

KATE DOUGLAS

*O licitație
neobișnuită*

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Helena, Montana, Ianuarie 1889

Valerie Steward fu prima care-l văzu când intră în salonul de muzică. Făcu ochii mari. Trey Braddock-Black să asiste la un recital de pian... era o noutate..

Tresărirea ei de surprindere declanșă o reacție în lanț: ca într-un balet bine pus la punct, capetele se întoarseră unul după altul și Erik Satie, ultima descoperire a Estherei Peabody, nu mai fu pentru o clipă în atenția auditoriului.

Celibatarul cel mai râvnit din Montana se sprijini cu spatele de perete, cu brațele încrucișate la piept și un zâmbet leneș pe buze. Era obișnuit să se uite toată lumea la

el... Din cauza scandalooasei lui reputații, a farmecului său de metis sau poate a averii considerabile a familiei, Trey Braddock-Black atrăgea atenția tuturor.

În chip de salut al adunării, fiul lui Hazard Black abia clătină din cap, cu părul negru și lung fluturându-i pe umeri. După câteva clipe, parcă trezindu-se la realitate, capetele auditorilor se întoarseră spre tânărul cu barbă și pince-nez, care cânta la pianul cu coadă ultima sa lucrare. În următoarele douăzeci de minute, invitații Esterei evitău privirile lui Trey, care trecea în revistă toate femeile prezente. Fără îndoială, apariția lui neașteptată se datora uneia dintre ele.

Salonul de muzică al Estherei era spațios, pereții albi acoperiți cu frize delicate; parchetul elegant fusese montat de niște artizani italieni care redecoraseră palatul țarului. Banchete delicate acoperite cu mătase galbenă ornată cu trandafiri erau răspândite peste tot.

Nenumărate tinere elegante, superb îmbrăcate de mamele lor din banii taților, stăteau pe banchete, cu jupele lungi formând pliuri multicolore, cu bonete cu panglici și dantele. În timp ce în încăpere răsună muzica delicată a lui Satie, aceeași întrebare frământa mințile tuturor: pe cine venise să vadă Trey?

Astfel încât, după ce Satie se opri, după ce aplauzele de conjunctură încetară, fiecare așteptă să vadă cine era fericita

aleasă.

În momentul acela, Valerie Steward, îmbrăcată cu o rochie superbă de velur lila și purtând pe cap o bonetă de mătase, se apropie de Trey.

– Bună ziua, dragul meu. Pari a fi...

Îi privi cu insolență provocatoare trupul înalt, bine făcut, îmbrăcat de cel mai bun croitor de la Saville Row.

– ... în cea mai bună formă, încheie cu glas mângâietor.

– Mulțumesc, îi răspunse, zâmbitor. Ești încântătoare ca totdeauna, Valerie. Ți-a plăcut compoziția lui Erik?

Cu mâna înmănușată, ea schiță un gest disprețuitor.

– Toate sunt la fel, nu?

Pentru Valerie, arta însemna să fie văzută la recepțiile muzicale și a-i fi recunoscută valoarea unei bijuterii.

– Nu, draga mea, replică Trey cu glas profund. Piese au fost cât se poate de diferite.

Femeia își lăasă capul în jos și, acoperindu-și pe jumătate ochii cu genele lungi, îl privi cu interes deosebit... Se întoarse la subiectul ei de discuție preferat: ea însăși.

– Mi-ai simțit lipsa? îi șopti, seducătoare.

– Bineînțeles...

Sprijinindu-se de perete, Trey contempla mulțimea de bonete care-l înconjurau pe Satie la pian.

– Când am să te mai văd, dragul meu?

Se apropiase și mai mult de el.

– Curând... răspunse Trey, evaziv.

Venise aici să-și vadă prietenul, nu să flirteze. Încercă să-i dea ocol, dar Valerie îi bară trecerea cu evantaiul.

– Cât de curând? insistă ea cu o expresie plină de subînțelesuri.

– Valerie, draga mea, ai o mutriță foarte frumoasă când glumești, dar am venit să-l văd pe Erik. Vino cu mine, adăugă politicoasă. O să i te prezint.

– Nu e decât un pianist de duzină care cântă în barurile din Paris, replică femeia cu dispreț. Un boem pletos... De ce-aș vrea să-i fiu prezentată?

– Este de asemenea și un mare compozitor. Acum, te rog să mă ierți...

Se îndepărtă discret.

Trey îl întâlnise pe Erik Satie la Chat Noir, la Paris, anul trecut. După ce-i spusese că era încântat de virtuozitatea lui, cei doi bărbați descoperiseră că aveau multe lucruri în comun. Născuți la o diferență de câteva luni, amândoi adora pianul, îl detestau pe Wagner, îl iubeau pe Chopin și nu erau de acord cu metodele clasice de învățare. Pianist

autodidact, Trey fusese imediat atras de tânărul muzician excentric, care se îmbrăca boem. De fiecare dată când se întâlneau la Paris, colindau împreună prin cluburi, unde-i apuca dimineata, amețiți de coniac sau absint. Datorită insistenței entuziaste a lui Trey, Esther Peabody, regina neîncoronată de la Helena, îl invitase pe tânărul compozitor.

Înaltă și neînduplecată, Esther se exprima într-un stil telegrafic prin fraze seci, mușcătoare, dar era îndrăgostită de muzică și era prietena lui Trey din copilărie.

– Ah, ai scăpat în sfârșit din ghearele ei! mormăi când veni s-o salute. Ai întârziat.

– Sunt deja două reproșuri, remarcă el ca un adolescent malițios. La care trebuie să răspund mai întâi?

– Niciunuia, veni imediat replica. N-o suport pe Valerie, nu-mi plac cei care întârzie și nu-mi plac deloc scuzele. Nu încerca să mă duci cu zâmbetul tău fermecător... Păstrează-l pentru miss Steward. E bun, spuse deodată clătinând din cap, ca și cum s-ar fi pregătit să-l cumpere pe Satie la licitație. Al naibii de bun.

– Doar ți-am spus, declară el, amuzat.

Esther fusese la început reținută, când i-l propusese pe Satie pentru recitalul anual, găsindu-l un personaj prea libertin.

– Poate știi ceva despre muzică, puștiule, dar încă ai caș

la gură...

– Știu destul ca să nu-mi placă Wagner, răspunse interlocutorul, liniștit.

Ca de fiecare dată când aducea vorba despre Wagner, Esther devenea palidă de furie.

– De unde ți se trage interesul pentru Erik? Lucrările lui sunt foarte interesante... Surprinzător cât este de simplu... și îndrăzneț, remarcă ea. Ascultând disonanțele astea, ai impresia că ai fost transportat într-un alt timp. Cum i se întâmplă?

– În primul rând, datorită absintului, răspunse Trey, poznaș.

Îl lovi în joacă peste mână cu evantaiul, înainte de a continua:

– Ar trebui să termini odată cu viața asta destrăbălată.

Ochii mari, căprui și severi erau plini de afecțiune.

– Am s-o fac, începând chiar de mâine. Vino, vreau să-i spui tu că cele ce ai auzit merită din plin cinci mii de dolari în plus.

– Îl plătesc deja mai mult ca pe Liapunov, protestă Esther în timp ce-i evitau pe guvernator și pe soția lui, cu un zâmbet curtenitor.

– N-ar accepta nimic de la mine. De altfel, frumoasa mea, doar n-o să iei banii cu tine în paradis, nu-i așa?

Deloc ofensată de această remarcă, își privi tânărul

însoțitor, știind deja că-i va accepta cererea.

– Fir-ai să fii, ești prea drăguț... Femeile nu pot să-ți reziste. La fel ca taică-tu'. L-am cunoscut înainte de a se întâlni cu maică-ta, știi bine. La vremea aceea, habotnicele din Virginia hotărâseră că era de bonton să inviți la cină un indian.

– Îl invitau pentru că era frumos și bogat.

– Exact asta spuneam: era ca tine.

– Esther, draga mea, ai vrea să te măriți cu mine? Știu bine că l-ai prefera pe tata, dar din păcate...

– Nu râde de o mârtoagă bătrână ca mine. Într-o zi, o să întâlnești una cu care într-adevăr, o să vrei să te însori.

Trey ridică din umeri, aparent nepăsător. Căsătoria era ultimul lucru la care se gândea.

– Îl văd cât de curând, o anunță Valerie Steward pe Cyrilla Shoreham luând o cană cu ceai.

– Chiar te duci la el?! exclamă Cyrilla, fascinată.

– El m-a invitat. Suntem cât se poate de apropiați, adăugă, arătându-și dinții perfecți. Credeam că știi. De fapt... făcu o pauză teatrală... cred că nu va întârzia să-mi

ceară mâna.

– Nu se poate! exclamă Cyrilla cu glas strident.

Mai multe capete se întoarseră spre ele.

– Nu te cred! repetă ea.

Acum, cuvintele nu mai exprimau doar îndoiala și invidia, dar și o adevărată stupefacție.

– Ar trebui, șopti Valerie înălțându-și delicat umerii. E nebun după mine.

Obiectul acestei conversații fu profund dezorientat atunci când, intrând în apartamentul lui din oraș împreună cu Erik Satie câteva minute mai târziu, o găsi acolo pe Valerie.

– Cum ai intrat? întrebă Trey cu un calm care nu prevestea nimic bun pentru portar.

– Mulțumită lui Harris.

Zâmbetul grațios, poza studiată, totul părea să arate că Valerie ajungea în fiecare zi pe divanul confortabil al lui Trey. De fapt, făcuse asta foarte des ... în pielea goală... în mintea ei.

Dar Trey nu umbla mult timp cu aceeași femeie, temându-se de tendințele posesive pe care le atribuia genului.

– Erik, îmi dai voie să ți-o prezint pe Valerie Steward? spuse el micos. Valerie, Erik Satie.

Nimic din glasul lui nu trăda iritarea de a-și vedea violat

spațiul intim.

Satie se înclină. Valerie îi adresează o vagă înclinare din cap, care contrasta cu zâmbetul provocator pe care i-l oferi după aceea lui Trey.

– Stai mult? întrebă femeia.

Pentru o clipă, Trey vru să dea dovadă de aceeași grosolănie, dar se abținu.

– Dacă aveai alte planuri... începu Erik.

– Nu, răspunse imediat prietenul său. Îi arată dulapul din perete cu băuturi. E niște absint înăuntru. Putem să vorbim între patru ochi? continuă el oferindu-i brațul Valeriei.

Discuția lor din anticameră nu dură mult.

– Erik nu rămâne decât o zi, două.

– Dar mi-ai spus că o să ne vedem!

– Îmi pare rău, dar n-ai înțeles bine. O să studiem una dintre noile lui piese.

– Când o să te mai văd?

Parcă simțea nevoia... s-o... trimită la naiba.

– Ce-ar fi dacă te-ai duce să-ți iei ceva de la Westcott, care să-ți îndulcească așteptarea? îi propuse, totuși.

Westcott era unul dintre cei mai faimoși bijutieri din oraș. Ochii Valeriei se luminau și Trey oftă ușurat. Nu-i plăceau deloc scenele.

Gândindu-se deja la partiturile care-i așteptau, o mângâie

cu un deget pe obraz.

- Alege-ți ce vrei. Am să-l sun pe Westcott, să-l anunț. Ridicându-se pe vârfuri, femeia îi fură un sărut.
- Ești un drăguț, spuse, dându-se înapoi, fericită.
- Mulțumesc.

După trei zile, Erik plecase, iar Trey și cei doi veri ai lui stăteau așezați confortabil în budoarul de la Lily, cea mai luxoasă casă de rendez-vous a Helenei. Trei dame frumoase și o a doua sticlă de coniac le țineau companie, în timp ce afară se îngrămădeau nori grei pe cer.

– Vântul s-a schimbat, remarcă Blue. O să fie furtună. Ar fi bine să plecăm.

– De ce să nu rămânem aici? propuse Trey, mai luând un pahar.

Blue și Fox se uitară unul la altul. Știau de ce vărul lor nici nu se gândea să se întoarcă acasă. Printre invitații la serata dată de părinți, era și Arabella McGinnis, o altă femeie care vroia să pună gheara pe el. Asta era motivul pentru care se aflau acum la Lily.

– Chiar vreți să petreceți seara dansând cu niște tinere pe

cât de fermecătoare pe atât de plictisitoare? Hai, fiți sinceri, mama nu-i acolo.

– Atunci, mâine o să ne oferi o scuză, spuse Blue.

– Nicio problemă. Mama știe cât de insuportabilă poate fi Arabella... și n-aș putea suporta avansurile idioatei asteia.

– Credeam că blondele trupeșe îți plac.

– Da, dar dacă au și ceva în cap.

– De când? replicară ceilalți la unison.

Trey își ridică sprâncenele. Știa ce reputație avea și nu-i era rușine. Iubea femeile... care-i ofereau cea mai mare plăcere a vieții. Și, în jocul ăsta, inteligența nu folosea la nimic.

– Ați marcat un punct, acceptă el. Schimbăm subiectul?

– Se spune că Arabella se întâlnește cu judecătorul Renquist.

Trey zâmbi. Și cu el? Știa, și simțise pe pielea lui, că blonda voluptuoasă avea destulă energie cât să facă față unui batalion. Să fi renunțat la planurile matrimoniale cu el?

– E marți, și afară e o ceață s-o tai cu cuțitul, spuse ca să schimbe subiectul discuției.

Cum se făcea că la Lily erau atâția bogătași bătrâni?

– Astă-seară or să se vândă două chinezoaice, anunță Blue.

– Iată de ce este atâta lume, cu tot timpul neprielnic.

– Ai asistat la vreo asemenea licitație?

– Nu. Dar tu?

– Nici eu.

– Vrei să faci o ofertă, Trey, dragul meu? Întrebă bruneta frumoasă, strâns lipită de el.

– Bineînțeles că nu, răspunse luând o înghițitură zdravănă de coniac.

– Ah, știam eu că nu-ți plac asiaticele, mieună femeia.

Bărbatul pufni în râs, privindu-și însoțitoarea.

– Nu cu mine trebuie să vorbești despre culoarea pielii, draga mea Flo.

Trey era mândru de străbunii lui, indieni absaroke. Nu cu mult timp în urmă, Montana aparținea poporului său. Mai aveau încă o mare parte din prima mină a tatălui și recent descoperitele rezerve de cupru. Pe de altă parte, era averea mamei, și clanul absaroke, "familia" lui, care putea, dacă era nevoie, să se transforme într-o gherilă privată... Toate astea contribuiau să-i confere tânărului o oarecare aroganță. După cinci ani de studiu la o universitate celebră de pe coasta de est, se întorsese să preia frâiele acestui imperiu...

După-amiaza se desfășură liniștit, cu discuții însoțite de câteva sticle cu coniac franțuzesc. Stabilimentul lui Lily punea la dispoziția bărbaților foarte bogați plăcerile cele mai nebunești. Era un loc confortabil, decorat cu mobilă rococo veritabilă și petale de trandafiri... nu chiar atât de

rafinat ca micul "Trianon" al doamnei de Pompadour, bineînțeles, dar pentru câmpiile din Montana, copia era acceptabilă.

Instalat confortabil, lui Trey nici nu-i păsa ce se-ntâmpla în jurul lui. Deși era metis, avea frumusețea clasică a tatălui său de indian adevărat; un nas fin și drept, un chip aspru, care l-ar fi făcut pe Michelangelo să și-l dorească model, niște sprâncene negre arcuite deasupra ochilor, remarcabili prin culoarea și sclipirea lor argintie. Cu toată eleganța, silueta lui dădea o impresie formidabilă de putere.

Bărbatul acesta frumos – prea frumos, spuneau unii– apărea uneori în lumea bună și tinerele femei îl vedeau în el pe Făt-Frumos. Avea o putere de seducție de care știa să se folosească, însă Trey ajungea în prea multe dormitoare ca să placă taților domnișoarelor. Cât despre mame, ele îl găseau pe gustul lor. Ginerii milionari sunt în general bine văzuți...

El prefera compania de la Lily în locul cercurilor mondene. Aprecia prietenia ei fără fasoane și, cu frumusețea lui sumbră, îndrăzneala, îndemânarea și potența lui, era favoritul femeilor de moravuri ușoare.

– Fir-ar să fie, Lily! sări deodată în sus un bărbat în vârstă, un crescător bogat de vite. Ai spus că vânzarea va începe la unsprezece. E deja unsprezece și jumătate...

– Fii calm, Jess, replică Lily aranjându-și liniștită

diamantul pe care-l purta în ureche. E o mică întârziere, atâta tot... O să vină. De altfel, iubițelule, este un serviciu pe care-l fac doar ca să-mi mulțumesc clienții. Nu câștig nimic din asta, și amănuntele nu mă interesează.

Vânzarea tinerelor chinezoaice era un lucru obișnuit pe Aleea Chinezească. Asemenea licitații erau îngăduite și încurajate de vechea lor tradiție. Cu toate astea, Lily nu accepta de multe ori așa ceva. Fusesse nevoie de insistențele câtorva clienți influenți ca s-o convingă.

Trey auzise vorbindu-se despre asemenea vânzări, dar nu participase niciodată la așa ceva. Nu-l tentau deloc.

În seara asta, întâmplarea îi oferea ocazia să asiste pentru prima oară.

Câteva minute mai târziu, ușile largi se deschiseră și Trey văzu două chinezoaice intrând în salonul arătos. Erau scunde, delicate, îmbrăcate în mătase și stăteau cu ochii pironiți în pământ.

Vânzarea începu repede, cu însuflețire.

Trey simți o repulsie, cu toate că alcoolul îi toropea rațiunea. Pe urmă ridică din umeri; în definitiv, viața la ranchul lui Jess Alveen sau în locuința splendidă a lui Stuart Langly ar fi fost mult mai ușoară decât pe străduțele sordide din cartierul chinezesc.

Cu toate astea, nu reuși să-și alunge stânjeneala. În momentul în care se desfășura efectiv plata, o ridică pe Flo,

așezată în brațele lui și plecă de pe sofa, spunând:

– Mă întorc imediat.

Trecând pe lângă masa unde se găseau cei doi oameni de afaceri, se duse în sufrageria alăturată. Verii lui îl urmăriră cu privirile. Blue și Fox nu erau doar rude și prieteni, erau de asemenea și gărzile lui de corp. Hazard Black avea mulți dușmani, pe care fiul lui îi moștenise. Mulți oameni influenți îl invidiau pentru puterea și autoritatea de care se bucura în Montana și cei mai mulți n-ar fi văzut cu ochi răi dispariția lui Trey. Cu condiția să se întâmple... fără martori. Pentru el, era o stânjeneală. Pentru mama lui, o necesitate, pentru că Trey era singurul copil care supraviețuise, ceilalți odihnindu-se acum în cimitirul familiei.

Se uita pe fereastră la fulgii mari de zăpadă care cădeau neîncetat din cerul plumburiu, în vreme ce Chu, Alveen și Langly se ocupau de afacerea lor. După ce se termină negocierea, își scutură capul încercând să risipească aburii coniacului. Se întoarse în salon.

O auzi înainte s-o vadă. Vorbea în fraze scurte și reci, și glasul ei avea un ușor accent, care nu era chinezesc.

– Vreau să fie clar de la bun început... Doar trei săptămâni... Un fel de contract temporar... Nimic mai mult.

După ce făcu această declarație stranie, îi privi pe cei care erau de față, hotărâtă, inflexibilă. Trey înaintă s-o vadă pe

tânăra care-i trezise curiozitatea.

Avea suplețea și subțirimea unei sălcii și era îmbrăcată ca un bărbat, cu niște pantaloni de lână, o cămașă de flanelă și ghete uzate. Avea o coamă de leu și ochi verzi ca primăvara. Părea foarte tânără. Dacă ar fi avut părul prins cu o panglică, nu i-ar fi dat mai mult de paisprezece ani. În ciuda ținutei de cow-boy, avea ceva foarte atrăgător.

– Ne-am înțeles? adăugă ea, ridicând bărbia.

Trey simți exaltarea care cuprindea asistența. Niciodată nu se mai vânduse o femeie albă la licitație. Chiar aici în Montana, unde lucrurile erau privite cu mai multă îngăduință, ar fi părut indecent. Dar să instalezi o femeie frumoasă pentru trei săptămâni într-un hotel discret... Ei bine, în definitiv, nu avea de ce să-i pară rău.

Blue, vărul lui, veni lângă Trey.

– Ce zici de asta? întrebă el arătând spre tânăra necunoscută.

– Foarte drăguță, răspunse liniștit Trey, fără s-o scape din ochi..

– E uimitoare.

– ... și licitația va fi la fel, remarcă el privind asistența.

Toți păreau să fi descoperit a opta minune a lumii.

Era disperată, de asta se afla aici, în acest lupanar de lux, sub privirile atâtor bărbați, cu inima bătându-i ca o tobă. Rezervele de mâncare nu ajunseseră decât șase luni după

moartea părinților și trebuia să asigure traiul fraților și surorilor mai mici. Îi lăsase singuri, cu trei zile în urmă, promițându-le să se întoarcă acasă cu provizii și cu bani. Fiind cea mai mare, trebuia să aibă grijă de ei. Venise deci la Helena să vândă singurul lucru de valoare pe care-l avea: pe ea însăși.

Iată de ce era acolo, sperând să câștige destui bani ca să-și hrănească frații și surorile până în vară. Avea de așteptat câteva luni... Își strânse pumnii ca să alunge teama.

Doamne, te rog, fă în așa fel încât să mă vrea...

Jess Alveen, aparent foarte binevoitor, începu licitația cu cinci mii de dolari... de două ori mai mult decât plătise pentru chinezoaică.

În picioare în mijlocul unei mici platforme, fata făcu ochii mari, dar își stăpâni imediat surprinderea, astfel încât Trey se întrebă dacă nu-și închipuise.

Ofertele urcară cu câte o mie de dolari până când Jess Alveen și Jake Poltrain se treziră singurii ofertanți. Până la urmă, Jake Poltrain făcu o ofertă extravagantă și Jess se retrase. O tăcere stânjenitoare cuprinse încăperea, pentru că toată lumea știa cum se purta Jake cu femeile. Se spunea că alcoolul și opiul îl făcuseră impotent și doar cruzimea îi trezea ardoarea.

Privirea scrutătoare a lui Chu se plimba peste asistență.

– Douăzeci și cinci de mii de dolari, domnilor. O dată...

Așteptă câteva secunde.

– De două ori...

Se pregătea să spună vândut, Jake Poltrain se pregătea deja să se apropie... Însă Trey trecu pragul încăperii și spuse:

– Cincizeci de mii!

Răsună o exclamație generală de surprindere. Toți întoarseră privirile spre fiul lui Hazard Black. Trey avea reputația de extravagant, dar intervenția asta depășea cu mult toate așteptările.

Aștepta, cât se poate de liniștit. Toți bărbații de acolo, care-l cunoșteau din copilărie, recunoscă sângele-rece al strămoșilor lui... și aroganța.

– Am o ofertă de cincizeci de mii de dolari, anunță Chu cu un zâmbet mulțumit. Domnule Poltrain, vreți să supralicitați?

O tăcere grea de amenințare și sfidare plana în încăpere.

Poltrain încerca să-și stăpânească furia. Știa bine că nu se putea pune cu fiul lui Hazard Black. Era mai bine să aștepte: răzbunarea este un fel de mâncare ce se servește rece... Ridică din umeri și spuse scurt:

– Nu...

– Foarte bine, reluă Chu, ca și cum i s-ar fi întâmplat în fiecare zi să facă o asemenea vânzare. Fata e a dumneavoastră domnule Braddock-Black, pentru cincizeci

de mii de dolari.

Stânjeneala dispăruse acum, după ce Jake Poltrain se declarase învins. Nimeni n-ar fi vrut s-o vadă pe nefericită căzând în mâinile lui, chiar dacă numai pentru trei săptămâni. Pe urmă, gândurile tuturor se îndreptară spre partea plăcută a situației: cu o asemenea sumă, Trey își putea permite orice plăcere. Toți își închipuiau ce-ar fi făcut ei, și unii nu se putură stăpâni să-și exprime plăcerea cu voce tare:

– Trey, s-ar zice că o să fii foarte ocupat în următoarele trei săptămâni! Dacă ai nevoie de ajutor, dă-mi de veste!

– Nu uita să mai și dormi din când în când, dacă vrei să faci față!

– Pare destul de plăpândă...

– Pare mai degrabă un îngerăș! replică Jess Alveen cu o emfază care fu aprobată de toți.

Trey se încontrase instinctiv cu Jake Poltrain. Văzându-l acum, începea să-și pună întrebări... de exemplu, dacă era "experimentată". Deodată, îi veni în minte să pună capăt glumelor care continuau să curgă.

– Vă mulțumesc, domnilor, spuse râzând sardonice, dar cred c-am să fac față situației fără ajutorul vostru...

Abia atunci ajunse s-o privească în ochi: o privire caldă, în doi ochi incredibil de verzi.

– Nu sunt atât de sigur, mormăi printre dinți, dar ochii

lui cenușii sclipiră amuzați.

Trey Braddock-Black avea motive serioase să creadă că era în stare să seducă orice femeie, chiar una îmbrăcată ca un bărbat.

– Ce-ar fi să trecem în sufragerie, ca să punem lucrurile la punct? propuse Chu.

– De acord, răspunse Trey.

Imediat după ce se așezară la masă, chinezul luă cuvântul:

– Nu-i vorba despre o vânzare obișnuită. Doamna mi-a cerut s-o servesc, cum să spun... să fiu intermediar. Coeficientul meu este de douăzeci la sută. Restul sumei este al ei.

Trey ceru ceva de scris și Virginie îl observă în timp ce completa cecul cerut de Chu. Era prima dată când îl vedea pe însuși Trey Braddock-Black, și prima impresie era că vedea cel mai frumos bărbat. Nu numai că era frumos, dar avea și mult farmec. Viața l-a răsfățat, se gândi ciupindu-se de obraz.

După vreo zece minute, treaba fiind terminată, Chu se înclină politicos, gata să plece.

Virginie se încordă, așteptând să vadă ce avea să urmeze. Nu scosese nicio vorbă cât durase tranzacția, supraveghindu-l cu imenșii ei ochi verzi. Trey o întrebă ce socoteli își făcea. Îi dădu răspunsul după plecarea lui Chu:

-Vreau partea mea, în bani gheață.

Bărbatul rămase mut pentru o clipă. Să găsească atâția bani la ora asta din noapte, trebuia să se gândească bine, cu toate că băuse destul coniac.

– Ascultă, scumpete... începu el.

– Nu sunt scumpetea ta...

Trey tresări, cuprins deodată de un interes neașteptat. Mai trecură câteva momente de tăcere, gândindu-se că la banii pe care i-i dăduse, putea să-i spună cum vroia.

– Scuză-mă, începu cu o notă ironică. Ai deci un nume?

– Bineînțeles, răspunse ea cu același glas autoritar pe care-l folosisese de când intrase.

O așteptă răbdător, examinând-o pe îndelete. Tânăra asta nu părea dispusă să piardă timpul în dormitor. Parcă o și vedea făcând dragoste ca o leoaică. Imaginea asta îi stârni dorința. În cursul numeroaselor experiențe, niciodată nu-i rezistase vreo femeie.

Tăcerea se prelungea. La fel și examinarea lui. În cele din urmă, ea rupse tăcerea :

– Virginie Jordan.

Mica frumusețe era de bună seamă plină de surprize. Își rostise numele cu un accent franțuzesc... aproape aristocratic.

– Ei bine, Virginie, reluă el fără grabă, băncile sunt închise la ora asta și Lily nu are aici atâția bani lichizi. Dar

dacă primești cecul meu astă-seară, mâine dimineață la prima oră mergem la bancă și rezolvăm lucrurile. De acord? Sunt perfect solvabil, poți fi liniștită.

– Foarte bine... Accept cecul până mâine dimineață.

– Mulțumesc, scumpețe, pentru încrederea pe care mi-o arăți...

De data asta, nu-l mai dojeni.

– Atunci, uite-l... spuse puțin după aceea, întinzându-i cecul.

Remarcă surprinsă că palmele lui erau bătătorite ca ale unui cow-boy.

Deodată, el puse mâna pe masă și dădu să se ridice.

– Ești de acord? o întrebă, arătând scara care ducea la etaj.

– Mda... da, foarte bine.

Cu un gest grăbit, luă cecul de pe masă și-l vârî în buzunarul de la piept.

Trey înconjură masa ca să-i dea scaunul la o parte. Deodată, fata avu impresia că era imens. El îi oferî brațul. Clătinând din cap, ea întoarse privirea. Atunci, plin de tact, propuse:

– De bună seamă că vrei să urci singură. E a doua ușa pe partea dreaptă. O să-ți trimit o femeie să-ți pregătească baia.

– O baie? întrebă Virginie încet.

Îi simțea forța prezenței, energia controlată... și nici

măcar n-o atinsese încă!

– Și o rochie... Ținuta asta nu mi se pare potrivită.

Virginie se ridică, gata să-i explice ce părere avea despre ținuta proprie, dar se răzgândi. Până la urmă, o plătise, și banii ăștia aveau să-i salveze familia, restul nu mai conta.

– Întârzii mult? îl întreabă, încercând să-și ascundă nesiguranța și temerile.

– Nu-ți face griji, răspunse tăios. N-am să te fac să aștepți.

Capitolul 2

Bătu o singură dată la ușă înainte de a intra în cameră, cu nonșalanță.

Abia ieșită din cadă, Virginie se înfășură într-un prosop mare, pe care i-l ținea camerista. Flăcările din șemineu îi puneau în evidență silueta și-i aruncau mii de reflexe aurii în păr. Lui Trey i se tăiase răsuflarea. Țesătura albă se lipea de trupul subțire cu sâni voluptuoși, de rotunjimile provocatoare, de pielea mătăsoasă. Parcă era Venus ieșind din mare... Trey se considera pe bună dreptate un bărbat cu experiență, dar atâta perfecțiune îl înmărmurea.

Cu un gest, o trimise la plimbare pe cameristă fără s-o scape o clipă din ochi pe tânăra aproape dezbrăcată, a cărei nevinovăție îl fermecase deja. În ciuda coniacului, femeia

asta îl făcea să se gândească la o copilă. Totuși, trupul ei n-avea nimic copilăresc în el. În realitate, era o femeie desăvârșită și... teribil de provocatoare. Nu, hotărî în cele din urmă. Ochii ei erau prea măriți și prea speriați. Atunci spuse fără să se mai gândească:

– Nu-ți fie frică... N-am aceleași gusturi ca Jake Poltrain.

Această declarație n-o liniștea deloc, înțelese el imediat văzându-i degetele tremurând, însă ridică bărbia, hotărâtă. Trey nu se înșela: știa să recunoască curajul acolo unde-l vedea.

– N-am să-ți fac niciun rău, spuse cu blândețe. Nu riști nimic.

Ea luă un prosop care era agățat lângă șemineu.

– Totul depinde de ce se înțelege prin acest "riști", domnule Braddock-Black... Dar sunt curată și stau la căldură.

Înclinându-și capul, începu să se șteargă.

Străbătând din trei pași distanța care-i separa, Trey îi luă prosopul.

– N-am să-ți fac niciun rău... sunt sincer când spun asta.

Era atât de înalt, încât trebui să-și sucească gâtul ca să-l privească în ochi.

– Și ce-o să-mi faci, domnule Braddock-Brad?

– Trey, o corectă.

– De fapt, ce-o să-mi faci, Trey? repetă tânăra cu o notă

de aroganță.

Îi răspunse pe un ton malițios:

– Tot ce-o să-ți placă, Virginie... scumpete.

O domina, îmbrăcat și încălțat, sumbru ca un Lucifer, și era perfect conștientă de forța și de puterea lui.

– Tu o să ții ritmul, continuă el mângâind-o cu un deget pe umărul gol. Dar nu te grăbi.

Mâna lui îi ajunsese pe ceafă și vocea îi coborî cu o octavă.

– Avem trei săptămâni în față...

Pentru prima dată, se bucura dinainte că va petrece trei săptămâni cu o femeie, cu una singură. Puse imediat stăpânire pe gura ei. Instinctiv, ea se dădu înapoi, dar era deja prea târziu: erau amândoi pe jar. Era în același timp straniu și minunat.

Bravo! își spuse Trey. Câtă subtilitate! La început, gestul de recul și acum răspunsul acesta firesc... Totul era mai excitant ca gesturile provocatoare ale celei mai dibace metrese. Și totuși, interpreta un rol, la fel de eficient ca pe scena mică de jos, ca să-i facă pe bărbați să mărească miza licitației.

În orice caz, chemarea mâinilor calde așezate pe umerii ei făcea așteptarea insuportabilă.

– Virginie, cred că de data asta, tu o să stabilești ritmul...

Cu o ușurință de neînchipuit, o luă pe sus și o duse în pat. O așeză pe cuvertura roșie de catifea, o scoase din

prosopul de baie și o contemplă. Într-un abandon total, asemenea unei nimfe, îl privi la rîndul ei. Când ridică brațele spre el, bărbatul nu fu în stare să se controleze. Nu mai era detașat, jucăuș, subtil, cum era de obicei când făcea dragoste. Se apropie de ea descheindu-se la pantaloni cu degetele tremurînd. Tînăra tresări când catarama lui aurie o atinse pe pînțece, dar el o sărută să-și ceară iertare, obsedat de ideea de a-i poseda trupul splendid. Deschise și ultimul nasture... Îi desfăcu picioarele, dar ea gemu, speriată. Înnebunit de dorință, el se avîntă din nou. De data asta, o auzi țipînd.

– O Doamne, murmură, uluit. Nu se poate! Ești virgină!

Evita virginele... De ani de zile nu mai avusese de-a face cu așa ceva.

– N-are nicio importanță, răspunse ea repede încordându-se sub el.

– N-are nicio importanță... repetă bărbatul încet, simțindu-și tâmplele zvîcnind...

Mai încercă o dată. Țipătul ei gătuiește îl împietri, în timp ce se apleca s-o sărute.

– Ah...

Scăpă o înjurătură și se retrase. Rezemat în coate, rămase nemișcat s-o privească, nesigur.

– N-am să mai țin, șopti fata, însă chipul ei tulburat îi dezmințea vorbele. Te rog... îmi trebuie banii ăștia.

Era ceva prea ciudat, prea brusc, prea nelalocul lui. Fir-ar să fie... să necinstească o virgină, s-o facă să plângă de frică și de durere! Era o dilemă de care nu mai avusese parte și la care era nevoie să găsească un răspuns imediat... și nu avea mintea prea limpede.

– Fir-ar să fie...

Îi trecu prin minte un gând de bun-simț.

– Păstrează banii. Nu vreau... Se întrerupse, zâmbind. E clar că nu e cuvântul cel mai potrivit, dar nu vreau să necinstesc o fecioară, spuse în cele din urmă.

În perioada care urmasă după moartea părinților, Virginie descoperise că avea niște resurse nebănuite.

– Nu e vorba de morală, ci despre o tranzacție comercială! replică fata. Îmi asum toate responsabilitățile!

În fața acestui protest neașteptat, el pufni în râs.

– Iată-mă refuzând să fac dragoste cu o femeie— o virgină
– care insistă să fie a mea. Sunt nebun.

Bărbatul se lăsă pe spate și strigă:

– Flo!

– Nu! exclamă Virginie aruncându-se asupra lui, înainte de a o lăsa singură.

Era înspăimântată la gândul că dimineată, cu mintea limpede, trezindu-se în brațele lui Flo, ar putea să se răzgândească. Patruzeci de mii de dolari erau o sumă prea importantă ca s-o piardă din cauza unui simplu capriciu sau

a unor scrupule apărute la momentul nepotrivit. Nu avea de ales: trebuia să-l convingă să rămână cu ea ca să păstreze banii. Sau măcar să încerce să-i câștige.

Fără să-și dea seama ce făcea, Virginie își înnodă mâinile în jurul gâtului lui Trey. Inima îi bătea asemenea tobei unui războinic indian. Strecurându-și degetele prin părul lui lung, îi murmură la ureche:

– Te rog, rămâi cu mine...

Era o rugămințe simplă. Pentru ea, era ultima șansă de a-și salva familia.

– Spune-mi că ești de acord. Spune-mi că pot să rămân...

Cum să răspundă unei asemenea solicitări timide? se întreba Trey. De ce insista oare? În momentul acela, îl strânse în brațe într-un gest instinctiv și senzual. Era atât de plăcut la atingere, încât, asemenea unui copil care descoperă o jucărie nouă, îl mângâie încet. Trey simți un nod în gât. Acum nu mai vroia să plece. După câteva clipe, când Flo bătu la ușă și-l chemă, Virginie tipă:

– Pleacă de-aici!

Flo insistă totuși și atunci se auzi glasul lui Trey :

– Cobor imediat.

Nu era mereu așa de hotărât! Virginie își aminti reacția lui când îl sărutase mai devreme. Era ferm hotărâtă să-și folosească aptitudinile lamentabile. Avea nevoie de banii

ăștia. Și dacă asta trebuia să asigure salvarea și viitorul întregii familii, virginitatea ei, nu era o mare pierdere în schimb.

– Bine, să începem din nou, șopti ea.

– Oh, nu...

– Spune-mi, dacă nu fac ce trebuie.

– Scumpete... murmură bărbatul făcând un efort supraomenesc să se stăpânească în timp ce o simțea agităndu-se în mâinile lui. Faci exact ce trebuie.

– Trebuie să mă înveți.

Cerule! Trey răspunse cu prudență:

– Poate nu...

– Mai bine cu tine decât cu Jake... cum îl cheamă?

– Poltrain, răspunse el oftând. Ești hotărâtă deci?

Tânăra femeie clătină din cap și părul ei îl mângâie pe piept. O mângâie pe pielea mătăsoasă de pe spate.

– Poți să-mi ceri să mă opresc oricând vrei, spuse el.

– Nu vreau să te oprești din cauza mea...

Bărbatul trase adânc aer în piept.

– În cazul ăsta, sălbatică mică, ar fi mai bine să mă dezbrac. Lecția o să dureze ceva.

– Lasă-mă pe mine.

Îi zâmbea, recunoscătoare. El își ridică sprâncenele cu o expresie întrebătoare. Nu înțelesese bine?

– Lasă-mă să te dezbrac, explică ea.

La urma urmei, se gândea Trey, era un joc nou pentru ea și putea să fie neîndemânatică.

– N-am să-ți fac nimic rău, îi promise ea.

Bărbatul pufni în răs.

– În definitiv, de ce nu ? spuse amuzat.

Însă nu era nici neîndemânatică, nici timidă, și din clipa în care mâinile ei apucară centura, dorința lui se întetă brutal. Se ridică puțin, ca s-o ajute. Așteptă urmarea, curios și nerăbdător. Începând să-i descheie nasturii de la cămașă, Virginie îi descoperi legat la gât un mic animal sculptat. Parcă era o pumă... Nu-i era prea clar...

– O pumă? întrebă cu voce tare.

– E talismanul meu.

Ridică ochii spre el.

– E minunat.

– La fel ca ce am eu în fața ochilor, draga mea, murmură Trey.

Virginie se înroși în fața unui asemenea compliment, în fața dorinței care se citea în ochii lui cenușii. Nesigură, reuși să-i descheie până la urmă cămașa. Străduindu-se să răsuflă calm, își aduse aminte motivul pentru care se găsea aici, sacrificiul pe care-l consimțise și ce era pe cale să se întâmple. Îl dezbracă de cămașa de lână și-i scoase la iveală pectoralii superbi.

– Ești foarte puternic.

– Și tu ești foarte... Înghiți cuvântul pe care se pregătea să-l spună... înzestrată. Nimeni nu m-a dezbrăcat vreodată așa bine ca tine, adăugă cu un zâmbet leneș.

– Am un frățior cu care mă antrenez, replică fata pe un ton ironic.

Mărturisirea îl năuci o clipă. Așadar, fata avea o casă și o familie? Greu de închipuit...

– Ai frați ? întrebă ea.

Stătea îngenunchată, în pielea goală în fața lui... și-l întreba dacă avea frați!

– Nu.

– Surori?

– Nici.

– Eu am și frați și surori... îți place așa?

O privea, neputând să-și dea seama dacă își bătea joc de el sau dacă era atât de nevinovată.

– Îmi place, încuviință el răgușit. Acum, vino aici, micuță Virginie, și să vedem ce-ți place și ție.

Mâna lui o pipăi pe un sân înainte s-o ia delicat în brațe ca s-o apropie de el, apoi o sărută... cu delicatețe și în același timp cu patimă. Îi remarcă respirația accelerându-se.

– E bine așa? murmură fata când buzele lui îi dădură ocazia.

– O să fie și mai bine... Îți garantez.

Obişnuia să le facă plăcere femeilor și ştia exact ce

trebuia să facă.

– Ești întotdeauna la fel de sigur pe dumneata, domnule Braddock-Black?

– Trey, o corectă delicat. Și răspunsul este... da.

Avea palma lipită de șoldul ei. Trebuia să nu uite s-o ia cu ușurelul pentru ca mai târziu să-și aducă aminte cu plăcere de prima experiență, nu cu durere.

– Câtă modestie!

– Da, aprobă el cu un zâmbet dezarmant. Sunt la fel de modest cum ești tu de pudică.

Era surprins; goliciunea n-o stânjenea deloc. Dar, în definitiv, nu șovăise să-și vândă propriul trup.

– Ai vrea să fiu pudică? Întrebă Virginie cât se poate de firesc. De fapt, nu prea știu ce să fac. Aș putea să-mi pun rochia pe mine și să sting lumina.

Trey râse din nou.

– Lecția numărul unu, micuțo: pudoarea n-are ce căuta într-un dormitor.

– Ah, cu atât mai bine! Atunci, pot să te sărut în continuare?

Rostise cuvintele astea asemenea unui copil.

– Lasă-mă mai întâi să-mi scot pantalonii și pantofii și poți să faci ce vrei.

– Nu știu ce să fac.

Așezat pe marginea patului, Trey își scoase pantofii.

– Măine dimineață, o să știi.

Începu s-o sărute fără grabă, din aproape în aproape, plăcându-i foarte mult pielea delicată. După ce o sărută pe tot corpul, fata avea impresia că plutește în aer, asemenea unui fum de țigară. Trey o mai sărută o dată pe buze.

– Mi-e cald, murmură Virginie.

– Cu atât mai bine, răspunse el.

Mergea înainte treptat, cu multă atenție, conștient de responsabilitatea pe care o avea, impresionat de inocența ei. Dragostea fusese totdeauna un joc pentru el, un joc pe care-l făcea fără grijă. Astă-seară, era altceva: se simțea... răspunzător, și poate mai mult decât atât. Era impresionat de curajul și de generozitatea ei. Dintr-o dată, jocul era cu totul altul.

– E foarte... mare, șopti fata în timp ce degetele-i coborau pe pieptul lui . O să doară ?

Ridică ochii spre el și, preț de o clipă, Trey nu găsi cuvintele potrivite.

– Nu, răspunse în cele din urmă, întrebându-se dacă mai târziu nu-i va reproșa minciuna asta. N-o să doară.

– Sunt mulțumită că ești tu, șopti fata.

– Te-am vrut mai mult decât toți ceilalți, murmură Trey, dându-și deodată seama că ăsta era adevărul.

Ar fi mizat mai mult decât oricine altcineva, nu numai față de Jake Poltrain. Dar de ce?

– Te doresc. Așa trebuie să spun? întrebă fata cu stângăcie. În clipa asta, parcă plutesc pe un nouraș. Ești foarte gentil, adăugă îmbrățișându-l.

– Fii atentă, dragă Virginie, șopti Trey, am să vin lângă tine, pe nouraș.

Era prea mult de când începuse pregătirile. Nu mai putea să aștepte, nu mai avea răbdare. Bunele lui intenții dispăruseră. O sărută cu o patimă sălbatică și ea îi acceptă asaltul ca și cum îl așteptase de o viață.

Pentru amândoi, nimic altceva nu mai conta decât să stingă focul care-i cuprinsese. Motivele și împrejurările întâlnirii lor dispăruseră dintr-o dată, nu mai exista decât bucuria extraordinară care-i unea. Nu mai puteau să dea înapoi.

Mângâindu-i pielea catifelată a coapselor, Trey i le îndepărtă cu delicatețe. Virginie își reținu răsuflarea în timp ce un val de senzații plăcute o copleșea.

– Mai mult, îl imploră ea fără să-și dea seama.

Bărbatul se supuse. Ea crezu că va muri.

– Se poate muri de plăcere? îi murmură la ureche. Cum...

Un icnet întrerupse întrebarea care urma.

– Ești frumoasă, șopti Trey mângâind-o tandru. Nu pot să mai aștept. Primește-mă, draga mea.

Își simți partenera încordându-se și rămânând nemișcată,

până durerea vie, arzătoare, să se domolească. Îi cuprinse fața în palme, ca și cum ar fi vrut să-i alunge suferința. Când în cele din urmă o simți relaxându-se, se mișcă puțin, căutând ca durerea să nu depășească plăcerea. Îi dispăruse frenezia, înlocuită de o infinită delicatețe. O mângâie, îi murmură cuvinte de dragoste, până ce brațele Virginiei se strânsă în jurul lui și șopti cel mai minunat cuvânt:

– Mai vreau...

El o ascultă, unduindu-se asemenea unui delfin. Ea îi urmă ritmul care se accelera, strângându-l în același timp cu o putere surprinzătoare. După câțva timp, încă nesatisfăcut, Trey o mai dorea... cu disperare. Două săptămâni, șase zile și douăzeci și trei de ore, își spunea aplecându-se să-i sărute gura umedă și dulce.

Niciodată nu simțise o asemenea dorință pentru o femeie. Își găsisese jumătatea. Împins de un instinct primar, dorea să fie a lui, iar și iar...

– Oprește-te, făcu Virginie la capătul puterilor după cea de-a treia oară, dându-și la o parte din ochi părul ud de sudoare.

Trey se opri și o contemplă ca și cum ar fi venit de pe o altă planetă. Văzu că ochii i se schimbaseră: își recăpătaseră o sclipire de luciditate și-l privea, frumoasă și zâmbitoare.

– Nu ești obligat să cheltuiești toți cei cincizeci de mii de dolari într-o singură noapte, spuse puțin ironic proaspăt

devenita femeie.

– Ești altfel, murmură el.

Da, se schimbase. Simțea acest lucru cu o acuitate surprinzătoare.

Ea nu-i spusese că simțea același lucru. Își dădea seama că se întâmplase ceva esențial. Această noapte îi va rămâne pe veci întipărită în minte. De acum, va exista ... înainte și... după. Era foarte straniu... ca și cum s-ar fi trezit la viață în seara asta, ca și cum ar fi avut o putere imensă pe care o ignorase, un secret până acum ascuns în adâncul sufletului.

– Am să fiu aici și mâine dimineață, continuă ea mângâindu-i părul negru.

El zâmbi.

– Îmi pare rău. Ai dreptate. Sunt un caraghios egoist.

Și, după ce o sărută pe vârful nasului, se rostogoli pe spate.

– N-are de ce să-ți pară rău, răspunse Virginie ridicându-se într-un cot ca să-i admire trupul viril.

– De fapt, nici nu prea-mi pare rău, replică el zâmbind. Nu-mi pare rău deloc. Să știi că ești incredibilă.

– Mulțumesc. Nu știam, de bună seamă... n-aveam de unde să știu... chiar dacă, domnule...

– Trey.

– Trey, tu ești cu siguranță cel căruia trebuie să-i mulțumesc. Îmi închipui că femeile trebuie să te iubească...

Era suficient de inteligentă ca să înțeleagă că nu toți bărbații erau atât de pricepuți, atât de tandri, nici atât de gentili. Cu toate că nu avea experiență, își dădea seama că, printr-o minune, picase în mâinile cuiva ale cărui forță și sensibilitate se amestecau extrem de complicat.

– Mă plac, uneori, declară cu modesie, cu toată reputația extraordinară în fața femeilor.

– Faci deseori asta ?

Era curioasă, copilăros de curioasă.

Cel întrebat nu răspunse imediat. Ce să-i răspundă, când cu un ceas în urmă era încă virgină?

– Aș fi încântat s-o fac din nou, de câte ori vrei. Dacă obosesc, o să cer să ni se aducă de mâncare.

– Faci totul ca să-mi fii pe plac, remarcă proaspăta femeie cu un zâmbet satisfăcut.

Luând-o de mână, murmură:

– Sunt încântat că ai băgat de seamă.

Ea îi lansa o privire nouă în care se amestecau moleșala și cochetăria. O ținea de mână.

– Ești obosită?

– Nu, nu chiar. Dar n-am putea să ne odihnim puțin?

S-ar fi putut spune că cerea o pauză în mijlocul unei sedințe de lucru! Trey își sprijini capul de tăblia patului, fără să-i lase mâna.

– Vorbește-mi despre tine.

– Tu, mai întâi, răspunse ea cu blândețe.

Virginie prefera să evite să se destăinuiască, de vreme ce trebuia să plece peste trei săptămâni, preferând să uite acest episod.

Înțelegându-i reținerea, el începu să-și spună povestea, chiar dacă accentul lui franțuzesc o intriga. Așezat confortabil alături de ea, Trey i-a vorbit despre clanul tatălui său și despre obiceiurile absarokee când se auzi o bătaie în ușă. Se auzi glasul unui bărbat:

– Pot să intru, sunteți îmbrăcați?

Trey răspunse, amuzat:

– Nu suntem, dar intră totuși.

Virginie se ascunse imediat sub cuvertură când Blue intră în cameră.

– E timidă, explică Trey.

– Adevărat? întrebă ironic Blue care n-o găsea atât de timidă – era clar că era dezbrăcată în pat. Jos, Poltrain începe să vorbească prostii. Din cauza băuturii, bineînțeles, dar știi cât ne urăște. Noaptea asta, Fox și cu mine ar fi bine să stăm de pază la ușa ta. Și-a ieșit din minți că ai licitat mai mult ca el și a spus că ți-o va plăti cu aceeași monedă. Mai spune și alte chestii fără perdea.

– Nu-ți face griji, răspunse calm Trey. N-o să încerce să facă nimic aici, la Lily. E beat, atâta tot. Știu că ai vrea să te duci la Kate. Atunci, nu-ți strica seara din pricina lui Jake. Ne

vedem mâine dimineată.

– Ești sigur?

– Absolut. Mă simt la fel de sigur aici, ca acasă.

Privirea lui Blue întârzie puțin pe rotunjimile care se profilau sub cuvertură.

– Și restul, e cum trebuie?

– E bine. Foarte bine. Pe buzele lui Trey apărură un zâmbet mulțumit. Cât se poate de bine.

– Bine, atunci, pe mâine dimineată.

– Nu prea devreme...

Privirea lui Trey se opri asupra Virginiei.

– Dacă am spune mâine după-amiază? întrebă Blue, zâmbind cu subînțeleș.

– Da, mâine după-amiază, ar fi mult mai bine.

– Kandixina, tsitsetse, spuse ironic Blue. "Nu uita să te odihnești."

– Ahu.ci.abihadwim co.bi.ceky, replică Trey. "O să am tot timpul după ce voi muri".

Trey dădu la o parte cuvertura imediat după ce dispărură Blue și o luă pe Virginie în brațe.

– Blue e ca un frate pentru mine. Data viitoare, va trebui să-l întâlnești. O să-ți placă.

Îl privi, dezorientată.

– Este puțin jenant.

– Aici, nu e nimic "jenant". Blue și Fox sunt aproape tot

timpul cu mine.

– Atunci, aş face bine să mă întâlnesc cu ei. Dar de ce sunt mereu cu tine?

Parcă auzise nişte zvonuri despre indieni şi Hazard Black, însă nimic precis. Prea izolată în munţi şi prea preocupată de supravieţuirea propriei familii, Virginie avea prea puţin timp ca să se intereseze de problemele celor bogaţi.

– Sunt gărzile mele de corp.

Ea îşi înălţă sprâncenele. Aşadar, era adevărat.

– Cine vrea să te omoare?

– Ah, nu-i nimic, răspunse dezinvolt cel întrebat, însă reprezintă interesele tatălui meu şi multora nu le prea plac indienii care n-au fost deposezaţi de pământurile lor... Zâmbetul i se lărgi. Sau care se cred egali cu albi. Ar trebui să rămânem liniştiţi în rezervaţiile făcute special pentru noi şi să trăim din fondurile pe care le primim de la guvern. În orice caz, aşa cred ticăloşii de la Biroul pentru Problemele Indienilor. Tatăl meu a făcut altfel şi acum deţine un teritoriu vast pe care mulţi ar vrea să pună mâna. Ridică din umeri. Atunci, când lucrurile iau o întorsătură nefavorabilă, mă plimb împreună cu gărzile de corp. Uneori e neplăcut, dar...

– Ai avut vreodată nevoie de ei? întrebă Virginie făcând ochii mari.

Trey se întrebă dacă venise de puțin timp în Montana; părea să nu aibă idee de intrigile și stilul de justiție operativă care domnea pe aici.

– Uneori, răspunse liniștit, însă privirea lui își pierdu deodată căldura.

N-avea niciun chef să continue, astfel încât schimbă cursul discuției.

– De fapt, mâine o să ne mutăm în apartamentul meu. Acolo, o să fim mult mai liniștiți. O să ai nevoie de haine.

– Am deja.

– Pe astea, o să le punem pe foc! exclamă el vesel.

În ciuda aparențelor, îi aducea aminte brutal de poziția ingrată pe care o avea.

– Tu ești stăpânul, din câte-mi dau seama, răspunse, jignită... pentru trei săptămâni.

Se ridică în capul oaselor, să-l privească, furioasă. El zâmbi răbdător. Arăta foarte bine când era furioasă!...

– Atunci, am să mă bucur de toate privilegiile autorității mele. Nu-mi aduc aminte să mai fi fost stăpânul cuiva până acum. O să am nevoie de o cravașă?

– Nu te-aș sfătui, replică Virginie cu glas mios, dar cu o privire încrâncenată.

– Cu atât mai bine, am să mă descurc fără așa ceva. Mulțumesc, draga mea, că ești atât de înțeleghătoare. Bine, atunci să spunem... câteva rochii de catifea, o capă de

cașmir. E cam frig în perioada asta. Ah da, câteva cămăși de noapte de mătase... Îți convine să fie de mătase sau preferi lâna? Ochii tinerei femei aruncau flăcări. Și un mantou de blană pentru ieșiri. Îți place să te plimbi cu sania?

Ochii cenușii alunecară fără grabă pe trupul gol al Virginiei înainte de a reveni să-i înfrunte privirea. O încântătoare imagine erotică îl obseda deodată: Virginie, în pielea goală, întinsă pe o blană.

– N-are rost să mai cheltuiești și alți bani pentru mine, replică femeia cu violență.

– Mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată ca o femeie.

Ea nu-i răspunse imediat, însă deveni cât se putea de pragmatică: n-avea cum să i se împotrivească lui Trey Braddock-Black.

– În definitiv, sunt banii tăi.

– Exact. Preferi o anumită blană? Cred că ai fi foarte senzuală îmbrăcată în blană de vizon negru...

– Credeam că era vorba despre plimbările cu sania.

– Vom cumpăra una pentru seară. Vorbește-mi despre mâncărurile care-ți plac, continuă el. O să umplu casa cu provizii. Ești cam slăbuță.

Tânăra femeie îi aruncă o privire furioasă. În ochii lui cenușii se citea o sclipire amuzată.

– Ador femeile subțirele... Acum, florile. Ce flori preferi?

– Flori?

În timp ce afară bătea vântul rece, i se părea nelalocul lui să se gândească la flori. Trey știa de mult timp că putea să cumpere orice floare, indiferent de cât ar fi putut costa.

– Mda, flori... Care ți-ar face plăcere?

– N-ai putea niciodată să găsești ce mi-ar plăcea, în perioada asta a anului!

– Punem pariu?

– Nu. Îmi plac foarte mult florile de forșia, recunosc zâmbind.

Lucrurile n-ar fi trebuit să se întâmple așa, se gândi ea deodată. Se gândise la această aventură ca la un sacrificiu la care va trebui să se supună strângând din dinți. Nu se gândise că va găsi fericirea în brațele unui bărbat minunat. Ar fi trebuit să fie o încercare teribilă și nu o încântare a simțurilor...

– Vino aici, spuse el cu un murmur melodios asemenea sunetului unui flaut.

Îi întinse mâinile și femeia se lipi de el, încântată. După câteva clipe, în adăpostul brațelor lui, ridică ochii spre el.

– O asemenea extravagantă... e ca un păcat.

Pentru ea, această remarcă n-avea nicio valoare morală. Pur și simplu, situația actuală era extrem de diferită față de existența ei mizerabilă din ultimii câțiva ani...

– Apropo de păcat, murmură Trey mângâind-o cu degetele pe șira spinării, ești al naibii de tentantă, întinsă

așa... Te rog... schiță un zâmbet fugar. Vreau să spun, dacă ești destul de odihnită... ești nemaipomenită și sunt nebun după tine.

Nu-și putea explica ce se întâmpla cu el. Totdeauna, pentru el, dragostea fusese un joc plăcut, dar niciodată nu simțise o asemenea grabă. O dorea, fără nicio logică... chiar acum.

Câteva ceasuri mai târziu, somnoros, o ținea în brațe. După ce adormise, o privise atent, mângâindu-i buclele decolorate de soare, admirându-i genele lungi care erau parcă niște fire de mătase odihnindu-se pe obraji, și, judecând la rece, era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Era o judecată obiectivă a unui bărbat care văzuse atâtea frumuseți pe lumea asta... și le văzuse de aproape. Acum înțelegea de ce existau atâtea legende despre virgine.

— Somn ușor, frumoasa mea, șopti cu tandrețe.

Cerule, nu mai fusese niciodată atât de epuizat. Un sentiment de liniște deplină îl copleși și adormi.

Capitolul 3

După câteva clipe— cel puțin așa crezu— Trey simți că-l scutură cineva. Cu toată oboseala și băutura pe care o avea în cap, reuși să-și dea seama unde se afla. Pe urmă deschise ochii și abia-și stăpâni un geamăt.

În fața lui stătea Flo, cât se putea de reală în rochia ei țipătoare, ținând în mână o sticlă de șampanie pe jumătate goală. Intrusa spuse cu un glas care s-ar fi auzit de la un kilometru pe timp de furtună:

— Trezește-te, Trey, dragul meu. Uite, am adus șampanie!

Bărbatul aruncă o privire alături ca să vadă dacă Virginie mai dormea și se liniști văzând că nu se trezise.

— E târziu, șopti el, și sunt obosit. Ce-ar fi s-o lăsăm pentru altădată?

– Ah nu! reacționează Flo clătinând din cap de câteva ori. Nu vreau să mai aștept. Vreau să beau puțină șampanie cu tine.

Ridică sticla și dădu pe gât o dușcă serioasă.

– Ține, e rândul tău! îl îndemnă, radioasă.

– Nu, mulțumesc, refuză el politicos privind-o îngrijorat cum se clătina serios. Am băut prea mult coniac.

– Șampania este doctorie pentru mahmureală, remarcă femeia făcându-i cu ochiul. E ca și cu femeile: două sunt mai bune decât una singură. Dacă nu te miști, o să mă așez pe ea.

Trey se rostogoli ca s-o ia pe Virginie în brațe... și o salvă să nu fie strivită de nou-venita.

– Ia te uită! exclamă voioasă Flo ȋopăind pe pat într-un val de dantelă roșie. Aha, s-ar zice că s-a trezit în sfârșit! Trezește-o pe doamna ca să bem împreună!

Oftând resemnat, Trey luă sticla și bău o înghițitură.

– Dă-i și ei, insistă cu amabilitate Flo cu glas molatic.

– Las-o să doarmă.

– Nici nu mă gândesc! Vreau să văd ce face în pat o târfă de cincizeci de mii de dolari. N-am mai văzut niciuna așa de scumpă, dragul meu. Vreau să văd.

– Ești beată, Flo.

– Și tu.

Era și el, probabil, dar nu ca ea. Era încă destul de lucid

ca să nu se certe.

– Bună șampanie, spuse Trey dându-i sticla înapoi.

– O trezești?

Trey, schițând un zâmbet, clătină din cap în semn de negație.

– De când refuzi o partidă în trei, dragul meu?

– Fir-ai a naibii, Flo! exclamă el buimac. Oprește-te un pic.

– Nu e ca celelalte? întrebă Flo, încruntată.

– Nu, da... în sfârșit, poate. Las-o baltă, Flo! încheie, exasperat. Nu știu nimic.

– Nu știi nimic? Mda, nu vrei să știi. Bine, dacă nu vrei s-o trezești, am eu grijă!

Însă el se ridică și plecă din pat cu Virginie în brațe, înainte ca Flo să treacă la acțiune. Știind ce aștepta să audă el îi spuse:

– Rămâi aici, Flo. Mă întorc imediat.

Dezbrăcată, o duse pe Virginie într-o încăpere alăturată. Cu multă grijă, o așeză pe o sofă comodă și o înveli cu o pătură pe care o găsi într-un dulap. Mulțumit s-o vadă bine așezată și dormind în continuare, închise cu grijă ușa dintre cele două camere și își luă pantalonii de pe jos. Abia după ce se îmbracă se uită spre Flo.

– Fir-ar a naibii de treabă!

N-avea să-i fie ușor deloc, așa se întâmpla mereu când își

punea șampanie în cap, își aduse aminte resemnat. Situația impunea mult tact pentru că, în timp ce o dusesse pe Virginie dincolo, Flo se dezbrăcase. Acum, zăcea în pat, în pielea goală cu o expresie languroasă, asemenea unei zeițe.

– Vino și sărută-mă, scumpul meu. Astă-seară, ți-am simțit atât de mult lipsa.

Sticla dispăruse, glasul îi era mângâietor și-i zâmbea ca și cum ar fi făcut asta de multe ori până atunci.

– Flo, draga mea... începu el liniștit rămânând la distanță. Chestia e că... eu... Blue o să vină ... cu siguranță... să mă trezească dimineață devreme. Fii bună și pune-ți rochia pe tine. Oricum, nu ți-aș fi de folos. Nu mai am pic de vlagă în mine.

– Înseamnă că-i o "arzoaică"...

– Nu asta am vrut să spun, interveni el imediat. E târziu, atâta tot. Adunându-i rochia de pe jos, veni lângă pat și i-o întinse. Ne cunoaștem de mult timp, draga mea. Acum, îmbracă-te și vorbim mâine dimineață. Ce părere ai?

– Nu vreau așa ceva, mormăi femeia.

– Lasă-mă să te îmbrac eu, propuse Trey.

– Aaa... așa mai merge!

Avea să-i pună rochia pe ea, s-o ducă jos și Lily o s-o bage în pat. Nu vroia să vorbească acum cu ea, aici. Era beată. Și, ciudat lucru, nu vroia ca Virginie Jordan să-l găsească stând de vorbă cu o femeie dezbrăcată. Nu, vroia cu orice preț să

scape de Flo.

Era față în față cu ea, și nu văzu ușa pe care ea o lăsase crăpată, deschizându-se mai mult. Nu văzu nici țeava pistolului... Văzu doar ochii lui Flo mărindu-se de spaimă.

Se pregătea să-i spună să se calmeze, că nu-i va face niciun rău, când instinctul îl puse în gardă de un pericol iminent. Prea târziu, din păcate. Înainte să poată face vreun gest, răsună detunătura. În aceeași clipă, simți durerea în spate. O auzi pe Flo țipând isteric, apoi se cufundă în întuneric. Încercă o clipă să scape, înțelegând în sfârșit ce se întâmplase. Se trăsesese. "Flo și cu mine suntem răniți". Se strădui să-și miște ochii, dar parcă era ca și cum ar fi vrut să mute un munte din loc. Doamne, Flo a murit!

Era și el gata să moară? Să nu afle mama, își spuse în sinea lui. Și în sfârșit, se cufundă în întuneric deplin...

Împușcătura și țipetele treziseră toată casa și toți se grăbiră să ajungă în cameră, dar Virginie fu cea care intră prima.

Stomacul i se dădu peste cap când descoperi scena. Femeia murise. Glonțul care trecuse prin spatele lui Trey i se oprise în craniu. Virginie închise ochii și încercă să răsuflă înainte de a îndrăzni să se uite la Trey. "Doamne, te rog să ai milă de el!" Deschizând ochii din nou, își strânse cuvertura în jurul umerilor și alergă până la pat. Bărbatul zăcea cu fața în cearșaful de mătase pătat de sânge, cu

spatele sfâșiat, părul lung acoperindu-l ca un lînțoliu negru și roșu.

Îi ridică un braț greu, inert, și-i caută frenetic pulsul. Degetele îi explorează antebrațul muscular. Nimic. Inima era gata să-i spargă pieptul. "Nu intra în panică. Încearcă din nou", își spuse. De data asta, după un timp care i se păru o eternitate, simți o mișcare ușoară... o singură dată. Oare își închipuise? Aștepta, nemișcată, parcă suspendată în afara timpului. În fine... încă o bătaie. Simți lacrimi apărându-i în ochi, și murmură:

– Mulțumesc...

Camera se umplu imediat de oameni, de zgomot și de confuzie. Într-un minut, Blue și Fox o goliră.

– Trebuie să ieșim de aici, declară Blue.

Cu ajutorul lui Fox, îl înfășură pe Trey într-o pătură, pe urmă Fox se duse să caute o piele de bivol.

Virginie fusese dată brutal la o parte încă din clipa în care Blue intrase în încăpere. Acum stătea la picioarele patului, privind în timp ce-l acoperea pe Trey cu precauție.

– Unde-l duceți?

Blue o privi scurt.

– Acasă.

– Nu se poate! exclamă femeia. Cu rana asta... o să piardă tot sângele, dacă voi...

– Nu, pe frigul ăsta.

– Vin cu voi. Pot să-l ajut.

– Nu.

Nu o întrebă de ce nu era cu victima în pat când se întâmplase drama, de ce era alta în locul ei. Nu se gândea decât la Trey, nepăsător de cadavrul lui Flo. Știa doar că vărul lui era în pericol și trebuia să fie scos de aici.

– Ne ducem acasă, spuse încet, în limba maternă, la urechea lui Trey.

Nimeni altcineva nu-și dăduse seama, dar Blue îl supraveghea atent și văzu ochii lui Trey mișcându-se pe sub pleoapele închise. Mai repetă o dată ce spusese și, adunându-și toate forțele, îl luă pe Trey în brațe, un bărbat la fel de greu ca el, ca și cum ar fi fost vorba despre un copil.

Îl acoperiră cu pielea de bivoli apoi, cu toate rugămintele îndârjite ale lui Lily, îl duseră. Matroana trimisese pe cineva să-l cheme pe doctorul McFadden, dar niciunul nici celălalt n-aveau mare încredere în doctorii albi.

Urcați pe poneii lor zdraveni, porniră spre nord, Blue sprijinindu-l pe Trey și Fox deschizând drumul prin zăpada adâncă și moale. Era un efort titanic pentru oameni și animale să înfrunte vântul rece, frigul polar și muntele.

Luptând cu furtuna, înaintând cu greutate, n-o luau în seamă pe necunoscuta de la Lily, care își îmbrăcase din nou hainele de cow-boy și se încăpățâna să-i urmărească pe micul ei ponei.

Însă ajunși la ranch, ea fu cea care— micuță, acoperită de zăpadă și vânată de frig— ordonă cum să-l ducă în camera lui. Bărbații lăsară urme de zăpadă topită pe covoarele turcești de pe scara și coridorul lung care ducea la camera lui Trey.

— Mă numesc Virginie Jordan, îi anunță cu voce blândă pe locuitorii îngroziți ai casei.

Aceștia nu întrebau nimic, dar priveau îngrijorați chipul palid al lui Trey.

— Trey m-a cumpărat la Helena, adăugă cu calm, lucru care avu darul să-i năucească, dar gazdele n-aveau timp de pierdut cu ea; stăpânul lor era între viață și moarte. Cu toate astea, după câteva ceasuri, când medicul chemat clătină trist din cap, foarte pesimist, tânăra cu părul roșu ieși din umbra culoarului și spuse:

— Știu niște leacuri pe care le-am învățat de la mama și cred că-l pot salva.

Toți ochii se îndreptară spre ea, cu expresii diferite: șocul, neîncrederea și chiar vagi urme de speranță. Tânăra femeie remarcă privirea disperată a mamei pe care i-o aruncă tatălui și scurta clătinare din cap a acestuia.

Blaze vorbi prima:

— E singurul nostru copil. Dacă poți face ceva, orice...

Glasul i se frânse și izbucni în lacrimi. Se întoarse din nou spre Hazard, care o luă în brațe, pe urmă o privi pe

Virginie drept în ochi.

– Tot ce am e al tău dacă-l salvezi, spuse el calm.

Tânăra se apucă imediat de treabă.

Doctorul nu credea că Trey o să apuce dimineata.

– Am nevoie de sacoșele mele.

Un servitor se grăbi să plece să le caute. Mai ceru apă fierbinte și bandaje curate, niște vase în care să-și pregătească leacurile și, curios lucru, o duzină de ouă bătute cu smântână și vanilie. Toate astea apărură în camera lui Trey într-o clipită. Dându-și jos haina și scoțându-și încălțările ude, întrebă cât se putea de politicos dacă putea să fie lăsată singură.

Din nou, reacțiile fură de toate felurile, însă Hazard și Blaze n-o lungiră prea mult și făcură pe toată lumea să iasă afară. Trey parcă nu mai respira. Privindu-i atent pieptul, se vedea o mișcare ușoară la intervale mari de timp, ca și cum creierul lui le-ar fi adus aminte plămânilor că avea nevoie de aer.

Mână în mână, Hazard și Blaze, rămaseră la căpătâiul fiului lor. Blaze ridică ochii buimăciți spre bărbatul ei. Făcând un efort, acesta încercă să-și păstreze glasul liniștit. El fusese mereu ca o stâncă pe care femeia putea să se sprijine.

– O să aibă grijă de Trey, o liniști el.

– Nu poate să moară, Jon. Spune-mi că n-o să moară.

Hazard își privi îndelung ultimul copil care mai trăia, pe urmă, se întoarse spre soția lui și decretă, cât se poate de sigur pe el:

– N-o să moară.

Însă avea impresia că el însuși va muri. Se întreba dacă nu cumva moartea copiilor era pedeapsa care le fusese menită, pentru că dobândiseră prea multe bunuri materiale. Uneori își spunea că fuseseră prea răsfățați de viață, iar dragostea lor, prea mare. Cinci copii frumoși, puterea, pământul și bogăția. Pe urmă, unul după altul, copiii se stinseseră din viață. Primul, din cauza diferiei. Din aceeași cauză, doi ani mai târziu, murise următorul, cu toate rugăciunile și cu tot ajutorul medicilor veniți din Chicago. După cinci ani, a fost rândul lui Chloe și al Evei. Muriseră într-un interval de câteva ore după o pneumonie de care se părea că se vindecaseră. De data aceea, se temuse pentru echilibrul mintal al Blazei. O ținuse două zile în brațe, temându-se să n-o piardă și pe ea, îngrozit de golul dezolant din ochii ei. Vorbise cu ea, o mângâiasă, promițându-i lumea întreagă, ascunzându-i că cele două fete fuseseră deja îngropate.

În cele din urmă, Trey fusese cel care își salvase mama să nu înnebunească. În perioada aceea, își urma studiile în Est. Fusese chemat încă de la începutul bolii lui Chloe și a Evei. Când îl văzuse intrând în cameră, Blaze ridicase ochii

înlăcrimați. Fusese primul ei semn de viață după două zile...

– Sunt aici, mamă, spusese Trey întinzându-i brațele.

Așadar, exista un echilibru în desfășurarea firească a lucrurilor. Blaze și Jon își plătiseră scump averea, și dacă Trey murea în noaptea asta rece de iarnă, răzbunarea lui ar fi cumplită. Jake Poltrain nu va supraviețui.

Furia se amesteca în el cu o teribilă neputință. Doctorul întârziase prea mult când apelase la el și Hazard văzuse destui oameni murind ca să-și dea seama că nu mai era scăpare. Pentru băiatul lui, speranța de a supraviețui era aproape inexistentă. O conduse pe Blaze până la ușă.

– Suntem pe hol, dacă ai nevoie de ceva.

– Nu vreau să plec, se răzvrăți deodată Blaze. Pot să-ți dau o mână de ajutor.

Virginie se gândi repede. Tânăra femeie cu părul de foc părea la prima vedere neserioasă, ca un fluturaș, însă hotărârea din glasul ei o impresionase pe mamă.

– N-o să fie prea plăcut la privit, o preveni cu prudență.

– Am văzut murindu-mi patru copii, răspunse Blaze cu glas calm. Nimic nu mai poate să mă impresioneze. Spune-mi ce trebuie să fac. Ce trebuie să facem, se corectă pe un ton hotărât, întorcându-se spre Hazard.

Acesta îi strânse mâna soției înainte de a se uita la Virginie.

– El e tot ce avem, spuse tatăl cu blândețe.

– Dacă rămân cu Trey, explică Blaze, e ca și cum... Ochiul ei se umplură de lacrimi și glasul începu să-i tremure ar ști că suntem aici. Nu va vrea să moară.

Virginie înțelegea. Învățase de la mama și de la bunica ei că dorința de a trăi sau apropierea unei ființe dragi puteau, uneori, să facă minuni...

– În primul rând, spuse ea, trebuie să-l facem să se simtă bine, pentru ca trupul să înceapă să aibă grijă de el. Puteți să mă ajutați. Spune-ți să aducă niște gheață, ca să răcim ouăle. Cu așa ceva o să-l hrănim noaptea asta.

Virginie amestecă niște rădăcini într-o mixtură pe bază de ouă. Pe urmă, încercară fiecare să-l facă pe Trey să înghită câte un pic, băgându-i câte puțin în gură. Reflexele făceau restul.

După o oră, îi fusese administrat un bol întreg.

– Acum că s-a calmat, trebuie să-i aplicăm o cataplasma peste răni, spuse Virginie.

Doctorul îi scosese până la urmă glonțul. Operația îl slăbise considerabil pe rănit. Trey mai și pierduse mult sânge. Amestecând flori uscate de coada-șoricelului cu apă fiartă, Virginie făcu o pastă subțire. Hazard îl întoarse pe Trey în așa fel încât să-i poată îngriji rănilor, după care le pansă cu grijă.

– Acum, o infuzie de coada-șoricelului.

Blaze puse din nou apă la fiert și amândouă încercară să-l facă pe Trey să bea, turnându-i câte o linguriță într-o pâlnie pe care i-o băgară în gură. Trebuia să fie foarte atente, ca să nu-l facă să se înece. Continuară să-l îngrijească toată noaptea: infuzii, ca să-și recapete forțele; fiertură de omag în doze mici-pentru că ar fi putut să fie toxică— să-l scape de febră; și iarăși, amestecul de ouă.

– Să nu mă întrebați ce se întâmplă, le spuse Virginie, dar mama a salvat un om chinuit de o cangrenă cu amestecul ăsta de ouă, care reface carnea și țesuturile rănite.

Din jumătate în jumătate de oră, îi dădeau fiertură de coada șoricelului ca să-i domolească sângerarea, să-l calmeze și să-i atenueze durerea. Schimbară de mai multe ori cataplasma, folosind ulei de stamine, un antiseptic. Și așa mai departe. Lucrau în tăcere, frânți de oboseală, dar foarte hotărâți să-l salveze pe Trey. Din când în când, Hazard murmura câteva cuvinte la urechea băiatului său, o melopee indiană care făcu în două rânduri să tremure pleoapele muribundului. Toți remarcară această reacție imperceptibilă și, de fiecare dată, Hazard înălță ochii spre Blaze.

– E cântecul lui preferat, spuse tatăl cu tristețe.

Dimineață, el se duse în colțul cel mai întunecat al încăperii, se ghemui pe jos, închise ochii și rămase așa mult timp, fără să facă vreo mișcare.

– Invocă spiritele, șopti Blaze. Le vede și le aude. Mi-ar plăcea să am și eu credința lui, care-i dă o putere infinită. Spune că întotdeauna spiritul este cel care dă putere omului.

Când se întoarse la căpătâiul fiului său, Hazard își scoase de la gât un lăntșor de aur, de care era agățată o pietricică având un aspect obișnuit. O așeză cu grijă pe pieptul lui Trey. Era lucrul cel mai important din viața lui, talismanul care adăpostea spiritul care-l apăra de toate. Acum, în acest moment crucial, i-l oferea băiatului său. Pentru indienii absaroke, gestul acesta avea valoarea unui sacrificiu.

– Tu care poți face orice, e în mâinile Tale, murmură bărbatul în limba maternă.

Virginie și Blaze erau la capătul puterilor și, la insistențele lui Hazard, se întinseră pe banchetele aflate lângă pat. Hazard nu se culcă, ci se instalează pe un scaun la căpătâiul patului, privind cu atenție mișcările imperceptibile și neregulate ale pieptului rănitului. Făcuse tot ce putuse. Acum, nu mai putea decât să se roage în liniște pentru viața fiului său.

Virginie se trezi prima dintr-un somn agitat, gândindu-se ce mai putea încerca să-l salveze. Trebuia să trăiască! Se ridică în capul oaselor și se uită în jur. Hazard se trezise înaintea ei și dăduse la o parte draperiile de la ferestrele de est. Primele raze de soare mângâiau peisajul acoperit de

zăpadă, scoțând în evidență orizontul palid.

– E dimineată, anunță el.

Glasul lui o trezi pe Blaze care veni imediat și își sprijini fruntea de umărul lui solid. Virginie își repeta în minte toate cuvintele care însemnau speranța. Fiecare dintre ei considera lumina soarelui ca pe un semn de victorie. Trey nu murise în cursul nopții. Era un lucru extraordinar...

Foarte devreme, Blue și Fox veniră să le ia locul ca să-i lase să se spele și să se schimbe. Virginie fu condusă într-o cameră mai mare decât cabana unde trăia împreună cu cei patru frați și surori. Șifonierul era mai mare decât camera ei și oferea un spectacol dezolant cu singura ei ținută de schimb și rochia de mătase pe care cineva o adusese pentru ea. Vederea acestei încăperi luxoase îi trezi amintiri melancolice pe care le respinse ferm. Nici măcar nu-și dădu osteneală să se șteargă pe cap și se duse la căpătâiul bolnavului.

Seara, Trey era în stare să mănânce ce i se dădea cu lingura. La miezul nopții, deschise ochii și își chemă mama care stătea lângă el. Apoi întoarse ochii spre tatăl lui: "Tată", apoi se uită la Virginie și făcu ochii mari de surprindere.

– Salut, murmură el. I-ai întâlnit pe părinții mei.

Virginie se înroși.

– Fata asta minunată ți-a salvat viața, spuse Blaze, radioasă.

– Eu cred, interveni Hazard cu căldură, că ar fi binevenită o sticlă de șampanie.

Nu mult timp după aceea, în cameră răsună un concert de toasturi în sănătatea lui Trey. Virginie fu cea care, cu un politicos "vă rog frumos", încercă să pună capăt entuziasmului. Trey nu se refăcuse încă, mai era mult până atunci.

Regimul cu ouă bătute, cataplasme și fierturi de plante se repetă și noaptea următoare, iar dimineată, Virginie fu sigură că nu mai exista riscul de infecție. Rana era curată, fără puroi. Trey nu avea febră și își bea conștiincios ouăle bătute, chiar dacă, după un somn prelungit, se trezi cerând mâncare adevărată.

– Nu încă, răspuse Virginie care comandă o supă pentru masa de prânz.

În cea de a treia zi, în casă, totul revenise la normal. Hazard și Blaze o ajutau pe Virginie în cameră de îndată ce avea nevoie, Blue și Fox erau mereu prin apropiere și toți servitorii din ranch vroiau să-i ureze bolnavului însănătoșire grabnică. Începeau să apară și vizitatorii care, sub ochii vigilenți ai Virginiei, fură ținuți la distanță.

– Mai aveți răbdare câteva zile, până se întreamează, le explica intrușilor.

Ea se odihnea tot pe bancheta de lângă pat pentru cazul în care ar fi apărut vreo problemă, însă Trey, dormea de

obicei ca un copil mic.

În cea de a patra zi, spuse:

– Plec din patul ăsta blestemat...

Se simțea în deplină formă după două zile de mâncare ca lumea: friptură, cartofi prăjiți și delicioasele plăcinte pe care le făcea Bessie.

– Nu încă!

– Până acum, am făcut tot ce mi-ai spus, nu?

Întâlnindu-i privirea, Virginie renunță să-l facă să se răzgândească. Îl ajută să facă cei câțiva pași până la fotoliul de lângă fereastră. Își mușcă buzele ca să nu exclame: "Te-am prevenit doar!" când îl văzu strâmbându-se de durere când se așează încet.

– Ești un înger, murmură el după ce pălise și avea fruntea asudată.

Cum își înălța sprâncenele, nedumerită, îi explică:

– Ai spus: "Te-am prevenit doar!"

Nu-și pierduse deloc perspicacitatea!

– Nu te cunosc de prea mult timp, dar destul cât să știu când nu trebuie să vorbesc cu tine.

– Aha, o femeie șireată! spuse bărbatul zâmbind.

El se relaxa, recăpătându-și culoarea în obraji și avea o expresie de puști poznaș. Ea îi zâmbi.

– Îmi place să cred că așa e.

Deodată, îi păru incredibil de atrăgător, irezistibil. Cum

se putea așa ceva? În câteva secunde, de când se dăduse jos din pat, se metamorfozase. Era impresionant, răsfățat de natură.

Cu toate astea, avea o sumedenie de dușmani, își aminti tânăra deodată. În orice paradis se află un șarpe...

– Și talentată, adăugă el pe un ton cu mai multe înțelesuri.

Pe moment, tânăra femeie nu știu la ce talent se referea. Dar expresia lui era gravă.

– Se pare că îți datorez viața, începui din nou, privind-o.

– Și eu îți datorez viața, răspunse ea cu sinceritate.

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu sunt decât niște bani.

– Foarte mulți...

Prin ochii lui cenușii trecu o sclipire. Solemnitatea și scenele sentimentale îl stânjeniseră totdeauna.

– Trebuie să micșorez suma? Întrebă cu un zâmbet șiret.

Îl plăcea când era ironic. După șase luni de disperare și de luptă pentru supraviețuire, avea mare nevoie de o glumă bună.

– Ai putea încerca, râse ea bătându-se peste buzunarul de la piept, unde se găsea cecul.

– E tentant, murmură bărbatul admirându-i rotunjimile sânilor sub cămașa de flanelă. Foarte tentant.

Ea se înroși ca racul.

– Ce zi e azi? întrebă el deodată.

Virginie știu că se gândeau la același lucru.

– E a cincea zi, mormăi femeia.

Ar fi trebuit să spună "marți" sau "25 ianuarie", sau orice altceva mai degrabă decât această aluzie la cele trei săptămâni.

– N-ai haine de schimb, remarcă el.

– Nici n-am nevoie.

– Mama trebuie să aibă ceva.

– Nu.

– Dacă i-aș spune...

– Îmi plac lucrurile mele.

– Nu porți niciodată rochie?

Părea pur și simplu curios.

– Câteodată.

Nu putea să-i spună că, de aproape un an, rochiile îi deveniseră prea mici și nu avea inimă să le retușeze pe cele ale mamei.

– Ai putea totuși să împrumuți una, nu?

Tânăra femeie vru să protesteze, dar interlocutorul adăugă imediat:

– Pentru vizitatori. Mama spune că bat trotuarul de câteva zile. Ar părea ciudat ca misterioasa infirmieră să se plimbe prin casă îmbrăcată ca un cow-boy, nu-i așa?

Cu buzele tremurând, Virginie îi întoarse spatele ca să

nu-i vadă lacrimile apărându-i în ochi. Ce-și închipuia? Că-i plăcea să arate ca o sperietoare? Dar adevărul era că Guy, Emilie, Genevieve și Edouard aveau și ei nevoie de haine și nu avea destui bani.

– O, Cerule, mi se face rău, spuse Trey ca o scuză prinzând-o de mână și trăgând-o spre el. Ești splendidă. Doar mi-ai salvat viața, ar trebui să arăți ca un înger. Zâmbi. Cel de sus îmi spune de ani de zile că de un înger am nevoie. Ce-ai zice dacă mama ți-ar împrumuta o rochie sau două ca să... nu dai naștere la bârfe?

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Vei fi prezentată, continuă el calm, ca infirmiera care mi-a salvat viața. Nimeni nu va îndrăzni să pună vreo întrebare.

– Lumea o să știe... despre licitație? Întrebă, neliniștită. Nu-i răspunse imediat, cântărind cu grijă fiecare cuvânt.

– Nu ești de multă vreme pe aici, nu-i așa?

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Mi-aș fi adus aminte de tine dacă te-aș mai fi întâlnit, spuse ca pentru el însuși. Aici, fiecare se cunoaște cu fiecare.

Ochii ei verzi rămaseră fără expresie.

– Și clientela de la Lily... Ei bine, mulți dintre ei sunt prieteni cu tata sau în relații de afaceri, oftă Trey. Cincizeci de mii de dolari... e o sumă mai puțin obișnuită pentru

tranzacțiile pe care le face Chu. Asta ca să spun...

Se întrerupse.

– Asta ca să spui că toată lumea știe! Încheie Virginie, retrăgându-și mâna.

Nervos, Trey își trecu degetele prin păr. Gestul îi smulse o grimasă de durere.

– Oh, trebuie să fie vreo doi-trei care să nu știe nimic.

Virginie îl privi, furioasă. El îi înfruntă privirea cu calm.

– Ce credeai? Ți-ai dat seama de la bun început că n-a fost o afacere obișnuită, nu?

– Atunci, de ce trebuie să mă întâlnesc cu vreun vizitator?

Nu-i spuse că era cu siguranță în centrul atenției tuturor. Nu-i spuse nici că nu avea de gând s-o lase să plece după cele trei săptămâni. Nu-i spuse că se gândea serios să n-o mai lase niciodată să plece...

– Vezi tu, cei din familia mea au o manie. Acea de a se purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Declarația o lăsă perplexă.

– E un mijloc bun ca să supraviețuiești scandalurilor, explică el.

Femeia își ridică sprâncenele.

– Nu ești învățată cu scandalurile? o întreabă politico.

– Bineînțeles că nu.

Și când te gândești că fusese vândută la licitație, la Lily! De necrezut!

– E un început pentru orice, replică el cu un zâmbet malițios.

– Nu m-aș preta la comedia asta, afirmă femeia.

Aici, se înșela.

– E prea târziu, scumpa mea, mult prea târziu. În orice caz, într-un oraș ca Helena... Dar Montana este un teritoriu întins.

– Da? făcu ea, pe un ton glacial.

– Îmi închipui că mi-ai putea da cecul înapoi și am putea să spunem că nu s-a întâmplat nimic... Cu toate că rana din spatelul meu nu va dispărea atât de curând.

Deodată, ea se înfurie:

– Ai o datorie față de mine, la naiba!

Trey își dădu seama că mersese prea departe.

– Ai perfectă dreptate. Mii de scuze, draga mea.

Puțin îi păsa de bani și, Doamne, puțin îi păsa și de bârfele oamenilor. Dintr-un motiv de care nu-și dădea seama, vroia pur și simplu ca ea să rămână. Așa încât făcu tot posibilul s-o liniștească și s-o bine dispună. Înainte de culcare, cu cuvinte tandre și generoase, o convinge să probeze o rochie. Primul pas fusese făcut.

Însă în ceea ce privește pasul al doilea, cuvintele nu mai erau suficiente. Trebuia să-și recapete puterile, pentru că nu se mai gândea decât la un singur lucru: s-o primească pe Virginie în patul lui.

Capitolul 4

Când Blue și Fox apărură câteva clipe mai târziu, Virginie profită de acest lucru ca să coboare și să stea de vorbă cu Hazard. Acum, când lui Trey îi era deja mai bine, vroia să-și rezolve problema cu banii.

În lipsa ei, Trey își întrebă verii în legătură cu Jake Poltrain. Blue îi spuse că Hazard îi ceruse șerifului să facă o anchetă și chiar angajase niște detectivi particulari.

— Sigur a fost Poltrain?

— Mai degrabă unul din oamenii lui, spuse Fox. Poltrain nu face el însuși o asemenea treabă.

— Și Flo?

— A fost înmormântată ieri.

— Vreau să fac ceva pentru ea. Are familie?

- Nimeni nu știe.
- Lily trebuie să știe, întreab-o pe ea. Închizând ochii, Trey revăzu scena sângeroasă. Dacăș fi fost în locul ei...
- Clătină din cap.
- Asta e viața, spuse Blue.
- Cel de sus veghează asupra ta, fu de acord Fox.
- Toți indienii știau că Hazard și Trey erau înzestrați cu o putere care-i proteja.
- Din fericire, a fost doar un pistol și nu o pușcă. În curând, o să încalec din nou.
- Femeia rămâne? se interesează Blue.
- Toată lumea era foarte curioasă în privința asta. Trey îi dădu vărului său un răspuns bărbătesc:
- Doar am plătit, nu?

Virginie se așeză în fața lui Hazard, de cealaltă parte a biroului mare de stejar lăcuit. Biblioteca, mică și confortabilă, avea un șemineu de piatră și rafturi din podea până în tavan. Cine s-ar fi gândit, acum cinci ani că ea, fata contelui Jean-Louis Charles Maximilien de Jordan, va sta de vorbă despre prețul "locației" în munții din Montana? Dar

n-avea niciun rost să înceapă să se plângă de situație, pentru că lucrul ăsta n-ar fi adus mâncare pe masă sau haine pentru copii.

– Avem o datorie față de tine, miss Jordan, începu Hazard. O datorie imensă. Vreau să știi de la bun început că am fost foarte serios în noaptea în care Trey a fost adus aici, când ți-am spus că dacă-mi salvezi băiatul, tot ce-i al meu, va fi al tău.

Vroia să-o liniștească, dându-și seama de împrejurările neobișnuite în care-l întâlnise pe fiul lui. Acum, aștepta răspunsul. Cu mâinile crispate, Virginie se gândea cum era mai bine să facă. Cum putea să ceară ceva de la tatăl bărbatului care o cumpărase într-o casă de rendez-vous, cu cincizece de mii de dolari în aur?

– Pot să fac ceva pentru tine? insistă Hazard.

Deodată, îl cuprinse teama în fața tăcerii ei.

– Sper măcar că starea lui Trey n-a devenit mai rea, nu? întrebă bărbatul aplecându-se spre ea.

– Îi e foarte bine, îl liniști imediat. De fapt, este cât se poate de bine, dacă ținem seama că a trecut atât de puțin timp de când s-a întâmplat ...

Femeia își trase sufletul o clipă și continuă:

– Motivul pentru care vroiam să vorbim, domnule Black, este... ei bine... E vorba despre bani...

– Despre bani? interveni Hazard căruia îi era milă de

starea de nervozitate a tinerei.

– Da! Hm... vreau să spun... Totul e cât se poate de stânjenitor...

– Am auzit vorbindu-se despre o înțelegere la Lily, începu Hazard, ca să ușureze lucrurile pentru această nefericită care purta niște haine care nu erau potrivite nici pentru cel mai sărman servitor al lui. Mi s-a mai întâmplat de câteva ori... în fine... să-mi ajut băiatul să iasă din situații asemănătoare.

Fusese cât pe ce să spună "de multe ori" însă avusese prezența de spirit să spună doar "de câteva ori".

– Vreți să spuneți că a mai cumpărat și altădată femeii? exclamă Virginie.

Trăsăturile feței lui Hazard se luminau și înțelese că Trey îi moștenise zâmbetul cuceritor.

– Nu, răspunse bărbatul, cu bunăvoință. De fapt, tu ești prima.

– Să nu credeți că sunt obișnuită cu asemenea lucruri, spuse tânăra după ce înghiți cu greutate.

– Miss Jordan, o întrerupse cu blândețe, dă-mi voie să te asigur că nimeni nu te condamnă. Nu știi de când locuiești în Montana, dar aici nu ți se cere decât numele sub care vrei să fii cunoscută. În afară de asta, nu ești obligată să dai nimănui vreo explicație.

Era un om cât se putea de înțelegător, înzestrat cu

aceeași bunăvoință care o frapase la Trey. Îl privi drept în ochi, însă glasul îi mai tremura puțin:

– N-aș cere banii ăștia dacă n-aș avea niște responsabilități... acolo de unde vin și... nu știu când Trey se va vindeca de tot, dar ar putea să dureze mai mult timp... și aș prefera să am banii imediat, încheie în grabă.

Fără să șovăiască, fără nicio urmă de reproș, Hazard o întrebă cu blândețe:

– Câți bani vrei?

– Doar cât îmi datorează Trey, domnule, răspuse scoțând cecul din buzunar și întinzându-i-l. E mai mult decât suficient. De fapt, este vorba despre un gest foarte generos, făcut în alte împrejurări... Nu sunteți obligat să plătiți o asemenea sumă, dar...

Dintr-o dată, o părăsi îndrăzneala de până atunci și se simți foarte singură în casa aceea, în fața unui om pe care abia îl cunoștea. Simțea un nod în gât și-și strânse pumnii cu toate puterile, ca să nu înceapă să plângă.

Aruncând o privire pe bucata de hârtie, Hazard se gândi că era o sumă nesăbuită pentru a petrece câțva timp cu o fată frumoasă... și un preț derizoriu pentru viața fiului său.

– Ți-am propus mult mai mult decât atât, miss Jordan. Nu fi lipsită de îndrăzneală.

Tânăra păru să se mai liniștească.

– Ar fi mai mult decât suficient, domnule Black. Și

imediat după ce Trey se va înzdrăveni, continuă cu politetea unui copil care-și amintea lecțiile de cum trebuia procedat, n-am să vă mai deranjez.

– E absurd. Soția mea și cu mine, îți oferim ospitalitate cât vrei. Lăsa puțin ochii în jos. Avem o datorie față de tine, de care nu ne vom putea achita niciodată. Dacă într-o zi o să ai nevoie de ceva, orice-ar fi, miss Jordan, va fi de-ajuns să ne ceri. Pentru noi, viața lui Trey este neprețuită.

Virginie înțelese imediat că omul din fața ei era cât se putea de sincer. Hazard tuși să-și dreagă glasul și reîncepu, cu emoție:

– O să pregătesc aurul imediat și o să ți-l trimit în cameră. Ți-ar conveni să fie în sacoșe?

Virginie încuviință clătinând din cap.

– Da, mulțumesc mult.

Hazard și Blaze stătură mai întâi de vorbă între ei, pe urmă se duseră să-l caute pe Trey, dar în cele din urmă o lăsară pe Virginie să hotărască dacă Trey putea să primească vizite.

O ascultară pe Blaze citind o listă interminabilă de

oameni care veniseră deja la ranch. Trey reacționa în diverse feluri, zâmbind la numele câte unui prieten sau mormăind de cele mai multe ori, la auzul numeroaselor dame din Helena care vroiau să-l vadă.

– N-aș putea să fac o selecție? propuse el, jovial. Multora le-aș tăia pofta de a face o asemenea vizită. Câtă vreme sunt invalid, de bună seamă că am un tratament privilegiat.

– Cum așa? întrebă Blaze.

– Ei bine, s-ar putea evita vizita tinerelor femei insipide, care îmi trimit tot timpul batiste brodate. Fie-vă milă!

– Nu știu, dragul meu, răspunse fără grabă Blaze, căutând sprijinul bărbatului ei. Cred mai degrabă că ar trebui să primești pe toată lumea, chiar dacă foarte scurt sau să nu primești pe nimeni.

Trey mormăi, ca un muribund.

– Nu-mi place povestea asta...

– Nu trebuie să rămână prea mult timp... Au făcut atâta drum până aici degeaba?

– În situația în care se află, Trey poate suporta o oră sau două de vizite? o întrebă Hazard pe Virginie.

Văzându-l, dimineată, cum se dusesse până la fotoliu, infirmiera era convinsă că era perfect capabil.

– Dacă n-o să dureze prea mult, cred că n-o să aibă de suferit...

– Să nu dureze prea mult, insistă Trey. Scutiți-mă de

Arabella McGinnis, de Fanny Dixon și mai ales, de mamele lor înțepate!

– Nu vorbi așa, Trey. Tatăl tău și cu mine suntem obligați să ne vedem cu oamenii ăștia.

Hazard făcu o grimasă.

– Trebuie să spun că e ceva cu Miriam Dixon interveni bolnavul. Dragă mamă, te-aș ruga să-i spui să-și mai stăpânească habotnicia.

– Face asta din cauză că simte ceva deosebit pentru tine, dragul meu. Crede că sufletul tău merită osteneala să fie salvat.

– Tată, îți dai seama ce trebuie să îndur? declară Trey. În felul ei, Fanny este mai rău decât maică-sa.

– Tatăl tău știe foarte bine, Trey, și știa acest lucru înainte de nașterea ta, spuse calm Blaze. Dar ca să facem lucrurile mai ușoare pentru toată lumea, să zicem că n-or să rămână prea mult. Îți convine?

– Pe cuvântul tău? întrebă Trey cu regret.

– Pe cuvânt, răspunse Blaze, veselă.

– Atunci... sunt de acord... Nimeni nu se pricepe la obligațiile mondene mai bine decât mama, îi explică Trey Virginiei. Este întruchiparea politetei.

– Asta din cauză că a trebuit să controlez atâtea ani reacțiile tatălui tău, replică Blaze cu o blândă îndrăzneală.

– E datoria mea, afirmă Hazard, amuzat, să am grijă să nu

te las să te plictisești niciodată.

– Câtă amabilitate, murmură Blaze, și se uitară afectuos unul la celălalt.

– Fiți atenți, interveni Trey, nu uitați că Miriam Dixon nu trebuie să urce aici decât escortată.

– Perfect de acord, spuse Blaze. Bine, ora zece vă convine tuturor?

Se întoarse spre Virginie, ca să obțină confirmarea.

– E perfect, fu de acord aceasta.

Duncan Stewart, ungându-și meticolos felia de pâine cu unt, îi spuse fiicei lui cu severitate:

– Dacă continui să te întâlnești... făcu o pauză cu subînțelesuri... cu bărbați cu care nu poți să te măriți, îți propun să-ți găsești pe cineva destul de bogat ca să te întrețină.

Deloc impresionată, Valerie îi înfruntă privirea cu aceeași răceală și dispreț. Își puse două lingurițe de zahăr în ceai înainte de a-i răspunde, nepăsătoare:

– Dar, tată, ai bani destui pentru noi doi.

– Ah, ești la fel ca maică-ta! exclamă exasperat. Nu te

pricepi deloc la bani.

– În privința asta, semăn mai mult cu tine, tată. Mama credea că banii sunt ceva care vin în fiecare lună cu poșta. Nu sunt atât de naivă. Știu cum îi câștigi. Întrebarea este, ținând seama de proasta dispoziție din dimineața asta: ai dat greș într-o afacere cu Biroul pentru problemele indienilor?

Tânăra frumoasă cu bucle negre, perfect aranjate în jurul feței, își privi tatăl cu atenție. Ochii lui albaștri– ca de pasăre de pradă– rămâneau de gheață. Era iritat, îl cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama de acest lucru. Se hotărî să facă un efort să-l bine dispună.

– Spune-mi, e cineva pe care l-aș putea... seduce pentru tine?

– Asta-i bună... ce-ți veni? mormăi tatăl. Se vorbește despre o anchetă de la Washington, fir-ar să fie! Au murit câțiva indieni și ai zice că a fost asasinată bunica președintelui.

– Tată, nu-ți mai face atâtea griji. Știi bine că toată tevatura asta se va liniști de la sine. Câteva titluri mari în ziare, câteva țipete de indignare și totul va fi uitat. Ancheta nu face altceva decât să dea de lucru unor birocrați. Celorlalți, puțin le pasă.

Cu puțin timp înainte de moartea mamei, Valerie devenise singura confidentă a tatălui ei. Priscilla Wyndham

Stewart nu-și înțelesese niciodată bărbatul. El fusese unul dintre tinerii colonei avansați în timpul războiului de secesiune și acest lucru o cucerise. Era uniforma, repeta ea de multe ori. Tatăl ei, judecătorul Wyndham, nu fusese niciodată de acord cu această legătură, dar continuase totuși să-i trimită bani singurei sale fete timp de trei ani, până când murise.

Duncan Stewart nu risipise banii soției, și strânsese chiar el o avere frumușică, datorită unor afaceri destul de dubioase. Problema era că banii nu-i ajungeau. Participa uneori la câte o partidă de pocher la Montana Club, însă nu-și putea permite să joace în fiecare săptămână pe sume alcătuite din câte șase cifre. Asta era explicația pentru care nu era invitat la cele mai bune mese de joc.

Helena avea la vremea aceea cea mai mare concentrare de milionari pe metru pătrat. Mai bine de cincizeci dintre ei trăiau în oraș. Unii câștigau peste un milion de dolari pe lună de la câte o singură mină. Ca să sporească pitorescul locului, zeci de tineri englezi de familie bună, alungați din lumea lor din diverse motive, se instalaseră și ei la Helena, așteptând să vină zile mai bune. Era o lume extrem de fluidă și extravagantă.

Duncan Stewart și fata lui vroiau și ei partea lor din felia de tort, și pentru asta ar fi fost în stare să facă orice. Iată de ce se înțelegeau atât de bine.

– Și pentru că vorbești despre un soț, mi-am ales deja unul.

Tatăl își privi fata cu surprindere.

– Îl cunosc?

Se temea de ce putea fi mai rău, cunoscându-i gusturile discutabile în privința bărbaților.

– Trey, spuse ea, pândindu-i reacția. Ce părere ai?

Bărbatul schiță un zâmbet disprețuitor.

– N-o să vrea, îi spuse Duncan, verde în față. La club, toată lumea este în stare să parieze că n-o să se însoare niciodată. Orice femeie poate să împartă patul cu un armăsar tânăr ca el, dar nu și numele.

– O să-l am.

– Cum asta? întrebă el, curios.

– O să se însoare cu mine când va afla că-i port copilul în pânțe.

– Nu.

– O să se însoare când o să i-o spui.

– Nu. Nici în fața pistolului lui Carl Moses nu s-a clintit. Sau cel al lui Blair Williams. Cei din neamul lui nu se lasă cu una-cu două. Ei scot primii sabia. De altfel, lumea spune că fetele nici nu fuseseră cu el. I-au plătit pe Carl Moses și pe Blair Williams și Dumnezeu știe ce s-a mai întâmplat.

– Și dacă... Virginie făcu o pauză ca să vadă mai bine efectul vorbelor ei. Și dacă Hazard ar afla că Gray Eagle și

Buffalo Hunter m-au violat? Dacă băiatul lui nu vrea să mă ia de nevastă, cei doi or să fie spânzurați.

Duncan șovăi o clipă, dar până la urmă clătină negativ din cap.

– Nu, n-ar fi de-ajuns. Nu cu Hazard... Chiar ești însărcinată cu el? se neliniști bărbatul în cele din urmă.

– Nu.

– Slavă Domnului!

– Nu-i copilul lui.

– Cerule! Dar al cui?

Tânăra ridică din umeri.

– Nu sunt sigură.

Tatăl trase doi pumni în masă și izbucni:

– Cum poți să fii atât de nepăsătoare?

– Pentru că sunt hotărâtă să mă mărit cu Trey, replică, sigură de sine. Cu ajutorul tău, bineînțeles.

– Ți-ar trebui mai mult decât ajutorul meu, mormăi tatăl. Hazard Black nu obișnuiește să se lase manevrat.

– Tată, are numai de câștigat din povestea asta: mai întâi, o nepoțică adorabilă; pe urmă, ar evita ca cei doi nepoți ai lui să sfârșească în ștreang.

– Uیți un amănunt. Și dacă Trey o să moară din cauza rănii?

– După câte se spune, își revine perfect. Și mai ales, să nu-mi spui că nu te-ar încânta o asemenea avere. Fără să mai

punem la socoteală puterea lui politică... Cunoaște jumătate dintre membrii Congresului de la Washington. Se poate întâmpla, tată. Crede-mă.

După ce cumpăni cu luare-aminte situația, Duncan spuse:

– Și când trebuie să înceapă toată povestea asta? întrebă el, zâmbind sardonice.

– Nu-i nicio grabă, tată. Să-l mai lăsăm o săptămână, să se refacă. Sesiunea parlamentară începe săptămâna viitoare, oricum. Hazard va veni aici să conducă campania și o să ai ocazia să stai de vorbă cu el. N-ar fi rău dacă te-ai apropia de Livingstone, de la Mountain Daily. Știi ce pornit este împotriva indienilor. Cred c-o să-i mai fac o mică vizită.

– Cât despre mine, luând masa cu judecătorul Clancy, am să aduc vorba despre afacerea asta. De când Hazard i-a concediat băiatul de la Afacerile cu indieni, Joe Clancy îi vrea pielea.

– Fii discret, tată, îi atrase atenția Valerie. Hazard nu trebuie să bănuiască nimic.

Tatăl oftă, ca și cum și-ar fi dat deodată seama de importanța misiunii în care se angajase.

– Nu mă interesează dacă bănuiește ceva sau nu.

– Nu fi așa neîncrezător! exclamă Valerie. Cu sprijinul lui Livingstone și al lui Clancy, avem toate șansele.

Duncan mârâi, cum făcea de fiecare dată când lucrurile

nu-i prea conveneau.

– Și dacă nu merge? Ce te gândești să faci cu copilul?

– O să mă mărit cu altcineva... Lăasă în jos ochii cu sprâncene negre... poate. Sau mai degrabă, o să iau o vacanță prelungită și o să plec în Europa. Pentru o sumă derizorie, un țăran francez sau englez ar fi încântat să aibă grijă de un copil. Mai vrei un pic de cafea?

Capitolul 5

În dimineața aceea, Virginie nu se trezi decât atunci când auzi un zgomot de glasuri venind din camera lui Trey. Acum, după ce greul trecuse, ea dormea în anticameră, gata să intervină însă, dacă se întâmpla ceva. Cu inima grea, își aduse aminte că astăzi era prima zi de vizită. Va putea oare să rămână aici, departe de curioși? N-avea nici un chef să se lase studiată de privirile curioase ale străinilor.

Poate mâine, își spusese vârându-se sub pătură. Dar nu reuși să adoarmă din nou. Aruncând o privire la ceas, văzu că nu era decât ora nouă. Prea devreme pentru vizite. Se ridică din pat și văzu mai multe rochii etalate pe un fotoliu, rochii simple, de toată ziua, din lână sau din velur. Începu să le examineze asemenea unui copil care nu îndrăznește să

intre într-un magazin cu bomboane. Mângâie îndelung catifeaua după care, neputând să reziste tentației, se duse în fața oglinzii așezându-și o rochie pe ea.

Văzându-se în oglindă, își aduse aminte de copilărie, când să se îmbrace era un joc care-i ocupa ore întregi. Rochia aceasta opulentă îi amintea de plăcerea pe care o simțea atunci când avea impresia că se transforma într-un personaj dintr-o poveste.

Scotându-și cămașa de noapte, își puse rochia pe ea, țesătura groasă căptușită cu mătase mângâind-o pe pielea goală. Mirosea a parfum de trandafiri, același pe care-l folosea mama lui Trey. Vârându-și mâinile prin mânecile lungi, își aranjă fusta pe șolduri și începu să-și încheie mulțimea de nasturi care porneau de la talie și ajungeau la gât. Din păcate, nu putu să se încheie până sus. Corsajul era făcut pentru o femeie mai subțire. Fusta era și ea prea scurtă dar, cu picioarele goale, nu se observa.

– Virginie! Virginie! Vino repede!

Glasul lui Trey era ciudat de agitat. O cuprinse panica. Doamne, dacă era vorba de o hemoragie?

Într-un vârtej de catifea, tânăra dădu buzna în camera lui Trey. Stânjenită de rochie, îi ridică poalele cu o mână. O întâmpinară o exclamație îngrozită și un mic smiorcăit. Cu picioarele goale, sânii ieșind aproape pe jumătate din corsaj, Virginie împietri. Dădu drumul fustei și își acoperi

pieptul cu mâinile, căutând privirea lui Trey.

Era acolo... în patul lui, părând a fi în cea mai bună dispoziție, cu umerii lați sprijiniți de mai multe perne. Nu părea deloc gata să moară, remarcă, ușurată. Se neliniștise degeaba, pentru că ochii lui aveau aceeași ardoare ca atunci, în noaptea de la Lily, când o văzuse după ce ieșise din baie. Într-o fracțiune de secundă, dorința lui evidentă îi trezi senzații încântătoare.

Pe urmă, își desprinsese privirea de la Trey ca să-i vadă mai bine pe ceilalți care se aflau în cameră. O femeie corpulentă, îmbrăcată cu o rochie neagră, o privea cu ochii mari. Mai era și o fată mărunțică, îmbrăcată într-o culoare roz care-i scotea în evidență paloarea și care părea gata să leșine.

Hazard, rezemat cu spatele de tăblia patului, își reținea un zâmbet în vreme ce Blaze servea liniștită cafea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Aceasta din urmă rupse în cele din urmă tăcerea stânjenitoare:

— Virginie, draga mea, începu ea cu o politețe desăvârșită, dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Bradford Dixon și pe fiica ei, Fanny.

Roșie ca racul, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul, Virginie făcu un pas înainte. Dar privirea arzătoare a doamnei Dixon îi trezi aroganța a zece generații de Jordan. Cu bărbia ridicată și cu picioarele goale, veni să se posteze la mai puțin de un metru de femeia așezată.

– Miriam și Fanny, iat-o pe Virginia Jordan, infirmiera minunată care i-a salvat viața lui Trey, declară Blaze ca și când ar fi prezentat-o pe regina Victoria în persoană. Îi suntem recunoscători peste măsură.

Miriam clătină scurt din cap și murmură:

– Bună ziua.

Ochii alarmați ai lui Fanny îi căutau frenetic pe cei ai mamei și reuși până la urmă să mormăie un "bună ziua" jalnic.

– Rochia, remarcă Blaze cu un zâmbet radios, ar avea nevoie de câteva retușuri. Se întoarse spre cele două musafiri. Din păcate, bagajele lui miss Jordan n-au venit încă și trebuie să ne descurcăm cum putem.

Dar noaptea scandaloașă de la Lily făcea de acum parte din cronica populară din Helena și Miriam Dixon știa toate amănuntele.

– Călătoria pe timpul iernii poate să fie însoțită de mici probleme, spuse, perfidă. Presupun că te gândești să pleci cât mai repede, nu?

"Nu"-ul hotărât al lui Trey acoperi "da"-ul timid al Virginiei.

Trey era gata să insiste când interveni tatăl său.

– Ar fi mai bine să așteptăm ca Trey să fie într-un totu restabilit înainte de a pleca miss Jordan. De altfel, e foarte optimistă în privința vindecării.

Expresia lui Trey nu lăsa nicio îndoială în privința asta. Nu găsea un superlativ pentru ea și, dacă ar fi putut să-i convingă pe cei de față să-i lase singuri, ar fi fost imediat dispus să savureze minunățiile lui miss Jordan.

– Vrei o cafea, draga mea? Întrebă Blaze cu căldură.

– Nu, mulțumesc.

– O prăjitură?

– Nu, mulțumesc.

Miriam Dixon parcă era gata să explodeze, și, când deschise gura, Trey se hotărî să preîntâmpine o eventuală catastrofă.

– Oof! strigă destul de tare ca să stârnească un ecou în cameră. Mă doare!

Pe urmă, scoase un geamăt teatral strângându-și mâinile pe piept. Virginie rămase cu gura căscată. Îi întâlni privirea. Ochii lui sclipeau răutăcioși și mai gemu o dată.

Imediat, cu o expresie nepăsătoare, Blaze le spuse invitatelor năucite că lui Trey i se întâmpla de multe ori așa ceva.

– Vă rog, scuzați-ne încă o dată, și mulțumim pentru vizită.

Le conduse până la ușă, copleșindu-le cu cuvinte de mulțumire. Închizând ușa după ele, mama se sprijini cu spatele de ușă și spuse:

– Trey Braddock-Black, mi-e rușine cu tine.

– E cel mai prost actor pe care l-am văzut vreodată, completă liniștit tatăl lui.

– Dar până la urmă au plecat, nu? replică Trey, nevinovat.

– Miriam era gata să facă apoplexie, spuse Hazard înainte de a pufni în râs.

Blaze ridică din umeri, după care începu, pe un ton serios:

– Mă întreb cum o să ne descurcăm într-o asemenea situație.

– Lasă-ne pe tata și pe mine, spuse Trey, sarcastic. Noi nu avem scrupule, ca tine.

– Ah, nu! mormăi Blaze zâmbind. Mulțumesc, dar nu vreau să jucăm scena agoniei de trei ori pe zi.

Toți izbucniră în râs. Pentru o clipă, Virginie se simți uitată în fața acestei complicități care-i unea pe părinți și pe fiu. Legătura lor avea ceva deosebit, solid și plăcut în același timp. Blaze îi remarcă stânjeneala și o făcu părtașă la veselia lor:

– Iartă-ne, draga mea, dar Miriam Dixon este o pacoste. O tolerăm din cauza sărmanei Fanny. Bine, acum, trebuie să facem ceva cu rochiile pe care o să le îmbraci. Ți-o trimit pe Mabel, ea o să pună totul la punct.

– Nu vă dați atâta osteneală, răspunse Virginie, stânjenită și strângându-și brusc rochia la piept. Cu siguranță, am să

găsesc altele, care să mi se potrivească.

– Mamă, de acum, interveni Trey, am putea să amânăm vizitele până când hainele Virginiei... vor fi puse la punct, nu?

Aproape nu-și dezlipise privirea de ea de când intrase.

– Nu vreau să mai am nimic de-a face cu vizitele astea, declară Hazard cu tonul unui bărbat pe care problemele de etichetă nu-l interesează. Las asta la aprecierea ta, iubita mea. Virginie, ești senzațională. N-o lua în seamă pe Miriam, nu e decât o bătrână înfiptă. Și tu, să nu abuzezi de amabilitatea mamei tale, îi reproșă cu blândețe fiului. Iapa stă să nască. Să nu mă mai bateți la cap decât în caz de criză la nivel național!

Spunând acestea, ieși din cameră, bine dispus.

– Mamă, mă simt foarte obosit, minți cu tupeu Trey imediat după plecarea tatălui.

– Iartă-mă, dragul meu, se scuză Blaze. N-ar fi trebuit să le chem pe Miriam și pe Fanny așa de repede. De acum, vizitatorii or să rămână jos. Tu odihnește-te, și eu o să mă ocup de ei.

– Mulțumesc, mamă, se smiorcăi Trey. Mabel ar putea să aștepte? Întrebă bolnavul vârându-se sub pătură.

Doamne, cât tupeu! oftă Virginie, exasperată.

– Bineînțeles, dragul meu, spuse mama venind lângă el să-i pună mâna pe frunte. Ai febră?

– Un pic, răspunse abia șoptit cel întrebat.

Da, avea febră, era în călduri!

– Virginie, despre ce e vorba, după părerea ta? întreabă Blaze, neliniștită.

Un capriciu de copil răsfățat.

– Am să pregătesc ceva pentru febră, se mărgini să răspundă.

– Ah, nu! reacționează imediat Trey, cu glasul redevenit firesc. Nu mai vreau leacuri rele la gust.

– Vrei să te vindeci, nu-i așa? întreabă Virginie pe un ton mios.

– Nu vreau să vomit micul dejun, mormăie bolnavul.

– Dacă ai febră, ai nevoie de așa ceva. Dragul meu, e pentru binele tău. Fii ascultător și te las să te odihnești.

Pe chipul lui Trey apărură un zâmbet larg.

– Ai dreptate, mamă. O siestă bună o să rezolve febra asta, sunt sigur. Ai grijă ca nimeni să nu mă deranjeze înainte de prânz.

În fine, putea să rămână singur cu Virginie.

– Ah, uite că e mult mai înțeleghător, declară mama, satisfăcută. E un bolnav ascultător, nu-i așa? spuse întorcându-se spre tânăra femeie, cu mândrie părintească.

Nevinovat, Trey aștepta răspunsul Virginiei.

– Dacă Trey promite să ia medicamentul pentru febră, răspunse aceasta cu malițiozitate, nu pot să-i mai cer nimic

în plus.

– Bineînțeles că-l va lua! Nu-i așa, dragul meu?

– Aș face orice ca s-o satisfac pe Virginie.

Această declarație ambiguă trezi totuși suspiciunile lui Blaze.

– În cazul ăsta, te las pe mâinile ei.

Îl sărută repede și dispăru... În cameră se lăsă o liniște grea. N-aveau să fie deranjați până la prânz. Ca un vânător la pândă, Trey o examinează încet pe femeia drapată în velur ce stătea în picioare în fața lui. Avea niște sâni mari, care trezeau instinctele.

– Vino aici, spuse el încet.

Era un ordin, e drept, plăcut formulat, totuși era un ordin. Virginie se hotărî să nu facă nicio mișcare, dându-și seama de dorința din privirea lui. Inima începu să-i palpite. Cum oare, cu o privire și două cuvinte, putea să trezească în ea o asemenea reacție?

– Au plecat toți, începu din nou bărbatul, cu un glas liniștitor ca și cum ar fi vorbit cu o puicuță speriată. Nu-i nevoie să te cramponezi așa de rochie. De fapt, adăugă cu o voce seducătoare, ești minunată...

Ridicându-se, se așază drept în pat. Nu mai avea nimic din aspectul unui sărman convalescent. Căuta înainte de orice s-o facă să se simtă în largul ei și nu putea să nu-l admire pentru asta. În câte budoare mai jucase deja această

scenă? Câte femei fuseseră răpuse de farmecul lui irezistibil?

Manevra se dovedi eficace. De ce să continue să ascundă ceea ce cunoscuse deja atât de bine, ceea ce-i oferise cu atâta ardoare? Degetele dădură drumul velurului și mâinile îi căzură de-a lungul trupului.

Deodată, Trey făcu ochii mari. Decolteul nu mai ascundea acum decât o mică parte a pieptului generos. Își aminti de gustul sânilor ei, de felul cum gemuse când o făcuse să i se întărească sfârcurile.

– Nu ești încă destul de în putere, șopti femeia în liniștea adâncă.

– Sunt mai tare decât crezi.

Ea fremătă și avu impresia că pieptul îi lua foc.

– Ai putea să-ți faci rău.

– Mi-e rău deja. De asta vreau... Tăcu o clipă ca să-și aleagă cuvintele potrivite... să vii aici, ca să mă ajuți.

Ea nu reacționează imediat...

– De acord, cu condiția să-ți iei înainte leacul, spuse tânăra, devenită din nou infirmieră.

– Hai mai repede.

Nu era sigură că asta era răspunsul pe care-l aștepta.

– Chiar așa?

El încuviință clătinând din cap.

Fără rea-voință, ci numai vrându-i binele, Virginie îi pregăti un somnifer. Trey își revenea încet. Ceea ce avea de

gând să facă putea să-i fie dăunător sănătății. Și dacă nu vroia să se gândească la consecințe, ea n-avea să facă același lucru. Îi dădu licoarea într-un păhăruț și el zâmbi când i-l luă din mână.

– N-ai vrea să te dezbraci singură? o întrebă cu blândețe, ca să nu mă obosesc mai mult?

– Bea asta și mă duc alături să-mi dau rochia jos. Vrei să trag perdelele?

Spunând acestea, se duse la fereastră și trase cordonul perdelei, gândindu-se că ar dormi mai bine în întuneric.

– Preferi s-o facem pe întuneric?

Întorcându-se spre el, îi aruncă o privire furibundă.

– Nu ți-a spus nimeni, niciodată, că ești un puști prea răsfățat?

– Ba da, tu! răspunse vesel.

Smiorcăindu-se supărată, Virginie trase perdelele de la cealaltă fereastră, făcând beznă în cameră.

– Haide, am așteptat destul, draga mea. Dă-ți jos rochia și vino la mine.

Tânăra femeie verifică dacă paharul de pe noptieră era gol, înainte de a răspunde:

– Mă întorc imediat.

Întorcându-se în încăperea unde dormea, închise ușa și se uită la ceasul de pe toaletă. Somniferul pe care-l pregătise avea să-și facă efectul în cinci minute. Fără să se grăbească,

așeză rochia în locul de unde o luase, apoi începuse să cerceteze fiecare dulap. Era o garderobă minunată și-i luă mult timp s-o contemple pe îndelete. Până la urmă, descoperi ceva ce nu mai văzuse niciodată. Era o adevărată operă de artă și Trey trebuia să doarmă acum. Asta o făcu să se hotărască. Avea s-o îmbrace câteva clipe, după care s-o pună la loc în șifonier. Ridicând-o cu prudență, și-o așeză pe umeri.

Se întoarse să se admire în oglindă când auzi un glas liniștit în spatele ei:

– Un colier din gheare de urs ți s-ar potrivi perfect.

Se întoarse imediat. Trey era rezemat cu spatele de tocul ușii.

– Ar trebui... De ce nu... Ar trebui să fi adormit.

Cu halatul lui de casă de mătase cenușie, în semiobscuritate, părea o nălucă.

– N-aveam niciun chef să dorm, răspunse liniștit, schițând un zâmbet.

Acest zâmbet o surprindea totdeauna, și o fermeca de fiecare dată. Virginiei i se tăiase răsuflarea.

– Medicamentul, șopti ea.

Bolnavul ridică din umeri.

– Mă tem că l-am scuipat.

– Ți-ai bătut joc de mine!

– M-am înșelat?

Intră în cameră, închizând ușa în urma lui. Virginie nu făcu nicio mișcare, gata să se apere.

– Dacă-ți place, poți să păstrezi colierul. Pe tine, stă mai bine decât pe mine.

– Nu pot... E mult prea valoros, replică ea, stânjenită de faptul că fusese descoperită vârandu-și nasul prin lucrurile lui.

– Ar trebui să te pedepsesc, murmură cu blândețe.

Cum făcea ochii mari de surprindere, neștiind ce să mai creadă, el îi explică:

– Ai vrut să mă păcălești. Să mă adormi.

– Era pentru binele tău. Ești prea slăbit.

– Dacă leșin, declară radios apropiindu-se încă un pic, sună-i pe servitori. Or să mă ducă în pat.

– Tot timpul ești la fel de încăpățânat, oricare ar fi urmările?

– Rareori, încuviință cu sinceritate.

– N-aș fi crezut. Până acum, totdeauna l-am văzut pe Trey Braddock-Black obținând tot ce-și dorea.

Bărbatul ridică sprâncenele.

– Și te deranjează?

– Nu prea... Am cunoscut mulți bărbați ca...

Se opri exact la timp. Nu trebuia să-și dezvăluie trecutul. Fusese gata să spună că vărul ei Claude și prietenii lui căutau aceleași plăceri ale vieții, la fel de egoiști ca el. Dacă

n-ar fi fost urmările duelului de acum șase ani la care luase parte tatăl ei, ar fi trăit în continuare în lumea aceea splendidă. Însă tatăl făcuse greșeala să-l omoare pe fiul unui duce și, deși în societate contele era puternic, ducele era și mai și... Reușise să obțină condamnarea lui și viața le fusese dată peste cap.

O veche rivalitate îl opusese mereu pe contele Jordan unicului fiu al ducelui Rocheford. Acesta din urmă nu acceptase niciodată ideea că mama Virginiei îl preferase pe conte, și în acea zi, la curse, când îi jignise mama, tatăl ei nu lăsase ofensa nepedepsită.

Mama ei ajunsese la Paris cu câțiva ani înainte, în anturajul ambasadorului Marii Britanii. Logodită cu fiul acestuia, frumusețea ei uimitoare atrăsese atenția tuturor bărbaților din capitală. La balul dat de împărăteasa Eugenie, tatăl ei se îndrăgostise... provocând scandalul anului. Dezmoștenită, dizgrațiată de familia ei, se refugiasse împreună cu contele Jordan pe proprietatea lui de la Chantilly și trăise o viață liniștită și fericită... până la duel.

Ochii lui Trey deveniseră două fante cenușii. Răspunsul acesta neterminat îi stârnea curiozitatea.

– Spune-mi, câți bărbați ai cunoscut de fapt? Întrebă deodată cu asprime.

Știa fără îndoială că fusese virgină în noaptea aceea de la Lily, dar atunci... Își stăpâni furia amintindu-și că femeia

asta frumoasă cu părul roșcat îi salvase viața. Își impuse să se dovedească înțeleghător. Și reuși s-o facă timp de câteva secunde...

Convinsă că nu trebuia să-i dea nicio explicație în legătură cu trecutul ei și jignită de iritarea lui, Virginie replică sec:

- Nu te privește.
- Am plătit destul de scump ca să-mi răspunzi la întrebări.

Deveni roșie ca racul.

- Banii tăi nu mi-au cumpărat trecutul. Și nici viitorul.
- Nu vrei să răspunzi?
- Nu.
- Atunci, va trebui să descopăr singur ce ai învățat cu domnii ăștia, o amenință. N-am avut destul timp în noaptea de la Lily ca să explorez... evită un cuvânt vulgar pe care era gata să-l rostească... în ce constă experiența ta. Iată o perspectivă care mă încântă.

- Și dacă asta te va ucide?
- Nu te știam atât de înclinată spre excese. Începem?
- Ești nebun!
- Nu. Doar puțin nerăbdător.

Bărbatul străbătu distanța care-i despărțea. Virginie se dădu înapoi până când ajunse cu spatele lipit de oglindă.

- Ce impresionant, șopti el. Tânăra femeie plină de

îndrăzneală care s-a vândut pe sine însăși la Lily, face pe mironosița speriată. Ce actriță! Cred că ai avut mult succes cu expresia asta temătoare.

– Crezi ce vrei, dar nu sunt a ta.

– Știu. Nu am din tine decât ceea ce pot să-mi ofere cincizeci de mii de dolari. Nu ești sclavă. Dar am plătit ca să mă folosesc de tine... timp de trei săptămâni. Suntem de acord cu asta?

Virginie tresări dar nu i se opuse, lipindu-se de trupul lui atât de cald, atât de puternic.

– Să știi că te înșeli, îi spuse privindu-l în ochi.

– Cum? Nu e vorba de trei săptămâni? Deja, se apropia de gura ei. Vorbim mai târziu despre cifre.

Și puse stăpânire pe buzele ei. Îl mușcă violent. El gemu de durere și surprindere, dar se mărgini s-o strângă mai tare în brațe. Pentru un rănit, avea o putere formidabilă.

Ar fi o nebunie să mă împotrivesc, își spuse ea. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul și o cuprindea o căldură minunată.

– Scoate-ți cămașa! îi porunci.

Se supuse, ascultătoare. Se dezbracă și el de halatul de casă, cu o scurtă grimasă de durere. Nu putea să ridice brațele prea sus, să se miște prea repede, nici să se aplece. Însă avea deplin control asupra mâinilor și era deja pregătit...

După câteva clipe, Virginie era goală în fața lui, cu obrajii împurpurați. Ochiul experimentat al lui Trey îi remarcă respirația gâfâitoare. Îi mângâie chipul cu vârful degetelor, apoi coborî pe gât până îi cuprinse sânii în palme. Cu degetele mari, se jucă cu sfârcurile întărite. Sărutând-o tandru, murmură:

– Vindecă-mă, sălbăticiune mică.

Lipind-o de oglindă, îi depărtă genunchii ca să poată pătrunde în ea, fără niciun pic de opunere din partea ei, cu un freamăt de plăcere care-l copleși cu totul. După câteva minute, se simți ridicată de la pământ. O cuprinse nebunia. Se prinse cu toate puterile de el. Având impresia că el voia să se retragă, femeia țipă:

– Nu!

Măinile i se înfipseră în spatele lui Trey ca să-l tragă spre ea, agățându-i pansamentul. Închizând ochii, bărbatul scoase un mormăit surd de durere.

Înțelese imediat ce făcuse.

– Oh, iartă-mă... iartă-mă! exclamă femeia luând mâna de pe el ca și cum s-ar fi ars. Of Doamne... te simți bine?

Ochii lui Trey se deschiseră. Clătină din cap în semn de încuviințare și zâmbi.

– Nici nu mă gândesc să leșin câteva minute, murmură luându-i mâinile și așezându-i-le jos, pe spate. Aici, ține-mă de aici, dragostea mea.

Și dansul somptuos reîncepu, antrenându-i într-un vârtej nestăpânit de plăcere. Își pierdeau capul.

Deodată, în această explozie permanentă a simțurilor, un zgomot ciudat îi trezi:

– Trey, Trey... unde ești?

Era glasul mamei, care se găsea în dormitor.

– N-o lua în seamă, murmură el în momentul suprem.

Speriată, femeia înțepeni în brațele lui.

Se auzi o nouă chemare:

– Trey, ești înăuntru?

Întors imediat la realitate, trase adânc aer în piept și răspunse cu un glas stăpânit:

– Vin imediat, mamă.

Virginie îi tremura în brațe, încă arzând de dorință. Trey se retrăsese prea brutal și încă mai avea nevoie de el.

– Nu te duce, îl rugă.

El șovăi o clipă înainte de a-și lua de pe jos halatul de casă. O luă în brațe, căutându-i privirea și promise:

– Nu face nicio mișcare. Mă întorc imediat.

Se îmbracă repede și ieși din cameră închizând cu grijă ușa în urma lui. Îi auzi glasul înăbușit:

– Virginie a adormit, mamă. A stat de veghe prea mult zilele astea... Nu se simte bine. Am acoperit-o, atâta tot.

Nu, nu-i tot! Își spuse oftând cu frustrare. După două minute, se întoarse. Virginie nu făcuse nicio mișcare. Pentru

că-i spusese acest lucru, dar și pentru că, pur și simplu, nu era în stare.

– Ești pregătită? întrebă Trey, cu glas răgușit.

Stătea lipită de oglindă, cu brațele atârânănd, abia așteptându-l.

– Iartă-mă că te-am abandonat... prea repede, murmură venind încet spre ea.

Halatul lui de casă formă o pată de mătase pe podea. Îi puse o mână bronzată pe un sân. Era bulversat s-o simtă așa, atât de aproape de plăcerea supremă.

– Privește, spuse el prinzând-o de bărbie și arătându-i imaginea reflectată în oglindă. Mă vrei? Da, continuă el, s-ar zice că mă vrei.

Cu ochii pierduți, căută să-și adune gândurile.

– Nu-i drept, mormăi femeia abia șoptit.

– Ești obișnuită totuși cu jocurile, draga mea, nu-i așa? Până la urmă, ai cunoscut atâția bărbați, trebuie să te fi jucat cu ei. Și pentru că ai fost virgină... ar trebui să fi fost niște jocuri interesante, nu?

Acuzația era clară și avea o notă de dezgust.

– Te înșeli, replică Virginie, dar în starea în care era, nu era capabilă să se apere mai convingător.

– Spune-mi până la ce punct mă înșel, ordonă el.

– Nu pot... Of, vino! Trebuie s-o fac.

Rostise ultimele cuvinte cu o autoritate surprinzătoare,

autoritatea cuiva care era obișnuit ca ceilalți să i se supună. Lucrul ăsta îl opri pe Trey pentru o clipă: siguranța ei era dovada că era vorba de ceva necuviincios. Îi ridică bărbia cu un gest imperios.

– Și dacă nu fac?

– Am să încerc să te conving, spuse ea.

El zâmbi cu blândețe, încântat de rapiditatea cu care se schimbaseră rolurile.

– Acum, dacă ești atent la mine, cred că am putea să ne punem de acord repede. Nu suport să mi se dea ordine. Dacă tu faci jumătate de drum, am să te duc în paradis...

– Grozavă propunere. Cum să te refuz?

Se aplecă spre ea, oprindu-se la jumătatea distanței, arătându-i în felul ăsta că accepta înțelegerea. Buzele li se întâlneau exact la jumătatea drumului. Nu mai era nici unstăpân și niciun sclav, era doar o armonie perfectă între două ființe mândre.

Se sărutară alene, lăsând plăcerea să-i copleșească. Cu toate că nu avea experiență, Virginie își dădea seama că ceea ce se întâmpla cu Trey era ceva deosebit.

– Vino.

Prinzându-i mâna, o conduse la sofa.

– E foarte depravant, remarcă femeia în timp ce o întindea în mijlocul acestui labirint de oglinzi.

– Ți place depravarea?

Ea clătină din cap în sens de negație.

– Atunci...

Nu mai spuse nimic, mulțumindu-se s-o tragă peste el. De data asta, ea fu cea care dădu cadența. Deja satisfăcut, Trey nu mai era atât de grăbit. Se mulțumi s-o urmeze și s-o excite și mai mult cu mângâieri și sărutări.

– Te rog, șopti ea.

– Așteaptă.

– Nu!

– Nu? o întrebă ironic.

– Blestemat să fii! O să te otrăvesc...

– Vai, vai, ce serioasă ești, replică mimând alarmarea. Poate acum o să binevoiești să-mi vorbești despre toți bărbații pe care i-ai cunoscut.

Șantajul o făcu să șovăiască, însă tortura era insuportabilă.

– N-a fost nimeni, niciodată.

– Atunci, de ce-ai spus...

– E vărul meu, ce naiba! Vorbeam despre vărul meu și prietenii lui. Am crescut împreună cu ei și i-am văzut cum se purtau.

– Ești sigură? insistă Trey mușcând-o de un sfârc.

Simți un frison străbătând-o.

– Te otrăvesc, șopti femeia.

O mai studie câteva clipe, și ceea ce văzu se pare că-l

liniști.

– N-o să fie nevoie, sălbăticiune mică. Și eu abia aștept ceea ce aștepți și tu.

Nu mințea când spunea asta. O lăsă jos încet. Încet de tot. Când se simți din nou împlinită, se cufundă în brațele lui cu un oftat de fericire.

– Mulțumesc, murmură tânăra femeie. Mulțumesc.

– Ai să-mi mulțumești mai târziu, spuse Trey vesel, după ce o să merit într-adevăr.

O dorea încă și era hotărât s-o satisfacă pe această creatură divină într-un mod mult mai plăcut și mai variat. După câteva clipe, femeia protestă când el începu să se miște iarăși:

– Oh Doamne! Nu iar... e prea repede... nu mai pot.

Se cuibări, tremurând, la pieptul lui bandajat.

– Nu e niciodată prea repede, replică bărbatul.

Nu dură prea mult să-și dea și ea seama că avea dreptate. Urmă o oră extravagantă, excesivă, delirantă. În domeniul amorului, reputația lui Trey era binemeritată, iar Virginie era partenera ideală. Imediat, ea vru să se scuze, dar o opri cu un zâmbet.

– Iubita mea, dac-aș mai avea un pic de putere, ți-aș săruta picioarele.

Și o făcu. Atunci, Virginie scoase un țipăt.

– Trey, Cerule, spatele tău e plin de sânge!

– Nu-i nimic.

Dar femeia insistă să-l panseze din nou și să-i oprească hemoragia care începuse. Mai târziu, întins pe spate cu frumoasa lui infirmieră în brațe, Trey se întreabă dacă nu cumva ajunsese în rai.

– Ești sigur că totul e bine? întreabă, nesigură.

– De bună seamă.

– Nu te doare?

– Glumești? Niciodată nu m-am simțit atât de bine.

– Cred c-ar mai trebui să stai în pat câteva zile.

– E o idee de luat în seamă, spuse el, amuzat.

– Vorbeam de repaos, nesățiosule!

– Ai dreptate, acceptă, poznaș. Știi, ai mei pleacă la Helena mâine. Începe sesiunea parlamentară. Au rămas mai mult timp aici pentru că-și făceau griji pentru mine. Atunci, cred c-o să pot să mă odihnesc cum îmi place... cu tine.

Tânăra femeie oftă, resemnată.

– Cred că-mi pierd timpul dacă încerc să te fac să te răzgândești, nu?

– Exact.

– Aș putea să te refuz.

– Ai putea să încerci.

– Brută!

– Poți să spui ce vrei! Cine mă va face să mănânc mâncărurile groaznice pe care le-am mâncat în ultimele

zile?

– Dar îți fac bine.

– Ceea ce am eu în minte, îmi va face cel mai bine.

Îl ciupi de burtă. Bărbatul izbucni în râs și imediat se răzbună la fel.

Capitolul 6

Hazard și Blaze plecară chiar a doua zi dimineață la Helena. Sesiunea parlamentară nu era așa de ușoară. Era nevoie de mult efort pentru convingerea celorlalți... și ceva mită. Hazard lua cu el de fiecare dată o sumă importantă de bani ca să-i influențeze pe cei care puteau să-l ajute.

De ani de zile, se încerca să se micșoreze rezervațiile indienilor și, anul trecut, teritoriul Blackfoot fusese împărțit în cinci, sub presiunea crescătorilor de vite.

Anul acesta, apăruse o nouă moțiune, care mai lua din teritoriul indienilor, și Hazard era hotărât să nu fie votată. Reușise deja să fie respinsă de trei ori, datorită averii și relațiilor lui. În Montana, la fel ca în tot Vestul, politica n-avea nimic în comun cu democrația; contau doar banii și

influențele. Cu bani se cumpărau voturile, teritoriile care permiteau să se stabilească niște frontiere sigure, cu bani se cumpărau acțiuni în întreprinderi. Și aceste acțiuni confereau influență.

Blaze și Hazard promisera să se întoarcă până în weekend.

Valerie se duse să-l vadă pe Hiriam Livingstone în dimineața aceea, sub pretextul să-l anunțe despre picnicul anual al parohiei. Cunoscându-i interesul pentru femei și dezinteresul pentru soția lui, ea avusese grijă să se îmbrace cu un taior violet cu blană de hermină.

Expresia lui Hiriam îi confirmă imediat că-și atinsese scopul.

– Hermina asta te face să arăți ca o regină, draga mea, o întâmpină când intră în biroul său.

Ea îi mulțumi cu un zâmbet și cu un glas de fetiță inocentă, care-i pune pe jar pe interlocutorii trecuți de prima tinerețe. Vorbiră un timp despre picnic la o ceașcă de ceai, după care se hotărî să treacă la atac.

– Ești un scump, răspunse ea când i se oferă o prăjitură.

Hiriam Livingstone își spuse că n-avea rost să continue discuția cu încântătoarea miss Stewart. Cu toate că trecuse de șaizeci de ani, Hiriam era bine făcut și, la fel ca taică-său, era hotărât să trăiască nouăzeci de ani. Și, la fel cum tatăl lui avea un copil cu a treia soție după ce împlinise șaptezeci de ani, proprietarul și redactorul-șef al ziarului "Mountain Daily" se bucura de un apetit sexual formidabil, care-l făcea uneori să se ducă să se "consoleze" la Lily...

– Draga mea, spuneai că n-ai talent culinar și n-ai fi în stare să faci asemenea prăjituri. Sincer să fiu, nu știu de ce te simți deranjată de asta.

– O femeie tânără nu trebuie să fie în stare să aibă grijă de viitorul ei soț?

– Miss Stewart, sunt sigur că un bărbat adevărat nu ți-ar cere să fii talentată în domeniul culinar.

Ridicându-și mâna cu o încetineală teatrală, Valerie se rezemă de spătarul scaunului și schiță un zâmbet candid.

– Mama spunea mereu că păstrezi un bărbat dacă ai grijă de burta lui.

Hiriam înghiți cu greutate. Cuvântul "burtă" îi trezise în minte niște imagini care n-aveau nicio legătură cu mâncarea.

– Mamele nu înțeleg totdeauna ce vor bărbații.

– Cum adică?

Bărbatul își dresе glasul înainte de a răspunde:

– Mai bine să vorbim despre picnic... Aș putea să-ți cumpăr coșul.

Fiecare femeie din parohie pregătea un coș de picnic pe care i-l cumpăra un bărbat. Bani obținuți în felul ăsta treceau în contul bisericii prezbiteriene. Cumpărătorul avea în schimb dreptul să dejuneze cu cea de la care cumpărase.

– Aș fi încântată, domnule Livingstone, șopti Valerie. Dar ce părere ar avea doamna Livingstone?

– E vorba despre o cauză nobilă, copila mea, o liniști interlocutorul. De altfel, Abigail nu s-a simțit bine în ultimul timp și n-o să participe la picnic.

– Ah! Și dumneata ești gata să te sacrifici ca să reprezinți familia. Ce gest frumos!

– E datoria mea de prezbitarian.

– Câtă generozitate!

– Consideră că sunt întru totul la dispoziția dumitale, draga mea.

– Domnule Livingstone, ești un gentleman și asta mă face să-ți spun ceva ce mi s-a întâmplat recent. Fără îndoială, ai putea să-mi dai un sfat înțelept... De fapt, nu știu cui să mă adresez. Lăsa ochii în jos înainte de a continua. Mă gândesc că o să fie teribil de stânjenitor. (Își ridică bărbia făcând eforturi să nu-i tremure buzele.) Dar a fost și teribil de înspăimântător.

– Ce s-a întâmplat, copila mea? interveni el imediat. Dacă

pot să te ajut cumva...

– Ei bine, domnule... mergeam pe lângă grajdurile din Syracuza, când mi-a apărut un indian în față... Parcă a ieșit din pământ... Deci, a apărut în fața mea și... și m-a acostat. Mi-a pus mâna aici...

Glasul i se frânse în clipa în care arătă sânul pe care fusese atinsă. Livingstone se înroși ca racul.

– O să-l spânzurăm! L-ai recunoaște?

– Mă tem că nu. Totul s-a întâmplat atât de repede... Vreau să spun... am țiptat și el a dispărut. Am fugit imediat și eu, și nu m-am oprit decât în camera mea.

– Tatăl tău trebuie să vadă despre cine a fost vorba și o să se facă dreptate!

“Mountain Daily” era unul din multele ziare care prevesteau "soluția finală" în relațiile cu indienii.

– Oh, nu, vă rog! N-am îndrăznit să-i spun tatei despre incidentul ăsta. El nu e de acord ca indienii să fie lăsați să iasă din rezervații...

– Și are dreptate. Sălbatici nemernici! exclamă Livingstone, palid de furie. Trebuie pedepsit. Spânzurat! Dacă n-o să le dăm o lecție usturătoare, jigodiile astea or să continue să atace femei albe nevinovate!

– Ah, dar n-aș vrea să fac public scandalul ăsta! Te rog, Hiram...

Auzindu-și numele rostit de buzele cărnoase ale femeii, îi

ieșiră ochii din cap.

– M-aș simți foarte stânjenită dacă s-ar afla în oraș. Te rog... a atins sâni mei, Hiriam...

Se întrerupse, lăsând fraza să plutească între ei.

– Nelegiuitul trebuie să plătească, mormăi bărbatul. Trebuie să le dăm o lecție să se învețe minte!

– Te rog, Hiriam, trebuie să-mi promiți că n-o să publici povestea asta. În ochi îi apărură o lacrimă nevinovată. Îmi... pare rău că ți-am spus... dar dumneata erai singurul căruia puteam să mă adresez...

Își șterse lacrima cu degetul ca un copil mic, înainte de a-și umezi buzele.

– Te rog...

Livingstone era impresionat de atâta nevinovăție.

– Firește, Valerie... Nu-ți face griji dacă vrei să nu se afle nimic. Îi întinse batista lui. Sunt la dispoziția ta, draga mea.

– Ești atât de înțeleghător, murmură ștergându-se la ochi. După câteva clipe, începu să zâmbească.

– Mă simt mult mai bine acum, după ce am vorbit cu cineva. E atât de dezgustător... Și dumneata, care ești așa de amabil! Cred că multe femei vin să-ți plângă pe umăr.

– Niciuna nu e așa de fermecătoare ca tine, draga mea, răspunse galant, numărând deja zilele care mai rămâneau până la picnic. Consideră-mă apărătorul tău în toate.

Saliva deja doar gândindu-se la ce avea să urmeze: s-o

aducă pe miss Stewart în patul lui și să-i smulgă secretul unui indian care urma să fie spânzurat.

– Ce amabil ești! replică ea adresându-i un zâmbet fermecător. Și sunt nerăbdătoare să împart cu dumneata coșul de picnic.

– Aș vrea să fim deja acolo, draga mea.

Femeia îi acceptă mâna, lăsându-se condusă până la ușa principală a imobilului. Întorcându-se să-l mai salute o dată, se asigură că îl cucerise deja...

Mai târziu, după-amiază, la un pahar cu sherry, Valerie și tatăl ei comparau rezultatele demersurilor pe care le făcuseră.

– Hiriam Livingstone e la picioarele mele, râse ea în hohote. Să-l fi văzut, tată, îi curgeau balele... Și nu numai din cauza mea, ci și la gândul că avea să spânzure un indian.

Duncan ridică paharul în sănătatea fetei lui. Planul complicat pe care-l pusese ea la punct, nu i se părea așa de ușor realizabil. Acum, parcă avea în fața ochilor mii de indieni precum Hazard.

– Te felicit. Deci, e de partea noastră.

– Mai mult decât atât. E gata chiar să preia inițiativa. Vroia deja să publice un editorial despre sărmenele femei albe violate de sălbatici. A trebuit să-l implor să n-o facă, pentru a-mi păstra reputația. Dar...

– Dar?

– Dar aş putea, în condiții extreme— ca de exemplu un viol bestial comis de doi indieni— să fiu convinsă să las deoparte stânjeneala personală, în interesul tuturor, ca să nu se mai întâmple asemenea lucruri odioase. Iar Hiriam ar fi acolo, în avanposturi, conducând mulțimea pentru linșare!

Tatăl își înălță sprâncenele.

– Ne spunem deja pe numele mic, tată.

– Nu-i decât un bătrân vicios.

– Dar un vicios util... Ura lui față de indieni o să ne folosească mai mult decât am sperat.

– Fata mea, să nu crezi că Trey o să fie atât de ascultător, spuse Duncan, gânditor.

– Tată, de problema asta mă ocup eu. Știu exact cum să mă port cu dragul de Trey. Nu-ți face nicio grijă pentru el. Mai bine spune-mi cum a fost dejunul cu judecătorul Clancy. A fost la fel de benefic ca întrevederea mea cu Livingstone?

– Din fericire pentru noi, Joe îi detestă pe indieni în general, și mai cu seamă pe Hazard. Băiatul lui Clancy a

pierdut o slujbă foarte profitabilă din cauza lui. Dar asta nu e tot: Hazard a câștigat mai multe procese împotriva lui.

– Atunci, ar fi gata să lanseze o acuzație dac-ar fi nevoie?

Duncan se bătu pe haină, în dreptul buzunarului interior.

– A făcut mai mult de atât. Mi-a dat două mandate de arestare în alb. În cazul în care cei doi bărbați la care te gândești or să se ascundă în munți... O să găsim alți doi.

– Ingenios... ca un ordin semnat de președinte.

– Dacă vrei să spui așa... dar este totuși un mic inconvenient: n-o să-i putem ține închiși la nesfârșit.

– De ce crezi că nu am putea? Doi indieni în închisoare pentru un viol? Glumești?

Femeia schiță un zâmbet sadic: nu mai avea nevoie să-i aducă aminte că șapte indieni fuseseră linșați luna trecută la Musselshell, fără niciun proces.

– Se pare, continuă ea, că suntem într-o postură extrem de favorabilă.

– Să zicem că nu prea rea, o corectă tatăl.

Dacă era mai puțin încrezător decât fiica, era pentru că-l înfruntase deja pe Hazard. Și ca să fie sincer, se temea pentru viața lui. În tinerețe, Hazard avusese reputația de a fi violent.

– Nu prea rea? Tată, suntem într-o situație ideală. N-ai decât să vorbești cu Hazard.

– Tocmai asta e riscant.

Deodată, parcă-l văzu pe Hazard cu pistolul la tâmpla lui.

– Tată, tată... nu e niciun risc.

– E un ucigaș, Valerie, replică tatăl cu un glas sumbru. Să nu uiți asta niciodată.

Pentru Trey și Virginie, cele câteva zile care urmară fură idilice. Încet-încet el își recupera forțele și-și consacra cu bucurie toată energia ca s-o facă fericită.

Într-o dimineață, când se trezi, Virginie descoperi camera plină cu forșitia, parfumate ca primăvara, flori mici și galbene ca soarele, care-i aduseră aminte de casa de la Chantilly. Îi apărură lacrimi în ochi și se întoarse spre bărbatul splendid care o privea tandru.

– Ți-ai adus aminte, murmură ea.

– Îți plac?

– Ah, da...

Ar fi vrut să-i vorbească despre mama ei, căreia îi plăceau la fel de mult florile astea, despre plimbările pe care le făceau împreună.

– Mai sunt și în camera de alături.

– Mulțumesc...

Era un gest extravagant, dar nimeni nu-i mai oferise vreodată un asemenea lux. Niciodată.

– Cred că cele din baie nu vor întârzia să înflorească, o tachină el.

Și, ca un copilaș, cum se simțea în dimineața aceea, sări din pat și o tuli în încăperea alăturată. Când se întoarse, îl găsi trântit leneș în pat.

– Sunt minunate! exclamă ea.

– La fel ca tine.

– Cum ai făcut? întrebă, mirată să vadă florile astea în mijlocul iernii.

– Un vagon închis, tone de rumeguș și un tren rapid, răspunse cel întrebat. Pentru ca mica mea sălbatică să fie fericită.

– Mă răsfeti.

– Asta și vreau.

Cu toate instrucțiunile pe care Blaze i le dăduse lui Mabel, aceasta nu avu deloc timp să-i retușeze rochiile. Trey o prefera pe Virginie dezbrăcată. Bineînțeles că servitorii

bârfeau pe seama celor doi, care nu ieșeau niciodată din cameră și cereau doar să li se aducă din când în când mâncare. Blue și Fox îi însoțiseră pe părinții convalescentului la Helena, astfel încât amantii erau singuri în paradisul lor.

Un bilet de la Blaze îi informă că cei plecați aveau să revină în weekend. În felul ăsta, joi, Mabel fu chemată să retușeze câteva rochii pentru Virginie. Tolănit într-un fotoliu, nonșalant și amuzat, Trey asista la probe. Virginie se străduia să rămână nemișcată în timp ce Mabel forfotea în jurul ei, prinzându-i materialul cu ace. Blaze avusese prezența de spirit să trimită mai multe rochii noi pe măsura Virginiei. Erau suficiente doar câteva retușuri.

Slavă Domnului, Trey se abținea să facă vreun comentariu, dar îi făcea mereu cu ochiul Virginiei, imediat ce Mabel îi întorcea spatele. Făcu numai un comentariu când Virginie încercă o rochie de cașmir cu un guler "à la Peter Pan". Părul lung îi atârna liber pe spate.

– Parc-ai avea treisprezece ani... sau cam așa ceva, comentă bărbatul, privirea oprindu-i-se pe materialul întins pe sâni opulenți. Mabel, vrei să te duci să aduci cameea mamei? Aș vrea să văd cum se potrivește la rochia asta.

– Parcă ești întruchiparea inocenței... o școlăriță.

După două zile de retușuri, școlărița era pregătită pentru întâlnirea cu lumea. Petrecuseră o săptămână ca în paradis.

A doua zi după-amiază, casa începu să se umple de invitați. Trey coborî la cină, îmbrăcat cu niște pantaloni negri și o cămașă confortabilă de mătase neagră. Virginie îl însoțea, îmbrăcată cu faimoasa rochie de culoarea smaraldului, perfect retușată.

Se așezaseră unul lângă celălalt, dar fără să se atingă. Simțurile lor exaltate în această săptămână de extaz, se trezeau la fiecare privire pe care o schimbau. Cu puțin efort, zâmbeau, stăteau de vorbă și răspundeau întrebărilor de care nu le păsa deloc. Toți se minunau de rapida însănătoșire a lui Trey și Virginie trebui să primească laudele tuturor. Nu cunoștea pe niciuna dintre aceste persoane și nu știa din ce cauză se aflau aici. În timpul mesei, conversația fu în cea mai mare măsură pe teme de politică.

Se simți ușurată când îl auzi pe Trey plângându-se de oboseală pe la ora zece. Blue și Fox îl conduseră până pe fotoliul lui de la etaj... Precauție inutilă, de vreme ce mergea deja fără probleme, dar Blaze vroia să-l scutească de orice efort suplimentar. Ea, firește, nu-i știa resursele nebănuite: era în stare să facă dragoste câteva ore în fiecare zi, și să urce scara n-ar fi fost nicio problemă pentru el. Dar, nevrând să dea asemenea explicații, Trey se conformă spuselor ei.

Pe Virginie o cuprinse o gelozie cumplită. Cele trei tinere

care-și însoțeau părinții în weekend nu încetaseră nicio clipă să-i facă avansuri impertinente lui Trey. Virginie fiind prezentată ca infirmiera convalescentului și zvonurile cunoscute de toată lumea că ar avea o reputație îndoielnică, cele trei o considerau ca pe o cantitate neglijabilă. Toată seara, vorbiseră ca și cum ea n-ar fi fost acolo și, chiar dacă Hazard și Blaze se arătaseră foarte binevoitori cu ea, dând astfel exemplu invitaților, scorpiile nu dădură nicio importanță avertismentelor părinților lor.

– Cu asemenea înțepate îți petreci timpul? izbucni Virginie imediat după ce ușa se închise în urma lui Blue și a lui Fox.

– Nu le lua în seamă, răspunse Trey neglijent, descheindu-și cămașa. Femei ca Arabella, Lucy și Fanny nici nu merită să le iei în considerație.

– Au fost de-a dreptul necioplite!

– Adevărat? reacționează cu surprindere Trey. Îmi pare rău, nici nu le-am remarcat.

– Nu le-ai remarcat?! izbucni Virginie. Fir-ar ale naibii, n-am mai văzut asemenea snoabe!

– Sunt tinere, bogate și răsfățate. Pentru ele, e ceva firesc.

Toate tinerele bogate și răsfățate pe care le cunoștea se purtau așa, numai că Trey nu știa nimic despre trecutul Virginiei.

– Firesc! E firesc să fie necioplite? Te întâlnești frecvent cu asemenea femei?

– Cum adică... " mă întâlnesc frecvent"? întrebă el prudent.

Își dădea seama că Virginie era furioasă și nu prea înțelegea din ce cauză.

– Vreau să spun: ieși cu ele la plimbare, le duci la bal, la operă?

Trey se liniști când auzi această continuare. Obișnuia " să se întâlnească frecvent" într-un mod mult mai senzual și mai intim cu aceste persoane, și n-avea de gând să mărturisească acest lucru.

– Întâmplător, răspunse vag.

– Cum poți să le suporti?

– Nu-i ușor deloc, răspunse lăsând cămașa să cadă jos și desfăcându-și brațele. Vino aici, draga mea, uită de ele... n-au minte deloc.

Ușurată să audă așa ceva, Virginie se apropie.

– Adevărat? întrebă totuși, nu deplin convinsă.

– Pe cuvânt de onoare. Nu-mi plac deloc.

– În orice caz, tu le placi, mormăi cuibărindu-se la pieptul lui.

Dintr-o dată, se simți foarte singură după întâlnirea cu o sumedenie de necunoscuți, în casa asta splendidă. Își aduse aminte de cabana jalnică în care o așteptau frații ei. Acum,

Trey scăpase, nu mai era niciun pericol, dar încă nu trecuseră cele trei săptămâni. Era obligată să respecte angajamentul pe care-l făcuse, dar trebuia să recunoască, datorită lui Trey, această "obligație" era o adevărată încântare.

– N-are nicio importanță, hai să ne vedem de treaba noastră.

Fură lăsați în pace până a doua zi la ora ceaiului. Trebuia să se prezinte în salonul în care Blaze oferea ceai și băuturi tari domnilor. Bineînțeles că se discuta politică.

– Trey, ce părere ai despre șansele lui Carlyle de a fi ales pe postul de procuror general?

Blaze îi veni imediat în ajutor Virginiei și, după un compliment la adresa rochiei care-i puneă în valoare ochii verzi, o luă de braț și o duse la grupul femeilor care erau așezate să bea în tihnă un ceai. Politicoasă, Virginie se supuse și bău o cană de ceai ascultând discuțiile referitoare la ultimele capricii ale modei. Uneori, Blaze încerca s-o facă să participe la discuție, dar cele trei tinere nici n-o luau în seamă. Mamele lor, conștiente de importanța familiei Braddock-Black în comunitatea lor, făcură ceva eforturi, vădit ipocrite, să stea de vorbă cu Virginie.

Gândindu-se să-și elibereze infirmiera din această situație penibilă, Trey anunță după vreo jumătate de oră că trebuia să-și ia doctoriile. În felul ăsta, spera să poată

dispară împreună cu Virginie, dar Owen Farrel interveni:

– Fir-ar să fie, las-o să-ți aducă doctoriile aici. O să ne apucăm de un biliard și n-o să te obosească dacă te uiți la noi!

– Am să aștept, spuse Trey, gândindu-se că avea să dispară cu Virginie, încă de la începutul partidei.

– Nu fi caraghios, băiete, ai nevoie de medicamente. Hei, domnișoară! țipă Owen să-l audă toată lumea.

Trey trase o înjurătură în barbă. Toate femeile întoarseră capetele spre ei și Owen își agită paharul cu whisky în direcția Virginiei.

– Hei, îngerașule, Trey al nostru are nevoie de doctorii. Nu vrei să te duci să i le aduci?

După două pahare cu băutură, Owen devenea parcă un tren în plină viteză, și paharul cu care o desemnă pe Virginie era al patrulea. Negăsind nicio soluție, Trey înălță din umeri și-i zâmbi resemnat Virginiei. Aceasta se hotărî să profite de ocazie ca să dispară câteva clipe.

– Mă duc să le pregătesc chiar eu, anunță, ușurată că putea să scape pentru o clipă de discuțiile din jurul ei. Mă întorc imediat, adăugă zâmbitoare, fără să lase cuiva timp să protesteze.

Stătu în cameră mai mult decât trebuia, deloc dornică să le întâlnească din nou pe femeile în compania cărora fusese. Când consideră că trecuse destul timp, puse o

doctorie într-un pahar cu apă și, trăgând adânc aer în piept, ieși din cameră... dar îngheță imediat când auzi vocea și hohotul de râs care urmă.

– Șșt, Arrabella! ai pute fi auzită.

– Vezi-ți de treabă, Fanny. Bărbații joacă biliard și mamele noastre sunt la a treia ceașcă de ceai cu înțepata de Blaze.

– Cerule, Arrabella! se auzi un al treilea glas, ești nesimțită.

Prin eliminare, Virginie își dădu seama că era Lucy.

– Tu vorbești, Lucy Roberts? Tocmai tu, care ne-ai scos din salon fără nicio explicație ca să-ți admirăm noua rochie? Parcă n-am ști ce ai în minte!

– Ei și? Și tu vrei să-l vezi.

– Cine va intra prima în sala de biliard? Întrebă Fanny, tropăind. Dacă mă vede, tata o să se îmbolnăvească.

– Am eu grijă de asta, ce naiba. Voi, fricoaselor, n-aveți decât să veniți după mine.

– Poate o să ne spună ceva, mormăi Lucy. Parc-ar avea ochi numai pentru infirmiera lui.

Rostise ultimele cuvinte ca pe o insultă.

– Toată lumea știe că Trey are în permanentă un harem în jurul lui. La ce te așteptai? A plătit cincizeci de mii de dolari și bineînțeles că acum se ocupă de ea.

– Atunci, nu crezi că e ceva serios, nu? O privește...

hm... ca pe altceva.

– Nu spune asta, interveni Fanny cu glas timid. Am venit aici și săptămâna trecută și am văzut cum o privea. Mama a spus că o asemenea privire ar putea face să fiarbă toate cazanele cu mâncare din Montana!

– Maică-ta n-a văzut niciodată cum se uită Trey la femei. Toată lumea știe ce ochi are. Trey nu se gândește decât să profite la maximum de cei cincizeci de mii de dolari pe care i-a plătit pentru ea, atâta tot.

– Așa spune și tata, fu de acord Lucy.

– Nu-i așa, insistă Fanny cu încăpățănare. Dacă l-ați fi văzut cum a privit-o...

– Taci din gură, proasto. Când o să crești, o să-ți dai seama că așa se uită toți bărbații la femeile cu care vor să se culce. Acum, vii cu noi sau preferi să-ți pui în continuare întrebări despre viitorul unei prostituate?

– Dacă ați termina să vă certați pentru Trey, am putea în sfârșit să mergem să-l vedem. N-are niciun rost să vă gândiți la ce-o să-i spuneți. Toată lumea știe că singurul lucru pe care-l așteaptă de la o femeie este să-i spună da.

– Dacă bineînțeles a remarcat-o...

– Am să-i sar de gât! exclamă Fanny.

– N-ai fi prima. Se spune că e în stare de niște performanțe uimitoare. De asta stau atâtea femei la ușa lui.

– O să am un copil cu el, atunci se va însura cu mine și

vom trăi fericiți, visă Fanny cu voce tare.

– Întreab-o pe Charlotte Tangen sau pe Louisa sau pe Mae sau pe toate cele care s-au măritat foarte repede în ultimii ani. Au fost plătite să facă asta, ca să nu-l vâre pe Trey într-o situație penibilă.

Arabellei puțin îi păsa cum stăteau lucrurile în realitate. Vroia în primul rând s-o demoralizeze pe Fanny.

– Nu se poate! reacționează aceasta.

– Doamne, ce naivă ești, Fanny ! Nu este bărbatul care să se însoare.

– Atunci, dacă ești așa deșteaptă, cum vrei să faci? Alergi după el de ani de zile...

– Tata a propus o afacere comercială la momentul potrivit. Căsătoria noastră ar fi profitabilă pentru toată lumea. Știi bine cum se întâmplă așa ceva. Asta n-are nimic în comun cu dragostea, drăguță. E vorba despre bani. Și tata e aproape la fel de bogat ca tatăl lui Trey.

– Până atunci, spuse Lucy sarcastic, eu mă duc în sala de biliard.

Virginie era împietrită. Ceea ce abia auzise nu era o descoperire stupefiantă; nu era decât o confirmare a ceea ce refuzase să accepte până atunci. Bineînțeles, fusese de la început conștientă de ce avea să urmeze. Pentru el, nu era decât un joc cu care era obișnuit... nu un miracol de dragoste și de pasiune.

Primul impuls fu acela de a pleca imediat, dar rațiunea o făcu să mai zăbovească puțin. Încercă să facă socoteala câte zile mai rămâneau ca să respecte înțelegerea pe care o făcuseră. Cinci? Șase? Mai puțin? Dacă pleca acum, ce avea să se întâmple? O să fie urmărită? De către cine, și ca să-i facă ce?

Își aduse aminte de scrupulele pentru banii pe care-i luase și pentru care nu respectase înțelegerea, pe urmă își aminti de oferta lui Hazard: îi propusese mult mai mult decât atât. Și banii ăștia nu i-ar fi stricat. Odată hotărâtă, îi fu mai ușor să intre în sala de jocuri. Trey își bău băutura întăritoare, făcându-i poznaș cu ochiul.

– Trebuie să meargă, nu? murmură el.

Tânăra femeie îi răspunse cu un zâmbet forțat dar, în hărmălaia generală și după o săptămână de trăit ca în paradis, nu era niciun motiv să aibă vreo îndoială. Virginie își jucă conștiincios rolul, prietenoasă când se vorbea cu ea și chiar spirituală în compania celor trei tinere femei. Era un lucru pe care Trey îl privi satisfăcut.

Duminica se desfășură cu o încetineală dezgustătoare. Masa de prânz și ceaiul fură o adevărată tortură. Se simți în sfârșit ușurată când îi văzu pe invitați, apoi pe Hazard și Blaze plecând la Helena. O ușurare amestecată cu neliniște, pentru că acum era singură cu el. Nu putea să se mai ascundă în spatele cuiva. La cină, își dădu pe față

nervozitatea răspunzând unei întrebări nevinovate referitoare la un fel de mâncare, cu un șuvoi de cuvinte incoerente. Trey ridică ochii și o contemplă peste măsuța instalată lângă șemineul din camera lui.

– E ceva nelalocul lui?

– Nu, răspunse prea repede cea întrebată.

Imediat, o privi cu mai multă atenție.

– Ești sigură? o întreabă grav. Nu trebuie să te lași influențată de cei care au fost astăzi aici. Îți cer scuze pentru prostia femeilor ăstora. Zâmbi. De trei ori. Dacă n-ar fi fost sesiunea parlamentară, și rana asta, n-ar fi venit nicidecum pe aici. Spune-mi că înțelegi.

– Oh, înțeleg cât se poate de bine! Nici nu mă mai gândeam la ele. Sincer, nu. Te asigur că totul e bine. Cred c-am băut prea mult vin. Nu sunt obișnuită. Vorbesc prea mult, când beau. Crezi că va ninge noaptea asta?

Trey răspunse politicos, chiar dacă această schimbare bruscă a discuției îl puse pe gânduri. Își spuse că trebuia să fi fost un weekend prea lung. Dar, când o luă în brațe mai târziu, înainte să adoarmă, nu-i văzu lacrimile care-i curgeau pe obraz.

Capitolul 7

Virginie așteptă miezul nopții ca să se dea tiptil jos din pat. Pregătirile erau simple: după ce-și puse pe ea vechile haine, nu mai avea de luat decât sacoșele. Mergând pe scara de serviciu, ieși pe ușa de la bucătărie.

Frigul o lovi ca un zid de gheață când ieși în pridvor. Era senin, o lună plină și temperatura, bine sub zero grade. Din fericire, nu bătea vântul. Nevrând să atragă atenția aprinzând o lanternă, rămase mult timp în întuneric ca să-și obișnuiască ochii. Clover fu încântat s-o revadă, frecându-și nările de ea în timp ce-și agăța sacoșele pe spatele calului. Virginie șovăi înainte de a se urca pe un alt cal. Nu-l fura, ci doar îl împrumuta. Dacă vroia să care proviziile pentru iarnă, avea nevoie de un cal de povară.

După zece minute, scoase cu grijă cei doi cai din grajd și, mai mult decât precaută, merse pe jos aproape un kilometru înainte să se hotărască să urce pe Clover. Merse pe rând pe jos și călare, ca să nu-i înghețe picioarele.

Dimineată, ajunsese la magazinul lui Cresswell. Era cel mai apropiat pentru fermierii care aleseseră să se așeze prin locurile astea pitorești. Cabana lor era destul de departe, și Virginie nu avusese ocazia să-și însoțească tatăl decât până aici, dar îi arătase cum să ajungă și avea de gând să cumpere tot ce era nevoie pentru acasă: făină, zahăr, cafea, ceai, cartofi și lapte la cutie. Și încălțăminte pentru copii, cât și haine. Mai vroia să ia și cadourile de care nu avuseseră parte la sărbătoarea Crăciunului.

Era încă întuneric când îl trezi pe Cresswell, bătându-i la ușă. El îi puse câteva întrebări tinerei necunoscute îmbrăcate ca un bărbat, care plătea cu aur și care călătorise toată noaptea. Dar Virginie evită să-i răspundă, iar Ed Cresswell locuia în acest colț îndepărtat de lume de suficient timp ca să-și dea seama că nu mai avea rost să insiste.

Marfa cumpărată fu încărcată cu grijă pe cai, în doi baloți bine strânși de șei. Virginie porni spre nord-est. Ed Cresswell o urmări cu privirea până când dispăru dincolo de pinii de pe marginea râului. Când își dădu seama că ieșise din raza vizuală a negustorului, Virginie trase brusc de

frâul lui Clover și porni spre nord-vest, în direcția văii unde locuia.

În vreme ce Virginia părăsea magazinul lui Cresswell, Trey înjura și dădea ordine celor din jur în timp ce îmbrăca o cămașă groasă de lână. Avea două perechi de ciorapi, mocasini care-i ajungeau până la genunchi și se pregătea să-și ia în spate haina din piele de bivol. Stârnise panică în toată casa. Când, stând în pat, întinsese mâna și n-o găsisese pe Virginia, răcnise de trezise pe toată lumea. Doar cei mai temerari avuseseră curajul să urce la etaj ca să vadă despre ce era vorba.

Nu fusese nevoie decât de două-trei întrebări și să facă o inspecție rapidă la grajd ca să-și dea seama ce se întâmplase. Nimeni nu îndrăzni să-i spună că nu era suficient de refăcut fizic ca să înceapă o asemenea cursă periculoasă prin munți, în plină iarnă, dar aveau de gând să sune la Helena imediat după plecare ca să-l întrebe pe Hazard ce trebuia să facă.

Peste zece minute, Trey era călare, cu pistoalele la brâu și pușca așezată la îndemână lângă șa, cu o sclipire primejdioasă în ochi. Virginia avea un avans de câteva ore,

însă urmele din zăpadă scânteiau în lumina soarelui ca o cărare luminoasă.

Nu vroia să-l însoțească nimeni. Vroia să fie singur când avea s-o întâlnească. Era furios la culme. Plecase de lângă el, dar avea s-o întâlnească din nou! Nu vroia nici un martor la această întâlnire. La ora unu și jumătate, ajunsese la Cresswell, după ce-l silise pe Rally să facă o cursă infernală. Avu grijă ca animalul să fie hrănit în timp ce stătea de vorbă cu negustorul. Află la ce oră venise Virginie, ce cumpărase. Trey îi dădu bani lui Cresswell pentru răspunsurile pe care le primise, fără să dea nicio explicație. Pistoalele de la brâu și furia din glasul călătorului, tăiară prăvăliașului chef de orice întrebare.

Lui Trey nu-i trebuiră decât zece minute ca să descopere că schimbase direcția de mers și să facă și el la fel.

Ajunsă la Elbow Pass, Virginie se mai uită o dată să vadă dacă păpușa Genevievei nu se spărsese în pachetul mic agățat de șa. Un zâmbet îi luminează chipul înghețat. Copiii aveau să fie cât se poate de bucuroși de cadourile pe care le aducea. La opt ani, Genevieve nu avusese niciodată o

păpușă adevărată. Virginie își aduse aminte de propria colecție de păpuși de porțelan pe care trebuise s-o abandoneze când familia părăsise castelul.

Tatăl îi fusese condamnat la închisoare pentru că-l omorâse pe băiatul lui Rocheford. Plecaseră numai cu strictul necesar: toți banii pe care putuseră să-i adune în atât de puțin timp, câteva lucruri împachetate în grabă, bijuteriile mamei... Toate lucrurile astea dispăruseră după cinci ani de la fugă. În primii doi ani, stătuseră la Montreal până când aflaseră că emisarii ducelui de Rocheford veniseră după ei. Atunci plecaseră spre vest, spre lumea nouă și necunoscută în care un om putea să se ascundă pentru totdeauna. Trecuseră frontiera Montanei și, din puținul pe care-l mai aveau, cumpăraseră în munți cabana asta, acum doi ani. Locul era splendid, maiestuos, dar niciunul dintre ei nu știa să lucreze pământul, nu se pricepea deloc cum decurgea treaba la un ranch. Și, cu toate eforturile lui, tatăl nu avusese niciodată deprinderile necesare...

Cu aurul din sacoșe, acum avea cu ce să cumpere caii de care aveau nevoie ca să muncească pământul la primăvară.

– Mulțumesc, Trey, murmură în aerul glacial al dimineții. Pentru tot, adăugă cu emoție.

Pe urmă, lăsând la o parte amintirile plăcute, dădu pinteni calului. Aruncă o privire spre norii care se adunau

spre vest. Cu puțin noroc, putea să ajungă înainte de a se înnopta.

O văzuseră de îndată ce apăruse pe creasta muntelui. Pentru că Guy, la fel de meticulos ca tatăl lui, stabilise să înceapă să stea de gardă pe rând, de două zile. Toată cabana se umplu de strigăte de bucurie și cele două ferestre care dădeau spre vale se umplură cu fețe mici, radioase. Sora lor mai mare se întorsese. Numai Guy ieși s-o întâmpine. Purta ghetete mari ale tatălui său; era singura pereche pe care o mai aveau acum. Iată de ce ceilalți se adunară în grup în pridvor, urlând:

– S-a întors Virginie! S-a întors Virginie!

Cu lacrimi în ochi— cu toate că n-a vrut niciodată să recunoască— Guy puse mâna pe frâul lui Clover. Emilie și Genevieve țipau și dansau în vreme ce micul Eduard se agăța de fustele Emiliei și mormăia vesel:

– Vi'ginie! Vi'ginie!

Alertate de izbucnirea generală, găinile începură să cotcodăcească. Virginie răsuflă ușurată când le auzi. Mai aveau de mâncare. Le spusese să le taie doar dacă nu mai

aveau ce mânca. Descălecând, îl strânse tare în brațe pe Guy înainte de a se duce în pridvor ca să le sărute pe Emilie și pe Genevieve. Aceasta din urmă începu să plângă cu lacrimi fierbinți:

– Nu ne-ai uitat...

Virginie îi cuprinse fețișoara în mâini.

– Oh, draga mea, nu v-aș uita niciodată. O să am mereu grijă de voi. Uite, v-am adus cadouri.

I se mulțumi cu zâmbete radioase și se aplecă să-l ia pe Eduard în brațe. Și ea plângea când puștiul bătea din palme și-i țipa în ureche:

– Cadou! Am și eu cadou!

Atunci, pentru prima dată de când îl părăsise pe Trey, Virginie își dădu seama că făcuse bine ce făcuse. Copiii aveau nevoie de ea: sora cea mare care avea grijă de ei, îi certa, dar îi iubea. Aveau nevoie de mâncarea pe care le-o adusese. Închise ochii, legănându-și în brațe frățiorul. La revedere, Trey, își spuse în sinea ei. Nu mi-a fost ușor, după toată bucuria de care am avut parte. Un sărut zgomotos o trezi la realitate și deschise ochii.

– Am cadouri! strigă nou-venita, declanșând un șuvoi de țipete.

Găinile, parcă nevrând să rămână mai prejos, începură să cotcodăcescă și mai tare.

– Nu mai fac ouă, îi spuse Guy cu o expresie sumbră,

mereu îngrijorat de puținele lor provizii.

– Lasă-le în pace, replică Virginie, bine dispusă. Nu mai are nicio importanță. Am adus destule provizii.

Deodată, se lăsă tăcerea asupra micului grup. Să mănânce, doar să mănânce, asta devenise lucrul cel mai important pentru acești copii. Virginie se întoarse spre Guy.

– Să dăm jos de pe cai ce-am adus. Emilie, pune masa și scoate candelabruul mamei!

Acest candelabru de argint, ultima amintire a unor vremuri trecute, era singurul obiect de valoare pe care nu-l vânduseră. Rămăsese o relictă, un simbol al zilelor bune pe care sperau să le trăiască din nou. Numai micul Eduard era prea tânăr ca să-și aducă aminte de castelul Chantilly.

Virginie duse sacoșele în cabană și le ascunse sub pat, înainte de a-l ajuta pe Guy să descarce restul. Pe urmă, acesta duse caii în grajd, ca să le dea să mănânce. Virginie desfăcu proviziile pe care le adusese. Copiii o ajutară să așeze cutiile și pachetele pe etajere. După aceea, mănărea într-o hărmălaie veselă, fiecare încercând să-i povestească surorii mai mari cum petrecuseră săptămânile cât lipsise.

– Guy se consideră șef, se plânse Genevieve, care se grăbi să ceară imediat compot de mere.

Virginie îi zâmbi surioarei de opt ani, al cărei păr negru semăna mult cu cel al tatălui lor.

– Ia cât vrei. Mai sunt și portocale pentru desert și...

ciocolată.

- Ciocolată?! exclamă toți, stupefiați.
- E o cutie cu panglică roșie.
- Arată-mi-o, ceru imediat Emilie care, cu părul ei blond, semăna cel mai mult cu Virginie.

– Ați mâncat destul?

Mai târziu, se așezară în cerc, ca să-și primească fiecare cadoul. Virginie adusese încălțăminte pentru toți, paltoane noi și mănuși de care aveau neapărat nevoie. Își șterse repede o lacrimă care-i apăruse în ochi auzindu-le strigătele încântate. Pe urmă, veni rândul cadourilor deosebite: pentru Eduard, un clovn ale cărui brațe și picioare se mișcau, o păpușă cu păr adevărat pentru Genevieve, o oglindă, un pieptene și o perie de argint pentru Emilie. Guy nu-și putu stăpâni lacrimile deschizând pachetul în care se găsea un pistol. Colecția de arme a tatălui lor fusese abandonată la Chantilly și nu mai aveau decât o pușcă, lucru care era obligatoriu dacă locuiai în vest.

– Mânerul este gravat, murmură el atingându-l cu degetele.

– Trebuie să-mi promiți c-o să fii atent, îi ceru Virginie fratelui, care n-avea decât șaisprezece ani.

– Știu să trag, se mulțumi el să răspundă.

Guy crescuse mult în ultimul an și acum era mai înalt decât Virginie. Venise timpul, își spuse în sinea ei, realizând

brusc asemănarea cu tatăl lor, să se gândească să se întoarcă în Franța și să-l repună în drepturi pe Guy, ca să reentre în posesia bunurilor familiei.

Din moment ce tatăl murise, nu mai exista amenințarea cu închisoarea. Dacă ar fi avut bani, i-ar fi adunat pe toți după moartea părinților. Cu aurul din sacoșe, acum putea să se gândească la așa ceva. Sau poate era mai bine să mai aștepte câțiva ani, să-l lase pe Guy să devină bărbat, în această vale liniștită...

– Mă strâng, Virginie...

Nu suporta încălțăminte și Virginie zâmbi când își văzu fratele mai mic care alergase toată viața cu picioarele goale, spunându-și că ar fi făcut mai bine dacă i-ar fi luat niște mocasini. Ideea de mocasini o făcu să se gândească la un bărbat cu părul negru și lung... Se întoarse imediat spre Emilie.

– Mai e ciocolată?

Mult mai târziu, când cei mai mici se instalară confortabil în paturi, strângându-și cadourile în brațe, Guy și Virginie se așezară în fața șemineului. Băiatul trecuse ultima oară pe la animale, ca să fie sigur că aveau apă și mâncare pentru noapte.

– O să fie frig, spuse el. Cerul e senin, plin de stele. Sunt cel puțin minus douăzeci de grade. Și mâine o să fie și mai rău.

Dacă n-ar fi fost așa de senin, Trey n-ar fi putut să găsească urmele de pe zăpadă. Nu-și luase nicio măsură de prevedere, în afară de trecerea pe la Cresswell. Nu putea să piardă urma. Era frig și nu bătea vântul. Trey nu vroia să recunoască, dar era epuizat. Ranchiuna era mai puternică decât oboseala. Fugise în miez de noapte, ca o hoată. De bună seamă, avea un motiv întemeiat să facă așa ceva, dar de ce nu-i spusese? Iar se repeta povestea: nu putea să aibă încredere într-o femeie care se vindea într-o casă de plăceri ușoare... imposibil să aibă încredere în ea... imposibil.

Rally se împiedică și Trey trase o înjurătură. Era nervos la culme când ajunse pe culmea muntelui. Atunci, văzu luminile de la cabana din vale. Rally alunecă când îl trase violent de frâu.

— Asta e, mormăi călărețul, mijindu-și ochii.

Nu avea nicio îndoială; găsise ce căuta. Își mângâie armăsarul între urechi ca să-și ceară scuze pentru gestul brutal.

— Am găsit-o!

Ca un războinic la pândă, supraveghe îndelung locuința,

ca să vadă dacă nu era vorba despre niște bărbați înarmați. Scoțându-și pistoalele de la brâu, verifică butoiasele. Se asigură de asemenea că pușca era încărcată.

Guy abia o întrebase pe Virginie cum făcuse rost de bani. Era o întrebare pe care vrusese de o sută de ori să i-o pună până acum de când se întorsese și, văzând că nu le dădea nicio explicație, își spusese că era mai bine să nu insiste. Chiar dacă își pregătise îndelung răspunsul în timpul călătoriei, Virginie îl examinează cu atenție înainte de a-i răspunde.

– Vroiam să mă angajez la Helena ca să câștig niște bani, răspunse, mințind pe jumătate, când un bărbat a fost rănit. A fost împușcat. Din întâmplare, am fost acolo și am putut să-i salvez viața. Are o familie foarte bogată și mi-au dat aurul ăsta în semn de mulțumire.

– Cum s-a întâmplat? A fost un duel?

Guy era încă la vârsta când certurile care se terminau cu focuri de revolver îi fascinau pe băieți.

– A fost împușcat pe la spate, răspunse Virginie.

– Ce mârșăvie! izbucni Guy, revoltat. Sper că l-au prins

pe nemernic și l-au spânzurat, nu?

– Nu încă, Guy, dar au să-l prindă mâine-poimâine.

– Cum poți să fii atât de sigură? Dacă a fugit, nu-l vor mai prinde niciodată.

Virginie se gândi la discuția dintre Blue, Fox, Hazard și Trey, pe care o surprinsese într-o dimineață. Hotărâseră să lase justiția să facă dreptate pe căile legale contra lui Jake Poltrain și căzuseră de acord asupra unui lucru: dacă justiția albilor se va dovedi ineficientă, vor rezolva problema în felul lor, la momentul potrivit. Cu siguranță, Jake Poltrain avea să plătească. Dorința lor de răzbunare o șocase pe Virginie mai puțin decât siguranța liniștită cu care o decretaseră. În cele din urmă, Hazard declarase cât se poate de calm:

– Nu cred în justiția personală, așa că vom lăsa o șansă legii să acționeze, doar trăim într-o țară civilizată. Dar dacă tribunalul nu-l condamnă pe Poltrain la spânzurătoare...

Nu terminase fraza, dar concluzia era limpede.

– Tatăl acestei familii e indian, explică Virginie fratelui ei. Și știi să urmărească o pistă.

– Indieni! exclamă Guy, încântat. Crezi că-l vor scalpa?

– Nu știu mare lucru despre indieni— și tu încă și mai puțin în afară de zvonurile care mai circulă. De atâția ani, nu ne-au dat bătaie de cap. De fapt, cred că niciun indian nu l-ar lua pe Clover.

– Și celălalt cal pe care l-ai adus? Întrebă Guy, atârnat. E un ponei indian? Îl ai de la familia asta?

– Am să-l duc înapoi. Aveam nevoie de el ca să transport proviziile.

– Când o să-l duci înapoi, pot să merg și eu cu tine?

Da, ar fi fost frumos să se întoarcă acolo în primăvară, ca să le mulțumească. L-ar vedea din nou pe Trey... Dar se terminase, nu se va mai întoarce niciodată. De bună seamă că Trey o va uita, dacă n-o făcuse deja, în brațele alteia.

– Nu știu, răspunse până la urmă, dându-și seama că fratele îi aștepta răspunsul. Cred că n-am să-l mai duc înapoi.

– Logodnicul tău a dispărut, spuse Duncan Stewart turnându-și un pahar mare cu whisky.

Bău o înghițitură zdravănă înainte de a se întoarce spre fata lui, care era întinsă pe sofaua cenușie. Ea așeză liniștit ceașca de ceai pe masă după care își privi tatăl.

– Toată lumea vorbește în oraș.

– Și asta nu te deranjează?

– Nu e nicio grabă.

– Și dacă crapă de frig acolo, sus, pe munte? De-abia și-a revenit după ce-a fost rănit.

– Tată, îți faci griji de pomană. E pe jumătate indian. Știe să supraviețuiască... " în mijlocul naturii".

– Se zice că o caută pe femeia aia.

– Se mai zice că ea s-a vândut la Lily. Chiar crezi că ar vrea să se însoare cu o o târfă? Eu, nu. Nu este din lumea lui, tată. Fiind bărbat, ar trebui să înțelegi.

El încuviință clătînând din cap și tuși să-și dreagă glasul, întrebându-se cum putea fata lui să fie atât de cinică.

– În orice caz, au plecat după ea. Vor s-o aducă înapoi.

– Și au s-o aducă, spuse liniștit Valerie. Bine, ce-ai zice de o discuție cu Hazard? Să zicem, săptămâna viitoare? Trebuie să-i lăsăm timp pentru a se obișnui cu propunerea noastră. Va face cercetări, bineînțeles, împreună cu Gray Eagle și Buffalo Hunter.

– Dacă Hazard n-ar fi atât de legat de clanul lui, planul tău n-ar avea nicio șansă de izbândă.

– Dacă Hazard n-ar fi atât de legat de clanul lui, am fi găsit altceva, nu? Dar este. Ăsta-i esențialul. Și aș ști foarte bine să joc rolul virginei batjocorite, în fața Curții. Știi bine la ce pedepse se pot aștepta indienii de pe aici. Săptămâna trecută au mai spânzurat încă patru la Musseshell. Pentru niște vite, nu?

– Pentru niște cai.

– Vezi cât ar fi de ușor, tată?

Tânăra ridică paharul de șampanie în direcția bărbatului.

Mai întâi, pâlpâi flacăra lămpii cu petrol. Pe urmă, ajunse la ei un curent glacial. Virginie și Guy se întoarseră în același timp. Un val de zăpadă năvăli în încăpere și o sumedenie de fulgi ajunseră pe podea. Trey umplea intrarea, înalt, masiv, cu haina groasă din piele de bivoliță dându-i un aspect formidabil.

Venise. De ce oare încerca sentimentul bulversant că viața ei începea din nou? Fără să-și dea seama ce se întâmpla, Virginie se ridică să-l întâmpine. Bărbatul intră, împingând ușa în urmă cu un gest neglijent.

– Îmi datorezi șase zile.

Virginie își simțea inima bătând gata să-i spargă pieptul.

– Cine e, Virginie? întrebă Guy, care se ridicase în picioare. Ce șase zile?

Trey îl privi pe băiat ca și cum nu l-ar fi văzut până atunci, apoi privirea i se întoarse spre tânăra femeie.

– Trebuie să-i spun? amenință el cu blândețe.

– Nu, se grăbi femeia să răspundă, implorându-l cu

privirea. Guy, aș vrea să ți-l prezint pe bărbatul despre care ți-am vorbit.

Trey făcu ochii mari, neștiind ce să creadă.

– Bărbatul căruia i-am salvat viața, preciză ea cu glas mai hotărât.

– Cu o măiestrie de necrezut, interveni Trey.

– E bărbatul a cărui familie m-a răsplătit generos. Pentru că l-am salvat, adăugă cu emfază.

Trey zâmbi imediat. Deschise brațele cu un gest languros și încuviință, teatral:

– Pentru că mi-a salvat trupul ăsta nenorocit...

Îl fulgeră cu privirea. Obrăznicia lui depășea orice limită.

– Guy, iată-l pe Trey Braddock-Black. Trey, el este fratele meu, Guy.

Trey îi făcu cu ochiul Virginiei înainte de a pune mâna pe umărul băiatului.

– Încântat.

– Bună... bună... seara, domnule, spuse Guy care rămăsese cu gura căscată văzându-l pe bărbatul puternic cu două pistoale la centură. Ești indian? întrebă stângaci.

Imediat se înroși ca racul și începu să mormăie niște scuze.

– N-are niciun rost, Guy, i-o tăie Trey amuzat. Sunt obișnuit cu asta.

– Virginie spune că o să-l urmărești pe cel care te-a

împușcat pe la spate. O să-l spânzuri sau o să-l lași să fie mâncat de furnicile roșii?

– Ideea cu furnicile îmi place, fu de acord Trey, cu un zâmbet ironic. Ai fi de acord să-mi dai o mână de ajutor dacă prind canalia?

Guy făcu ochii mari și simți că i se pune un nod în gât.

– Trey, ajunge! îi reproșă Virginie. Și tu, Guy, termină cu prostiile tale.

– Ce pistoale grozave ai. Mi le dai și mie să le încerc?

– Nu acum! exclamă Virginie exasperată, înainte de a i se adresa din nou lui Trey. Ce vrei?

– Te roog! îl imploră Guy.

– Guy!

– Mai târziu, Guy, interveni calm Trey. O să mergem afară mai târziu. Te rog să ne scuzi o clipă, dar am ceva de vorbit cu sora ta.

– Bineînțeles, am să-ți duc calul la adăpost în grajd.

– E acolo deja, dar ai putea să-i dai un pic de ovăz și să-mi aduci pătura. De asemenea, aș mânca și eu ceva, mai spuse nou-venitul.

– O să avem de mâncare imediat, nu-i așa, Virginie? răspunse Guy. Sora mea o să pregătească ceva de mâncare în timp ce o să mă ocup de cal. Eu m-am ocupat cu mâncarea cât timp Virginie a fost plecată. M-am descurcat, dar bine că s-a întors. Ți-am arătat cizmele mele noi?

Virginie crezu c-o să moară de rușine.

– Sunt sigură că pe domnul Braddock-Black nu-l interesează cizmele tale noi.

Prea târziu; Guy își suflecaser deja pantalonii.

– Sunt foarte frumoase, spuse Trey, deodată șocat de faptul că pe el nu-l interesase niciodată că avea cizme noi.

– Înainte nu le aveam decât pe ale tatei, și când toată lumea vroia să ple... Guy se întrerupse când văzu în sfârșit privirea dușmănoasă a surorii lui. Aș face mai bine să văd de cal, murmură înainte de a pleca.

– Vorbește prea mult, spuse Virginie ca să rupă tăcerea care se lăsase în încăpere.

Trey zâmbi.

– Ca toți copiii. Țsta e farmecul lor.

– Nu se mai consideră copil. Mi-e teamă că se crede deja adult, după...

– După moartea tatălui vostru?

– Da.

– Și mama? Întrebă Trey, văzând o fotografie a celor doi soți, înrămată deasupra șemineului.

– A murit la trei zile după tata.

– Când a fost asta?

– Astă-vară.

– Îmi pare rău. De asta te-am găsit la Lily?

Ea clătină din cap și spuse:

– Țsta e motivul pentru care nu te-am lăsat să revii asupra înțelegerii noastre.

– N-aș fi făcut-o. Puteai să păstrezi banii.

– Nu eram sigură...

– Dacă tot vorbim despre asta, să vedem cum ai putea să te achiți de datorie, cu Guy și Eduard împreună cu noi?

Furia îi dispăruse acum, când o găsisese.

– Nu uita de Emilie și de Genevieve, replică ea ironic.

– Ah, da, bineînțeles. Îmi aduc aminte că mi-ai spus că ai frați și surori.

Nu era deloc obișnuit cu copiii.

– Sunt patru în total, explică Virginie, mai sigură pe ea acum, când era pe teritoriul ei, în universul ei. Cred că drumul pe care l-ai făcut până aici n-a fost decât o pierdere de timp.

Un fulger sclipi în ochii lui cenușii.

– A fost cât pe ce să-mi omor calul venind aici; atunci, patru frați și surori sau patruzeci... Își deschise șuba imensă cu un gest brusc, fără să-și termine fraza. E de-ajuns să găsim un... să facem o înțelegere.

– Doamne, ce grea e șuba ta, exclamă femeia. Ești mai puternic decât credeam.

– Și tu ești mai firavă, răspuse bărbatul cu blândețe, punându-i mâinile pe șolduri. Dar ne potrivim, nu-i așa, draga mea ?

Când apăruse în ușă, avusese inexplicabila senzație că viața ei o lua de la început. Acum, prezența lui fizică o excita.

– Sărută-mă, sălbatică mică. Asta n-o să facă zgomot.

O ridică de jos ca s-o sărute.

– Nu! protestă când o lăasă jos. N-ar fi trebuit să vii!

Dar cuvintele erau neputincioase să înlăture dorința care-i stăpânea deja.

– N-ar fi trebuit să mă părăsești, spuse încet bărbatul.

Cămașa lui de un roșu-aprins era atât de moale la pipăit, încât trebuia să fie de mătase sau de cașmir– amestecul cel mai potrivit împotriva frigului. Se simțea atât de săracă în comparație cu el. Contrastul existențelor lor era enorm. Chiar veniturile de altădată ale contelui Jordan nu se comparau cu posibilitățile cu care era obișnuit Trey. Mai mult ca orice, siguranța lui fundamentată pe acest imperiu era un obstacol în relația lor.

– Ba trebuia, răspunse Virginia îndepărtându-se, convinsă că nu va fi niciodată al ei. Tu n-ar fi trebuit să vii după mine.

– Ba trebuia, spuse la rândul lui, încet, cu o voce gravă.

Mocasinii îi alunecară pe podea în vreme ce parcurgea distanța care-i despărțea. Femeia se trezi deodată cu spatele sprijinit de perete. Mirosul lui îi mângâie nările când o prinse zdravăn de umeri. Se gândi că nu-i spusese niciodată

nu. Dar era prea târziu, buzele li se întâlneau și se simți învinsă. Imediat, afară se auzi fluieratul lui Guy, care se întorcea. Virginie se eliberă repede din brațele lui. Era deja în bucătărie când fratele ei deschise ușa.

– Trey, cum îl cheamă pe calul tău? E splendid!

Trey își înghiți saliva ca să-și recapete glasul și să-și liniștească bătăile inimii.

– Rally. A câștigat toate cursele de la Helena la care a participat de când a împlinit un an. Ai putea să încerci să-l încaleci, mâine...

– Iupii! Bineînțeles! Unde vrei să pun pătura? Acum, o să tragem cu pistoalele?

Trey se mulțumi să răspundă:

– Ar fi mai bine dacă i-am da o mână de ajutor surorii tale la bucătărie. Am putea să exersăm cu pistoalele mâine. Cred că am să mai rămân, dacă n-ai nimic împotriva.

– Dacă n-am nimic împotriva! repetă Guy, uimit. Ai auzit, Virginie? Trey va rămâne! O să mă lase să trag cu pistoalele lui și să-i călăresc armăsarul... Nemaipomenit, nu?

Tânăra femeie nici nu îndrăznise să se gândească la așa ceva. Parcă ajunsese în paradis. Trey, zâmbind și atingând-o, sărutând-o. Cel mai frumos bărbat din lume o dorea... Și asta avea să însemne iadul, pentru că nimic nu se schimbasese în lumea reală. În lumea adevărată, nu mai era nevoie de ea. În lumea asta, Trey se juca de-a dragostea.

Răspunse, cu voce gravă:

- E nemaipomenit. Acum, ajută-mă să curăț niște cartofi.
- Bineînțeles! Bineînțeles, fu de acord Guy, bucuros nevoie mare. O să vezi că am devenit cel mai priceput curățător de cartofi în lipsa ta!

Virginie refuză aparent cu acreală ajutorul lui Trey, în timp ce încerca să-și regăsească sângele -rece. Prezența unui bărbat în casă îl încânta pe Guy și nu vroia pentru nimic în lume să-i strice plăcerea. Trey nu insistă când i se refuză ajutorul. Așteptă masa într-un fotoliu așezat lângă șemineu și după câteva minute adormi.

- Șșt, făcu Virginie spre Guy, care vorbea prea tare. Să-l lăsăm să doarmă.

Glasul îi era tandru. Știa bine ce efort făcuse s-o urmărească până aici și cu câtă încăpățânare îndurase frigul făcând un drum atât de lung, cu toate că sănătatea lui era precară. Era sigură că ținea la ea mai mult decât la oricare dintre celelalte femei de la Lucy sau de la alte case de toleranță! În duioșia acestui moment, nimic nu mai conta în afară de trupul care se odihnea în fotoliul mamei sale. Îl lăsă să doarmă o oră. Când deschise ochii și o găsi aplecată asupra lui, zâmbi, apoi își frecă ochii ca un copil.

- Sunt mulțumit că te-am găsit, murmură el, și inima Virginiei începu să bată cu putere, gata să-i sară din piept.

La lumina lămpii cu petrol, masa fu cât se poate de

liniștită. Aveau impresia că erau singuri pe lume, izolați în munți. Virginie îl observa pe Trey care mânca metodic ca de obicei și radia de bucurie, la fel ca Guy, când făcea complimente mâncărurilor. Mâncă două porții din fiecare.

În timp ce Trey dormise, își prevenise fratele să nu-l bată la cap pe invitatul lor; astfel că acesta se mulțumi doar cu vreo douăzeci de întrebări legate de indieni, scalpuri, și sfânta răzbunare. Trey răspunse la toate grav și sincer. Se hotărî să tragă la țintă în dimineața următoare.

– Vântul rece cu zăpadă nu s-a potolit, anunță Trey.

– Așa crezi? Întrebă Virginie, surprinsă. Cerul e atât de senin.

– După ce am văzut pe drum venind, o să ningă.

– Cu un pic de noroc, o să rămânem blocați!

– Tot ce se poate.

– Ah, nu! fu reacția Virginiei. Am fost blocați de zăpadă două luni în prima iarnă pe care am petrecut-o aici.

Gândul de a petrece atâta timp cu Trey o tulbura.

– Nu-i chiar așa de grav, de data asta, Virginie, îi atrase atenția Guy. Ai adus destule provizii.

– Dar... tu nu poți să rămâi aici atâta timp, spuse femeia înainte de a-și da seama că era nepoliticoasă. Vreau să spun că... familia ta se va îngrijora.

– Oh, nu mă deranjează deloc să rămân blocat cu voi! spuse Trey cu un zâmbet radios întipărit pe față. Și familia

știe unde sunt.

Le spusese servitorilor unde se ducea. Și chiar dacă mama avea să fie îngrijorată, tatăl îl știa în stare să se descurce singur.

– Ai auzit, Virginie? Îi e indiferent! triumfă Guy. Mă înveți să trag cu un arc și săgeți? Și să le fac?

– O să facem o sumedenie de lucruri, răspunse calm cel întrebat. În primul rând, dacă începe furtuna, ne vor trebui niște tălpigi ca să mergem pe zăpadă. Aveți așa ceva?

– Nu, răspunse Virginie, îngrijorată. Tata a încercat o dată să facă, dar...

– Ei bine, o să facem începând chiar de mâine și, în felul ăsta, zăpada n-o să mai fie o problemă. N-o să mai fiți blocați.

Era atât de amabil, atât de binevoitor. Iată de ce șederea lui risca să fie un dezastru pentru ea. Trebuia să stea de vorbă cu el, își spusese Virginie. Mai târziu, când Guy o să se culce.

Însă, sleit de oboseală, Trey adormi lângă foc chiar înaintea lui Guy. Fratele și sora nu întârziară să se culce și ei. Ea crezu că n-avea să reușească să adoarmă, dar era atât de epuizată de călătorie, de reîntâlnire și de venirea neașteptată a lui Trey...

Capitolul 8

Dimineată, Trey se trezi cam deșelat, dar odihnit. O văzu în partea cealaltă a încăperii pe Virginie, care mai punea niște lemne în soba de fier din bucătărie.

– Bună dimineată, spuse încet.

Ea se întoarse și zâmbi. Zâmbetul acesta îl făcu să-i bată inima mai repede. Împreunându-și mâinile după ceafă, el se sprijini confortabil pe fotoliu.

– Unde-ai dormit?

– Acolo, răspunse ea arătând un pătuț sub scară, deja strâns și acoperit cu o cuvertură colorată.

Trey se întinse încet.

– La noapte, nu cred c-am să dorm în fotoliul ăsta.

– Ai putea să stai în pat cu Guy. Arată peretele opus. E

patul părinților. E destul de mare pentru doi.

Dându-și seama că Guy dormea încă într-un talmeș-balmeș de pături, Trey făcu remarca:

– S-ar zice că doarme buștean, nu?

Virginie se întoarse spre el. Îmbrăcată în obișnuitele haine bărbătești, era la fel de proaspătă și de atrăgătoare ca la prima lor întâlnire.

– Nu începe să-ți faci iluzii, Trey.

– Prea târziu, draga mea.

Ochii lui cenușii îi priveau atent formele trupului.

– Mai sunt încă patru persoane care trăiesc în cabana asta mică. Și toți au ochii mari și urechile ciulite. Să nu uiți asta.

– Promit să fiu discret... Mi-ai lipsit atât de mult

– Așa le spui tuturor femeilor, replică ea calm.

În răcoarea dimineții, luase trei decizii: în primul rând, să nu se lase hipnotizată de frumusețea și farmecul acestui bărbat; al doilea, să încerce să păstreze distanța și al treilea, să-l trimită acasă cât se putea de repede.

– Niciodată, spuse el cu glas aspru. Tu ești prima.

Se simți cuprinsă de un fior și toate planurile făcute cu grijă se evaporară. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și revină.

– Iartă-mă, dar nu-mi vine să cred, spuse femeia.

Ocolind masa de lemn și scaunele, veni spre ea.

– De ce nu-ți vine să crezi, draga mea? Am fost sincer.

Mi-ai lipsit.

Dar când vru s-o atingă, ea se îndepărtă imediat, punând din nou masa între ei. Trebuia să fie tare. Mai fusese, și trebuia să fie din nou; era sigură de acest lucru, pentru că la moartea părinților, știuse să facă față responsabilităților, astfel încât alege să-i dea lui Trey un răspuns neutru, care să nu-i trădeze sentimentele:

– Fii înțeleghător, nu suntem singuri.

Însă emoțiile nu-i dădeau nici ei pace, pentru că se trezi adăugând fără să vrea:

– Și tu mi-ai lipsit.

– O să găsec o modalitate ca să fim singuri, spuse Trey admirându-i o venă care-i pulsa pe gât. O să fim singuri.

– Nu, protestă ea înroșindu-se. Nu poți.

– Oh ba da, murmură bărbatul cu blândețe. Pot.

Răspunsul acesta avu același efect de parcă ar fi dezbrăcat-o pe loc. Se cutremură. El schiță un zâmbet ironic.

– Nu vrei să te ajut să pregătești micul dejun?

Lui Trey nu i se putu reproșa nimic în ziua aceea, chiar dacă ochii lui cenușii nu pierdeau nicio ocazie să stăruie asupra sânilor ei, imediat ce copiii aveau altceva de făcut. În momentele acelea, Virginie era sigură că bătaile inimii i se auzeau până la Helena. Dar, altfel, totul fu perfect. Și asta din prima clipă în care copiii îl descoperiră pe acest

necunoscut în casa lor. El anunță că aveau prăjituri la micul dejun, și asta fu de-ajuns ca toată lumea să-l adore. Virginie nu-și închipuise niciodată că ar fi putut să gătească ceva. Deși nu-l văzuse ridicând măcar un deget la ranch, făcuse fără nicio ezitare niște plăcintă cu mere. După ce copiii mâncară bunătați pe săturate, Trey le propuse să se îmbrace bine ca să se dea cu sania pe afară. În felul ăsta, deveni pentru toți, băieți și fete, în același timp un model, un idol și cel mai bun prieten.

– Copiii sper să accepte să rămân, îi spuse Virginiei ironic, în loc de rămas-bun.

Abia îl scosese pe ultimul afară și se pregătea să-i urmeze.

– Vrei să-ți arunc cu ceva în cap?

– Te-am refuzat eu vreodată, draga mea? spuse desfăcând brațele.

Dar reflexele lui erau ca de obicei excelente. Ceainicul Virginiei lovi ușa închisă.

Pare să se distreze la fel de mult ca ei, își spuse tânăra femeie privindu-i pe fereastră cum se zbânțuiau în zăpadă. Mai târziu, o convinseră să iasă și ea afară să construiască un castel de zăpadă și, chiar dacă echipa lui Trey pierdu întrecerea— le spuse lui Gay și lui Eduard că un gentleman trebuia totdeauna să lase femeile să câștige. Spuse acest lucru și Virginiei la ureche și primi un sărut din partea câștigătoarei. Sărutul acesta îi bulversă pe amândoi.

După-amiază, începură să facă tălpigi, ca să poată merge pe zăpadă. Trey se dovedi un artizan remarcabil. Mâinile lui cu degete lungi îndoiau și modelau lemnul uscat, tăiau curelele de piele cu o ușurință formidabilă. Bineînțeles, trebuia să vină des în ajutor tovarășilor lui mai neîndemânatici. Dar reuși să-i facă să creadă că fiecare își făcuse el însuși perechea de tălpigi.

Din când în când, privirea lui o întâlnea pe cea a Virginiei peste capetele copiilor și îi zâmbea. Pe ea o străbătea de fiecare dată un fior, pentru că știa ce însemna zâmbetul lui leneș.

Și când vântul începu să vâjâie la căderea serii, Trey anunță:

– Iată furtuna care se anunța de noaptea trecută.

Dimineață, vântul rece bătea în continuare pe munte și oamenii clanului Trey, la o depărtare de șaizeci de kilometri, fură nevoiți să se întoarcă. Furtuna ștersese urmele. Grupul pornit în urmărirea lui rămase blocat trei zile la Cresswell, așteptând ca vremea să se îndrepte. Ninsese un metru de zăpadă în două zile și, a treia zi, vântul

de dezlănțuise.

Întrebându-l pe Cresswell, Blue aflase că Virginie și Trey trecuseră pe la el într-un interval de câteva ore, cu o zi înainte de furtună. Cunoscând dibăcia vărului său, Blue era sigur că o găsisese. Acum, trebuia să pornească din nou la drum, ca să-i găsească. Fox se întoarse la ranch să aducă provizii și cai odihniți în timp ce Blue trecea pe la fermierii din vecinătatea lui Cresswell, ca să-și dea seama de direcția pe care o apucase Trey. Nimeni nu-l văzuse.

Jake Poltrain își petrecea aproape tot timpul la Palatul Plăcerilor lui Li Sing Koo, hrănindu-și cu opiu visurile de răzbunare împotriva clanului Braddock-Black. În visurile lui ameteitoare, nu era învins niciodată. Izbândeaa mereu. De asta-l interesa drogul pe care-l folosea; avea nevoie de euforie și sentimentul triumfului absolut pe care i-l dădea. În visele lui, nu dădea niciodată înapoi. În sfârșit, îl doboră pe Hazard Black. În realitate, lucrurile nu stăteau așa. Astfel, când pusese bariere ca să-și protejeze râul pe care-l considera al lui, blestematul Black venise împreună cu fiul și armata personală. Descălecase chiar sub nasul lui și

rămăsese acolo, cu mâinile gata să apuce pistoalele, sperând să-l vadă făcând un gest nesocotit. Știa bine că nimeni nu mânua pistoalele mai repede decât el. Pe lângă asta, mai era și băiatul, o așchie ce nu sărise departe de trunchi, la fel de nerușinat, la fel de sigur pe el și despre care se spunea că era încă și mai rapid.

– Asta e pământ absarokee, spusese Hazard. Nu poți să pui bariere pe pământurile strămoșilor noștri. Toată lumea are dreptul să ajungă la apă...

Jake mai trase un fum din pipa cu opiu și amărăciunea pe care o simțea dispăru numaidecât. După încă un fum, regăsi încântătorul sentiment de triumf...

Îl omorâse cu sânge-rece pe bărbatul pe care-l plătise ca să-l împuște pe Trey când se găsea la Lily. Când texanul venise la el să ia restul de bani, Trey era mort pe jumătate. Și el, dar nu știa. Jake nu vroia să lase niciun martor. Pumnalul ascuns în mânăușă fusese o surpriză pentru criminalul venit din Texas, care era învățat să nu aibă încredere în nimeni și nimic. Trupul lui înghețat fusese găsit după o săptămână, în apa unui râu.. Nimeni nu știa cum îl cheamă, deși câțiva angajați ai lui Poltrain, care petrecuseră cu el câteva nopți, spuneau că îl chema Waco...

La o săptămână după plecarea lui Trey, Hazard și avocatul lui părăseau biroul șerifului din Helena.

– Nu sunt prea mari speranțe, spuse avocatul.

Șeriful îi prevenise că nu exista nicio dovadă directă împotriva lui Poltrain. Nimic destul de solid. Hazard bombănise și șeriful se grăbise să adauge:

– Dar continuăm ancheta.

– Ai tot interesul, mormăise Hazard.

Pe scările Palatului de Justiție, se opri să-și încheie paltonul. De ce, se întrebă pentru a suta oară, ținea să respecte legile în povestea asta? Un glonț în capul lui Poltrain ar fi rezolvat definitiv problema...

– Ascult ordinele tale, iubito.

Blaze îi zâmbi când o sărută pe gât. Ridică ochii spre el, spunându-și că era la fel de seducător cum fusese totdeauna. Știa că sub hainele groase de iarnă, trupul lui era într-o formă excelentă. Și cunoștea sclipirea asta din ochii lui.

– Ordinele mele, poate, însă numai pentru că știu să mă supun, îl luă în râs femeia.

Hazard își rezemă neglijent șoldul de biroul unde era așezată.

– Și tu ești singura care o poți face. El întoarse capul și se uită la pendulă. Avem timp... înainte de cină?

Sotia își înălță sprâncenele și pufni în răs.

– Nu, doar dacă nu vrei să stabilești un record, și știi că nu mi-a plăcut niciodată să fie foarte repede, spuse pe un ton lasciv. După ce scăpăm de politicieni, am să fiu încântată să-mi petrec toată noaptea împreună cu tine.

– Cu perdelele trase, ca să vedem stelele.

– Stelele noastre, ca la cabană.

În fiecare an, Blaze și Hazard se întorceau în acea cabană mică, în inima munților, unde se născuse Trey în prima iarnă după ce se căsătoriseră. Stăteau acolo cât de mult se putea. Pentru ei, era un moment de liniște, departe de agitația lumii. "Ce-ar fi dacă am rămâne aici pentru totdeauna?" întreba de fiecare dată Blaze când trebuia să se pregătească să plece. De fiecare dată, Hazard răspundea "da" și o strângea în brațe. Era o minciună care-i încânta pe amândoi și parcă erau doi copii care inventau o epopee minunată.

– N-aș vrea la cabană, dar ce-ai zice de ora zece?

– O să fie cea mai scurtă cină de la Helena, draga mea.

Hazard avea uneori tendința de a nu lua în seamă conveniențele.

– Dragă, știi să fiu cuviincios. Ai timp până la zece și jumătate ca să-i scoți pe ușă... cu ajutorul meu, bineînțeles. Pe urmă, nu mai garantez nimic.

– Jon, ești incorigibil, dar îmi plac asemenea bărbați.

– Ah, nu-mi place pluralul ăsta! Îmi vine să strâng de gât câțiva indivizi.

– Cerule, te rog să nu omori pe nimeni. Cu tine alături, cum aş putea să mă uit la alt bărbat?

– Mă bucur că gândești așa.

– În schimb, dacă te surprind vreodată uitându-te la altă femeie, te omor eu.

– Știi că ești pătimașă și nu-mi asum un asemenea risc. Era radios.

Puțin după aceea, în timp ce se pregăteau pentru cină, fu anunțat Fox și primit imediat.

– L-ați găsit? Întrebă Blaze, neliniștită.

Fox îi explică de ce întrerupseseră pentru moment căutările la Cresswell, discută cu Hazard problema întăririlor și a proviziilor suplimentare, apoi îi părăsi ca să se odihnească; plecă în zorii zilei, să-l întâlnească pe Blue.

Blaze era evident mult mai neliniștită decât Hazard, care avea deplină încredere în Trey. Încercă s-o liniștească, dar nu reuși. Mamele, își spuse singur, au tendința să nu ia în seamă unele amănunte în legătură cu băieții lor. Trey stătuse retras toată săptămâna în dormitor, împreună cu Virginie și asta însemna de bună seamă că era spre însănătoșire.

De aceea, Hazard nu era deloc îngrijorat pentru sănătatea băiatului său.

Cu elan și vigoare, Trey își croia drum prin zăpadă până la șură. Era trecut de miezul nopții și luna scânteia după furtună. În cabană, toată lumea dormea adânc.

În ultimele zile, se înțeleșese foarte bine cu copiii. Făcuseră tălpi, arcuri și săgeți. Acum, împreună cu Guy, adusesse în cabană multe găleți cu zăpadă, reușiseră să încălzească apa pe sobă și copiii făcuseră baie. În timpul mesei de seară, toate chipurile curate adunate în jurul mesei ofereau o imagine idilică. Când Virginie îi murmurase "mulțumesc" înainte de a urca să-i culce pe cei mai mici la etaj, făcuse un efort să nu-i răspundă "mi-a făcut mare plăcere". Ar fi fost o ipocrizie din partea lui și l-ar fi simțit. Suferea văzând că se distanțaseră. Era foarte diferită de Virginie cea spontană pe care o cunoscuse altădată, dar atribuia această atitudine stranie prezenței copiilor.

Iată de ce, în mijlocul nopții, dădea la o parte zăpada, ca să facă un drum până la șură. Vroia să stea de vorbă cu ea, între patru ochi. Făcuse deja un pat primitiv în fân, cu două păaturi groase.

Era un vis, un vis încântător și trândav, și Virginie lăsa

să-i scape un murmur de mulțumire. Fără să-și dea seama, ridică bărbia ca să atingă buzele fremătătoare care se aplecau spre ea. El o culcă delicat pe patul moale și parfumat, îi scoase cămașa de noapte și o acoperi cu o plapumă de puf. Îl privi când se dezbracă repede, scoțând la iveală trupul magnific.

– Trey... murmură tânăra femeie în întuneric.

Nu era glasul unei femei care vroia să-l evite. Devenise din nou făptura seducătoare pe care o întâlnise la Lily.

– Parcă sunt un puști. Uite ce-mi faci. Zâmbi. E ceva nou. Nu trebuie să mai pleci de lângă mine.

– Vino, trebuie să-ți fie frig, șopti ea.

Era iarnă și era dezbrăcat. Puse mâna pe el și văzu că avea pielea caldă și se gândi: o să mă ardă...

– Ți-e frig, murmură el. Ți-e frică?

– Nu.

O apăsă ușor pe mână.

– Uitasem cât ești de frumoasă. Dar... gata cu vorbele. Pari în cea mai bună formă.

– Nu știi ce te-așteaptă, replică femeia cu ochii mijiți.

Glasul aspru al lui Trey răspunse:

– Nici tu nu știi...

În noaptea aceea, singuri în șură, având ca martor doar luna, făcură dragiste mult timp, dragoste furioasă și delicată în același timp.

Urmă o săptămână ca în povești. Copiii îl adora pe Trey și parcă alcătuiau o familie. Virginie nu-și închipuise niciodată că o să mai fie atât de fericită. Toți cei pe care-i iubea erau alături de ea și bucuria copiilor o încânta. Vorbeau despre zilele și săptămânile care vor veni și Virginie îndrăzni pentru prima oară să se gândească la o legătură îndelungată cu Trey. În fiecare noapte, în cuibul lor moale, îi spunea că o iubea și în fiecare zi lucra la ranch, ajutându-l pe Guy să construiască și să repare.

– La primăvară, spunea privind valea înzăpezită, o să aducem câțiva cai... să semănăm cum trebuie.

Inima Virginiei tresărea de bucurie. Vorbea despre viitor... despre viitorul lor.

– Și când o să vină primăvara, adăugă cu glas mângâietor strângând-o în brațe, am să-ți arăt unde răsar primii ghiociei...

Când Virginie începu să aibă febră, n-o luă în seamă, crezând c-o să treacă de la sine. Dar seara ardea și, când începu să vomite, Trey intră în panică. Dimineață, starea ei, în loc să se amelioreze, devenise și mai proastă. Trey era speriat. În fiecare iarnă, se întâmpla să moară oameni de febră. Doctorul cel mai apropiat se afla la o depărtare de o sută de kilometri. Dacă starea Virginiei se înrăutățea și mai mult în următoarele zile, poate va fi prea târziu.

Odată hotărârea luată, îi trezi pe copii în zori, în timp ce

Virginie dormea un somn neobișnuit. Le explică copiilor că trebuia să plece pe jos, cu tălpigi în picioare. Sora lor mai mare trebuia să ajungă la un doctor.

– Ne întoarcem la ranch, spuse bărbatul când bolnava, slăbită, începu să protesteze.

Era roșie la față, ochii îi scânteiau și o frică teribilă, dăinuind încă din copilărie, se trezi în Trey. Și dacă nu se vindeca? Cu Virginie în spate, porni la drum prin zăpada afânată. Aveau de străbătut aproape șaiszeci de kilometri până la cea mai apropiată locuință. De acolo, Trey putea să trimită pe cineva după ajutor. Drumul era greu de străbătut și aveau nevoie să se oprească din când în când, să-și mai tragă sufletul. După-amiază, opririle deveniră mai frecvente. Copiii încercau să păstreze ritmul, însă Trey trebuia să meargă din ce în ce mai încet. Îl durea fiecare mușchi și trebuia să facă eforturi supraomenești să continue.

Nu peste multă vreme, avea să înceapă să se întunece și copiii erau deja epuizați. Genevieve nu avea decât opt ani și, de o bună bucată de drum, Guy o susținea, strângând din dinți. Când fata începuse să plângă, fratele ei o redusese imediat la tăcere.

– Virginie e bolnavă, spusese Guy, și trebuie să mergem în continuare. Când n-o să mai poți, am să te iau în spate.

Și lui Trey îi venea să plângă gândindu-se la drumul pe care-l mai aveau de străbătut. Dar n-ar fi folosit la nimic.

Copiii nu puteau să continue. Nu putea să-i lase singuri în pustietatea înghețată. Virginie nu se mai trezise de la ora prânzului și trebuia să se oprească și să lase copiii să doarmă ca să plece dimineată devreme... rugându-se ca Virginie să mai trăiască încă.

– Continuăm până se înnoptează, anunță bărbatul. Încă vreun sfert de oră. E bine așa?

Ca răspuns, primi niște zâmbete forțate și un "da" epuizat din partea lui Guy.

Un pâlce de cedri, sumbru în lumina crepusculului, se ridica în fața lor. Poate era locul în care va muri Virginie. Neputința îl făcea să-i vină să urle.

Blue și cei șase însoțitori ai lui ajunseră la cedri înaintând cu greutate prin stratul gros de zăpadă moale. Văzând micul grup, Blue dădu pinteni poneiului său. Trey rămase înmărmurit. Era un Dumnezeu acolo, sus, care avea grijă de ei.

Înțelegând imediat prin ce trecuse vărul său, Blue i-o luă pe Virginie din spate, însă când propuse să rămână acolo peste noapte, Trey refuză. Epuizat, cu glas aspru, el spuse:

– Rămâi cu copiii. Eu o duc pe Virginie la un doctor.

În starea în care se găsea, era greu de crezut că va putea face așa ceva; o cărase în spate timp de zece ore! Astfel încât toată lumea îl însoți, Virginie cuibărită în brațele lui Trey, copiii instalați în brațele celorlalți. Trey vorbea fără

întrerupere în timp ce o căra, dar ea nu-i răspundea. Toată ziua se simțise din ce în ce mai rău. Nu mâncase nimic, doar băuse un pic de apă. Ultima oară când îi răspunsese, fusese cu trei ore în urmă, când murmurase: "Lasă-mă să dorm."

Răspunsul îl îngrozise.

Ajunseră la ranchul Braddock-Black la două dimineța. Câțiva plecaseră înainte, ca să anunțe pe toată lumea. Casa era gata să-i primească.

Trey dădu instrucțiuni să se aibă grijă de copii, și-l prezentă pe Guy, singurul care mai era treaz. Eduard, Emilie și Genevieve dormeau, înfășurați în blănuri, erau purtați în brațe de trei bărbați. Îi duseră în camera copiilor. Guy îl urmă pe Trey la etaj, unde se aflau mai mulți doctori.

Hazard și Blaze se întorseseră repede la ranch când auziseră vestea întoarcerii micului grup și așteptau de la miezul nopții.

Imediat ce Virginie fu așezată într-un pat, înconjurată de doctorii și infirmierele aduse de la Helena, Trey îl ajută pe Guy să se instaleze pentru noapte.

– Totul e bine acum, spuse. O să scape.

Sărmanul băiat era îngrozit la gândul de a-și pierde sora și Trey vroia să-l liniștească, deși era și el la fel de îngrozit. Era prea palidă, prea rigidă și trebuia să facă apel la tot sângele-rece ca să nu apară îngrozit în fața băiatului.

Prima lui reacție fu să ia un doctor de braț ca să-i ceară

s-o vindece. A doua fusese să-i amenințe pe ceilalți doctori: "dacă moare, vă împușc." Totuși, nu-și pierduse controlul și nu spusese nimic, dar apropiații îl cunoșteau bine; îl simțiseră că era gata să explodeze. Blue fu cel care-i deturnă atenția.

– Guy e epuizat. O să doarmă sus, Trey. Ar trebui să-l ajuți să se bage-n pat.

Trey îi privise cu luare-aminte pe doctori, înainte de a spune:

– Mă întorc...

Pe urmă le întorsese spatele, ca să-l ducă pe Guy la culcare.

Doctorii avură grijă de ea toată noaptea, lui Trey netrecându-i prin minte să se culce. Rămase tot timpul la căpătâiul Virginiei, susținut de o sumedenie de câni cu cafea. Medicii se îndârjiră ceasuri întregi și, cu pungi de gheață, reușiră să facă să-i scadă febra. Trey nu-i scăpa din ochi, asemenea unui înger negru gata în fiecare clipă să lovească. Virginie primi în felul acesta îngrijirile cele mai atente și, spre dimineață, starea i se îmbunătăți. Febra scăzuse, respirația redevenise normală. Trey adormi pe scaunul lui, cu mâna pe cea a tinerei femei.

– Ce-o să facem? întrebă Blaze, cuibărită în brațele lui Hazard. E clar că Trey ține la Virginie. Blue spune că i-a amenințat pe doctori. Cum poate Duncan să fie sigur...

Se întrerupse, încurcată. Faptul că Valerie îl acuza pe Trey că era tatăl copilului, o tulbura atât de mult încât nici nu putea să se exprime.

– Nu contează dacă este sau nu, draga mea.

Hazard se dusesese imediat în sat, să verifice celelalte afirmații ale lui Stewart: posibila acuzare de viol împotriva lui Gray Eagle și lui Buffalo Hunter, dacă fiul lui refuza să se însoare cu Valerie. Cei doi bărbați avuseseră raporturi intime cu tânăra femeie, nu puteau să spună nu, dar nu o constrânseseră să facă asta. Ba dimpotrivă. Dar asta n-avea nicio importanță și Hazard știa acest lucru. Dacă o femeie albă acuza un indian de viol, nu mai era nicio șansă de scăpare. Bineînțeles, cei doi ar fi putut să dispară, însă Duncan și Valerie se gândiseră și la varianta asta. Deloc stânjenit, Duncan declarase că, în cazul ăsta, Valerie va acuza, pur și simplu, alți doi membri ai clanului.

– Nu te neliști, draga mea, o să găsim un mijloc să rezolvăm problema.

Dar glasului său îi lipsea siguranța și își dădea bine seama de acest lucru.

După o oră, Trey intră în cameră, bucuros ca un copil.

– Virginie a deschis ochii! Cred că știe unde se află. I-am

spus de copii, că dorm toți, și a zâmbit.

Bărbatul radia literalmente de fericire.

– Bine, continuă el, mă duc să mă spăl și să mă rad.

Le făcu semn cu mâna și fugi la scară. Părinții se priviră cu subînțeleș.

– E vorba de dragoste sau nu mă pricep eu, spuse Hazard. Băiatul ăsta avea și el nevoie de un doctor acum câteva ceasuri. Nu l-am mai văzut niciodată atât de epuizat. Și acum... Zâmbetul îi dispăru brusc. Cred că avem o problemă.

– Trebuie să faci ceva, Jon. N-o să accepte niciodată să facă ce spune Duncan. La fel a fost și cu Carl. Îți aduci aminte ce spunea Trey? N-a fost primul sau singurul. Charlotte Tangen avea și alți amanți. Copilul ar fi putut să fie al oricui. Vezi, o luăm de la început...

– Nu trebuie să mă convingi. Știu și eu. Nu-ți face griji. Am să fac tot posibilul.

– Vreau să fie fericit.

– Nu te mai frământa pentru asta, draga mea. Își caută răbdător fericirea de câțiva ani.

Știa cât de mult însemna Trey pentru ea. Și el își iubea singurul fiu la fel de mult.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup, reîncepu bărbatul tandru, sărutând-o. În primul rând, Virginie trebuie să se însănătoșească. Pe urmă, Trey se va putea ocupa de celelalte

probleme. Pot să-l fac pe Stewart să aștepte câteva zile. Nimeni nu știe că Trey s-a întors. Am să poruncesc ca vestea să mai rămână un secret câtva timp.

Hazard nu-și făcea iluzii: într-o casă plină în care locuiau zeci de persoane, secretul nu putea rămâne ascuns prea mult timp.

Capitolul 9

Copiii se purtară ireproșabil în timpul micului dejun, după care toată lumea urcă s-o vadă pe Virginie care, deși încă slăbită, se simțea mult mai bine. Nu mai avea febră și putuse să mănânce puțină supă de pui, dar era foarte palidă și părea încă și mai firavă în patul imens al lui Trey. Părinții acestuia erau încântați s-o revadă și erau încântați de asemenea să-i cunoască familia. Impresionată de primirea care i se făcuse, Virginie reveni repede cu picioarele pe pământ atunci când Eduard începu să ridice în slăvi sistemul de instalații al casei. Începu să râdă gâlgâit în timp ce Genevieve se enervă:

— Nu te mai copilări, Eduard!

Câteva minute mai târziu, una din cele trei infirmiere

începu să tușească că să-și dreagă glasul, privind insistent orologiul. Blaze se oferă să-i însoțească pe copii în camera lor, în timp ce Hazard anunță că acolo erau niște jucării. Camera în care se aflau se goli în câteva clipe. Chiar Guy și Emilie, care se considerau deja adulți, fuseseră frapați de numărul de jucării aranjate cu grijă pe etajere. Trey le trimise pe infirmiere, făcându-le semn cu capul.

– Sper că nu te deranjează, spuse trăgând un scaun lângă pat. Vroiam să fiu singur cu tine.

Virginie îi răspunse cu un zâmbet. O ținea de mână ca și cum ar fi fost un porțelan extrem de delicat.

– Să știi că nu-mi rupi mâna... dacă mă ții așa.

El o prinse de încheietură.

– Știu, draga mea, dar eram îngrijorat.

– Cred că ți-am pricinuit o grămadă de neazuri. Dacă n-ai fi fabricat tălpii ăia...

– Am fi găsit altceva.

– Am o datorie față de tine, recunosc ea cu gravitate.

– Îmi place să te aud vorbind așa! Rareori ești atât de ascultătoare.

– Trebuie să fie din cauza febrei.

Ochii verzi îi scânteiau veseli.

– Se poate, spuse Trey, din nou serios, dar sunt fericit că te simți mai bine. Nu m-am simțit niciodată atât de neputincios. Nu știam ce să fac.

– Trebuia să fii prudent și tu. Nu te-ai vindecat de multă vreme.

Barbatul ridică din umeri.

– Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

– Da... Așa spuneam și eu, și uită-te la mine!

– Ești la capătul puterilor: m-ai vegheat la căpătâi zi și noapte, și pe urmă a fost drumul epuizant până la tine. A fost prea mult. Acum, nu mai trebuie decât să mănânci, să dormi și să te odihnești. Lasă-mă să mă ocup eu de copii. El zâmbi. Cred că ai remarcat că ne înțelegem destul de bine.

Trey cunoștea acum originile aristocratice ale Virginiei. Îi vorbise despre duelul tatălui său, despre fuga lor și anii grei petrecuți în Canada și în Montana. Își dădea seama că nu fusese niciodată atât de fericit. Era conștient de importanța considerabilă pe care o avea acum Virginie în viața lui. Nu va putea uita niciodată ce simțise când crezuse că o va pierde.

– Te-ai gândit deja... Începu el înainte de a se opri brusc dându-și seama de ce vroia să spună.

Ceea ce evitase ani de zile să spună.

– Vreau să spun... O nouă pauză. Ne înțelegem bine... cât se poate de bine.

Avea o privire de om îndrăgostit până în vârful unghiilor.

– Da, încuviință Virginie ale cărei gânduri nu urmau chiar același curs – experiența de viață pe care o trăia cu el

era atât de nouă, atât de senzuală.

– Ei bine, mă gândeam...

Se întrerupse. Femeia ar fi putut să ușureze lucrurile dar, dacă se înșela, ar fi ajuns amândoi într-o situație imposibilă.

– Chiar ai nevoie de un ajutor în relația cu copiii, spuse el.

Of... se înșelase deci. Din fericire, nu-și trădase sentimentele. Trey nu era pregătit să-i schimbe viața; nu era pentru el decât o aventură ca oricare alta. Vroia doar să-i ofere un sprijin material...

– Apreciez că vrei să mă ajuți, replică politicoș tânăra femeie.

– Nu asta vroiam să spun.

Îi dădu drumul la mână și se ridică brusc. Traversând încăperea, se postă în fața ferestrei ca să contemple peisajul înzăpezit.

– Apreciez tot ce-ai făcut pentru familia mea, repetă calm Virginie, dar nu trebuie să te simți obligat. De îndată ce mă simt bine, o să ne întoarcem la noi acasă.

– Nu mă simt "obligat", replică el pe un ton rigid.

– Cu atât mai bine. Peste puțin timp am să fiu pe picioare. Nu vom abuza de ospitalitatea ta.

El se întoarse cu spatele la fereastră.

– Fir-ar să fie, nu sunt făcut pentru așa ceva, declară sec. Nici nu vroiam să mă gândesc.

Virginie nu vroia să audă mai mult. Orice-ar fi spus, ar fi suferit.

– Trey, chiar nu trebuie....

– N-are nicio legătură cu copiii, continuă fără s-o ia în seamă. Chiar îmi plac.

Deodată, păru să se trezească dintr-un vis interior și văzu panica în ochii Virginiei. Imediat, se duse lângă ea.

– Te simți bine? Vrei să chem doctorii? Ți-e cald?

– Mă simt bine. Sunt puțin obosită, atâta tot.

– O să am grijă de tine, promise Trey cu blândețe, mângâindu-i o șuviță de păr de pe umăr.

– Nu ești obligat. Sincer vorbind, deja am abuzat destul de tine.

Se gândea la suma enormă pe care i-o dăduse, cum avusese grijă de copii, cum îi adusese pe toți în siguranță.

– Vreau să am grijă de tine.

– Pot să mă descurc singură, replică sec tânăra. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să mă odihnesc.

"Și să plâng în hohote", adăugă în sinea ei.

– Vreau să-ți pun o întrebare, continuă el fără să-i ia în seamă indispoziția.

– Nu! Nu acum, mă doare capul.

– Vrei să te măriți cu mine?

Da! fu reacția imediată... în sinea ei.

– Ai luat febră de la mine? Întrebă ea cu glas tare.

– Răspunde-mi, îi ceru Trey Bradock-Black, bogatul, frumosul și puternicul Trey Braddock-Black. Răspunde...

O prinse de încheietură.

– Ești sigur?

El șovăi o clipă înainte de a răspunde:

– Da.

Niciun cuvânt de dragoste, nimic în afara unei ezitări când rostise simpla confirmare.

– Mă iubești? îl întrebă atunci ea.

Trey o privi serios. În mintea lui nu mai exista niciun pic de îndoială.

– Te iubesc... Te iubesc enorm.

Virginie răspunse zâmbetului său radios.

– Nu vrei să știi dacă te iubesc și eu?

Nu se gândise nicio clipă la asta, obișnuit fiind ca toate femeile să-l adore. Dar nu era chiar atât de arogant și-și ceru scuze înainte de a o întreba:

– Da, vreau să știu dacă mă iubești.

– Te iubesc... mai mult decât pe Clover.

– Ce-și poate dori mai mult un bărbat? Îi dădu drumul brusc încheieturii. Măine, e prea devreme, sau preferi o nuntă mare?

– Mereu ești așa de trufaș?

– Mă antrenez de ani de zile.

– E urgent?

– Nu, bineînțeles că nu.

"Da, este o urgență, își spuse în sinea lui. Da, mărită-te cu mine înainte să mă răzgândesc. E prima oară când fac asta. Jurasem să nu mă însor niciodată. Mărită-te cu mine mâine, înainte să încep să gândesc ca altădată..."

– Atunci, mai aștept puțin. Vreau să stau bine pe picioare la căsătoria mea.

– Te înțeleg, spuse el cu glas surd. Vrei să le spun eu copiilor sau ai tu grijă de asta?

– Să-i anunțăm împreună. Or să înnebunească de bucurie.

– Nu vor fi singurii.

Spusese ultimele cuvinte cu o asemenea spontaneitate, cu o asemenea încântare, încât fu bulversată. Era clar că era sincer.

– Atunci, începu să recapituleze puțin nerăbdător, săptămâna viitoare ne căsătorim, ești de acord? Încheie bărbatul, diplomat.

Virginie schiță un zâmbet.

– Săptămâna viitoare e perfect.

– Bine, spuse sărutând-o ușor pe vârful nasului. Mă duc să-i spun lui Mabel să urce ca să înceapă să-ți facă rochia. Trebuie să se apuce de treabă imediat și...

– Trey, îl întrerupse viitoarea mireasă, nu vreau o căsătorie mare. N-am nevoie de o rochie specială.

Vroia o ceremonie simplă, intimă, nu un spectacol mare.

– Ridicol. Ești regina mea. Meriți să fii îmbrăcată ca o regină. Diamante... sau safire? Avem o mină la Black Lode unde se găsesc cele mai frumoase safire din lume.

"Regina" îl privi drept în ochi.

– Trey, n-am nevoie de așa ceva. N-am nevoie decât de tine.

Imediat, o prinse de umeri și se aplecă astfel încât ochii lor să ajungă la același nivel.

– Virginie, iartă-mă... vom face cum vrei tu. Cât despre mine, deja m-ai... și pentru totdeauna.

– Te iubesc, murmură ea, cu lacrimi în ochi.

Palmele lui îi cuprinseseră tandru obraji.

– Nu plânge. O să am grijă de tine... și de copii. Ești viața mea. Îi mângâie buzele cu un sărut ușor. Mai târziu, când o să te simți mai bine, o să mă poți săruta și tu, adăugă ironic.

– Am s-o fac, fii fără grijă!

Bărbatul luă deodată o expresie hotărâtă.

– Dacă vrei să-i redai lui Guy titlul, o să angajăm cei mai buni avocați din Franța. Dacă preferi să rămânem la munte, o să construim o casă nouă, o să plantăm orhidee. Sau dacă vrei să mergem să trăim sub un palmier în Tahiti, o să mergem acolo. O să-ți dau tot ce vrei.

Femeia nu răspunse imediat, pentru că era prea

impresionată.

– Nu trebuie să-mi dai toate astea, murmură până la urmă, cu buzele tremurătoare.

– Vreau să-ți dau totul. Vreau să-ți dau toată fericirea din lume. Dar mai ales, te vreau pe tine.

– Aaa, da! răspunse ea cu impresia că i se deschideau porțile raiului. Dar dacă te iubesc, va trebui să mă iubești și tu cel puțin la fel de mult.

Trey pufni în râs.

– Sunt gata să te iubesc până vor seca mările.

– Cu atât mai bine, spuse Virginie, pentru că sunt o femeie care vrea să i se arate că este iubită.

– Așa ziceam și eu. După ce te-am găsit la Lily, după ce era să-mi omor calul urmărindu-te pe munte, știu că nu ești femeia care să aștepti liniștită întoarcerea soțului acasă.

– Exact!

– Sunt la ordinele tale, contesă, murmură Trey luând-o în brațe.

O bătaie în ușă le întrerupse momentul intim de tandrețe. Trey slăbi îmbrățișarea.

– Pleacă de aici! strigă el.

– Tatăl vrea să-ți vorbească, domnule.

Trey își înalță sprâncenele. Era glasul lui Timms, majordomul. De ce era el? De obicei, nu se ocupa cu așa ceva.

– Un ordin de la rege, spuse Trey ironic așezând-o cu blândețe pe Virginie pe perna lui.

– Nu te duce... Vreau să-ți spun cât te iubesc, șopti mângâindu-l pe obraz.

– O să ai tot timpul s-o faci, după ce mă întorc, dragostea mea. Îi mângâie buzele cu un sărut. Stai pe loc.

Când Trey deschise ușa, îl văzu pe Timms așteptându-l.

– E vorba despre vreo execuție? Întrebă trimitând un ultim sărut în direcția Virginiei.

– Nu știu nimic, domnule.

Hotărât lucru, era ceva nelalocul lui. Avu confirmarea când intră în bibliotecă și constată că mama lui plânse.

– Nici nu se pune problema! izbucni Trey, furios. Nici vorbă despre așa ceva!

Hazard își privi băiatul care se ridicase de pe fotoliu și ajunsese lângă biroul lui, cu venele ieșite în evidență. Blaze îi lăsase singuri pe bărbați.

– Poți să-i spui curvei ăsteia să-și găsească alt fraier! Ba nu, mai bine i-o spun chiar eu.

– Îi amenință pe Gray Eagle și pe Buffalo Hunter sau pe

oricare alți doi indieni absaroke. Duncan a fost foarte limpede în privința asta, declară Hazard disperat.

De două zile, încerca să găsească o soluție acestei probleme, dar oricât le-ar fi oferit, cei doi Stewart ar fi cerut o sumă și mai mare. Odată ce Valerie s-ar fi măritat cu Trey, ar fi pus mâna pe toată averea lui.

– Trebuie să existe o soluție, ce naiba! Ea i-a atras!

– Este o femeie albă.

Trey începu să se plimbe cu pași mari prin bibliotecă, gândindu-se la ultimele cuvinte ale tatălui său.

– Or să-i spânzure fără niciun proces, nu-i așa?

– La fel ca pe indienii de la Musselshell.

– N-ar accepta bani?

– Am încercat deja.

– Jigodia dracului! Poartă în pânțe copilul altuia, spuse Trey disprețuitor.

– Ești sigur?

Răspunsul nu conta absolut deloc pentru Hazard, care și-ar fi susținut băiatul în orice condiții, dar era mai bine să știe adevărul... Trey se opri și făcu o strâmbătură.

– Ascultă, știu ce se vorbește despre mine în relațiile cu femeile, dar îmi iau totdeauna măsurile de prevedere. Știu mereu unde sunt, cu cine și ce fac... N-am fost cu Valerie de vreo patru luni.

– În privința asta, sunt de acord cu tine.

Abătut, Trey se prăbuși pe un scaun în fața tatălui. În cele din urmă, ridică ochii spre el:

– Tocmai i-am cerut Virginiei să se mărite cu mine.

Hazard avu imediat impresia că se sufocă. Trecu un timp până să poată răspunde.

– Măine, mă duc să mă întâlnesc cu judecătorii Henry și Perpperell. Poate o să-i conving.

– M-ar mira să reușești, replică Trey. Au pierdut mult în povestea cu calea ferată.

Cei doi investiseră bani serioși în construcția unei căi ferate, care trebuia să traverseze teritoriul rezervației. Hazard pusese problema în fața unei instanțe superioare și construcția căii ferate fusese oprită.

– O să încercăm altceva.

– Jigodie nenorocită! mârâi Trey, știind că existau niște limite între care puteau să încerce, și că Valerie și tatăl ei le cunoșteau.

Hazard lustrui nervos lemnul din care era făcut biroul, regretând că trebuia să-i pună fiului său următoarea întrebare. Oftă de două ori, își mușcă buzele, apoi întreabă cu o expresie scârbită:

– Dacă nu există o altă soluție, o să te însori cu Valerie?

– Știi răspunsul, spuse Trey cu aceeași expresie.

Crescuse împreună cu Gray Eagle și Buffalo Hunter. În copilărie, învățaseră împreună să călărească și să vâneze.

Sufletește, erau ca niște frați și nici nu se punea problema să-i lase de izbeliște.

– Cât timp ar trebui să stau însurat cu ea? Întrebă, redevenind omul practic.

– Până se va naște copilul. Nu mai mult.

– Și copilul?

– Îmi închipui că familia Stewart o să negocieze drepturile de moștenire.

– Dacă Valerie n-o să accepte divorțul? Nimic nu e sigur.

– Nimic, în afară de faptul că Gray Eagle și Buffalo Hunter or să fie spânzurați, dacă n-o iei de nevastă. Dar mai întâi o să încercăm cu judecătorii și cu bani.

– Mă duc să vorbesc cu ea.

– N-are rost să încerci.

– Și dacă ea și taică-său ar dispărea... nu de tot— deși ar fi foarte tentant— ci pentru un lung voiaj în Europa?

– S-ar fi putut, altădată... Urmă o pauză prelungită. Ar fi mai bine să ne ocupăm de afacerea asta așa cum fac alții, dar îți promit că mariajul o să fie pentru o perioadă scurtă.

– Dacă divorțul n-o să se poată aranja prin bună înțelegere?

– Atunci, la fel ca Jake Poltrain, o să ne ocupăm de ei ca niște indieni absaroke. Înțelege, continuă Hazard, că hotărârea asta îți aparține... Dar odată ce-ți îndeplinești treaba, îți dau cuvântul meu de războinic că o să te scăpăm

de femeia pe care n-o vrei.

Tatăl lui nu-l silea să se însoare cu Valerie, dar onoarea cerea acest lucru. Erau în joc niște vieți.

– Înainte de a-i spune totul Virginiei, vreau s-o văd chiar eu pe Valerie. Mâine dimineață... Poate o să se răzgândească.

– Sper din toată inima, afirmă Hazard, fără să creadă.

Primirea Valeriei, a doua zi dimineață, când Trey pătrunse în salon, fu prietenoasă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Te-ai trezit devreme, spuse femeia cu glas mic. Ai mâncat? Vrei o cafea? Vrei ceva?

Trey stătea rezemat de ușa pe care o închisese cu grijă în urmă.

– Aș vrea capul tău pe tavă, Valerie. Poți să-mi faci plăcerea asta?

– Dragul meu, mereu ai avut un umor macabru. Vino lângă mine și spune-mi ce s-a întâmplat? Se vede că ți-ai revenit după micul incident de la Lily.

Sigură pe ea, nu-i luă în seamă expresia amenințătoare.

Cărțile erau în mâna ei.

– Vino și stai jos, repetă femeia bătând ușor cu palma pe cuvertura de damasc a sofalei.

Rochia ei, de culoarea piersicii, era și mai frumoasă pe țesătura turcoaz. Avea dreptate; lăsa impresia că era goală. Din păcate, n-avea dispoziția să aprecieze spectacolul acesta. Luă loc pe un scaun, în fața ei.

– Cafea? Îl întrebă din nou. Ceai? Sau poate ceva mai tare?

Era mieroasă ca o pisică. Bărbatului îi veni inima la loc: o sarcină de patru luni ar fi fost vizibilă.

– Nu, mulțumesc.

– Nimic?! Atunci, cărui fapt datorez această vizită matinală?

– A trecut mult timp, Valerie. Am venit să văd... ce mai faci.

– N-a trecut așa mult timp, dragul meu, replică liniștită. Îți amintești de luna noiembrie?

– Îmi amintesc absolut tot. Îmi amintesc în primul rând că nu s-a întâmplat nimic.

– Cum poți fi atât de sigur? Ți-ai pierdut cunoștința.

– Am adormit. Nu-i același lucru. Îmi aduc aminte perfect ce s-a întâmplat— sau mai bine zis ce nu s-a întâmplat. Și de atunci, nu te-am mai văzut, Valerie. Știi la fel de bine ca mine, că nu este copilul meu.

Femeii nu-i pieri zâmbetul de pe față pentru atâta lucru.

– E cuvântul tău împotriva cuvântului meu, nu-i așa? Toată lumea îți cunoaște reputația. Cât despre mine, eu sunt, dimpotrivă, inocenta miss Stewart, care merge duminica la biserică, dragul meu.

Îl privi de parcă ar fi fost întruchiparea inocenței.

– Mai ești și cea care se culcă cu oricine. Buffalo Hunter, Gray Eagle și câți alții? Indienii te excită, nu-i așa? S-ar putea face o listă cu amanții tăi, semnată de fiecare.

– Nimeni nu i-ar crede, replică liniștită. Sunt niște piei roșii, care locuiesc în colibe mizerabile.

– Dar sunt destul de buni ca să te culci cu ei.

Femeia zâmbi.

– Nu sunt ca tine, dragul meu. Dar știi asta, nu-i așa?

– De ce eu, Valerie?

– Pentru că te iubesc și vreau să mă mărit cu tine, Trey. E atât de simplu.

– Valerie, tu nici nu știi ce înseamnă dragostea. Vrei doar să devii doamna Braddock-Brad.

– Care e diferența?

Trey făcu un efort să nu-i tragă o palmă.

– Cât vrei, Valerie? Întrebă, abia stăpânindu-se. Cât vrei ca să găsești un alt tată și să-ți petreci o vacanță prelungită? Spune-mi prețul tău.

Fămeia adoptă o expresie jignită.

- Uneori ești grosolan, Trey. Vorbești ca un negustor.
- Sunt încă destul de politicos ca să nu-ți spun cuvintele pe care le-ai merita, Valerie. Nu vreau să mă însor cu tine.
- Dar eu vreau.
- Poți să ai banii, fără să mă ai pe mine.
- Toți banii? Întrebă încet.
- Putregaiule, mormăi el, cu fălcile încheștate.
- ... Cu care făceai altădată partide uimitoare de dragoste, să nu uiți asta.
- Dacă știam că prețul va fi căsătoria pe care mi-o ceri, nu te-aș fi atins niciodată.
- Viața a fost prea ușoară pentru tine, dragul meu. Ai avut mereu tot ce ți-ai dorit. Îl privi cu subînțeles. Aș vrea să văd și eu cum e. O să-ți fiu soție.
- Ai un tupeu ceva de speriat, declară sumbru. Dar am să evit să ajungem în situația asta.
- Visează, dragul meu, visează. M-am gândit cu grijă la tot, și nu peste mult timp, o să vezi că n-ai scăpare.
- Al cui e copilul? o întrebă deodată.
- Nu ți-aș spune nici dac-aș ști. Oficial, e al tău, firește.
- Nu se poate, mormăi Trey. Trebuie să fie un coșmar.
- Ești cel mai bogat și cel mai seducător bărbat din Montana, spuse Valerie, sigură pe ea. Eu sunt cea mai frumoasă femeie. E o unire perfectă.
- Trey o contemplă și nu văzu deloc frumusețea la această

femeie, care se purta ca o hienă.

– Nu!

– Mi-ar plăcea ca ceremonia să aibă loc la Our Lady of the Hill... în, să zicem, trei săptămâni.

– Nici vorbă! izbucni Trey ridicându-se brusc.

Știuse tot timpul că era o femeie lipsită de scrupule, dar nici chiar așa!

– Cu șampanie franțuzească...

Fură ultimele cuvinte pe care le auzi înainte de a trânti ușa budoarului. Nu mai fusese niciodată atât de furios.

Întâlnirea lui Hazard cu judecătorii nu se desfășurase bine deloc. Chiar dacă nu mai erau atât de afectați de afacerea cu calea ferată, nu erau de acord să-și asume un risc pentru un caz de "viol". De fapt, amândurora le părea rău că trebuise să respingă oferta generoasă a lui Hazard, dar dacă Valerie făcea publică acuzația de viol, nicio hotărâre judecătorească n-ar fi putut să se opună unei răzbunări populare. Le părea rău, dar nu puteau să facă nimic.

Tatăl și fiul luară împreună masa de prânz într-un salon

privat de la Montana Club și își împărtășiră eșecurile.

– Era de așteptat, recunoscui Trey, copleșit, înainte de a da peste cap un pahar cu whisky.

– Ar fi putut să se descurce împotriva oricărei alte acuzații, dar nu împotriva unui viol, oftă Hazard.

– Pentru că suntem indieni, adăugă cinic Trey.

– Și pentru că ești bogat...

– Și pentru că are o ambiție nemăsurată. Vorbește despre o nuntă la Our Lady of the Hill, peste trei săptămâni.

Hazard își privi îngândurat fiul.

– Și Virginie?

– Trebuie să încerc să-i explic. Este realistă și știe că Gray Eagle și Buffalo Hunter n-ar avea nicio șansă să scape.

– Am putea, spuse Hazard, gânditor, să-i răpim pe Duncan și pe Valerie și să-i ascundem undeva în munți. Dispariția lor ar provoca un scandal mare, mai ales dacă altcineva ar fi la curent cu șantajul lor. În felul ăsta, am câștiga timp sperând să se răzgândească, dar niciunul dintre ei nu pare un om rezonabil.

– Valerie nu știe ce înseamnă asta. Fii atent, mariajul ăsta va dura doar șase luni. Trey înălță din umeri. Șase luni trec repede. Acum, tot ce am de făcut este să-i explic Virginiei cum stau lucrurile. Se încovoie, copleșit pe scaunul lui. Am nevoie de un pahar.

Tatăl i-l mai umplu o dată.

– Peste șase luni, spuse bătrânul, o să cheuim pe cinste ca să sărbătorim divorțul.

Ironie, Trey ridică paharul în sănătatea lui.

– Cu condiția să n-o strâng de gât până atunci. Bine, să încercăm să mai trecem în revistă toate amănuntele, pentru ultima oară, să nu fi uitat ceva. Dacă tot clanul ar părăsi Montana câtva timp? Întrebă în glumă.

– Sunt sigur că lucrul ăsta ar fi bine primit în toată America. Guvernul chiar recomandă amplasarea de ferme în deșert.

– Dar dacă i-am împușca?

Era prima oară când Trey o spunea pe față.

– Duncan s-a gândit de bună seamă la eventualitatea asta, răspunse Hazard. Trebuie să-și fi luat niște măsuri de siguranță. Asta ar fi chiar ultima soluție.

– Cum să avem încredere în ei? Cum să fim siguri că nu ne vor mai amenința în viitor?

– Am o declarație a lui semnată în trei exemplare, explică Hazard oftând. Un document care o să țină în fața Curții Supreme.

Trey își privi tatăl peste marginea paharului.

– Trebuie să existe un "dar".

– E posdatată..

– Când?

– În opt luni, și chiar pentru asta a trebuit să negociez

câteva ceasuri. Cereau cinci ani, la început.

– Felicitări, spuse Trey laconic înainte de a-și goli paharul.

– Am scos pistoalele de două ori, spuse tatăl cu un zâmbet șiret. Ajută.

– Duncan n-a fost niciodată îndrăzneț, dar trebuie să recunosc că putregaiul ăla de fiică-sa are curaj cât pentru doi.

– Are o îndrăzneală nemaipomenită, declară sec Hazard. Imediat ce taică-său a ieșit din încăpere, a început să-mi facă avansuri.

– Nu mă miră deloc.

– A părut jignită când i-am spus că e prea bătrână, după gustul meu.

Trey izbucni în râs

– O nepolitețe care te va costa cu siguranță un milion în plus.

– E drept că a fost mult mai înverșunată în negocierea care a urmat.

– Bine, atunci, mormăi Trey, nu putem să-i răpim, nici să-i omorâm, nici să-i respingem. Toți oamenii se nasc egali în drepturi, dar unii sunt "mai egali" decât alții.

Înhăță automat sticla de whisky înainte de a continua:

– Iată-mă vândut pentru opt luni. Ridică din nou paharul spre tatăl lui. Să privim și altfel lucrurile... ar putea să fie și

mai rău. Chiar aş putea să fiu tatăl copilului.

– Ești sigur că nu ești tu? întrebă cu blândețe Hazard.

– E singurul lucru, în povestea asta dezgustătoare, de care sunt sigur... și care mă face să nu înnebunesc.

Capitolul 10

La venirea lui Trey, toți copiii erau în camera Virginiei. Stătură de vorbă pe îndelete despre ce făcuseră în timpul zilei și ce planuri de viitor aveau, pentru că Virginie îi anunțase deja despre căsătoria cu Trey...

Simțindu-i tensiunea, când entuziasmul copiilor se mai potoli, tânăra femeie îi trimise să se pregătească pentru cină. Nou-venitul începu imediat să se plimbe prin cameră cu pași mari.

- Călătoria la Helena s-a terminat cu bine?
- Se poate spune și așa, murmură cel întreat.
- Vrei să vorbim despre asta?
- Aș prefera să nu vorbim niciodată.
- Îmi pare rău, se scuză Virginie, descumpănită de

agitația lui neobișnuită. Nu vroiam să mă amestec în treburile tale.

Trey o privi cu atenție pe femeia pe care o iubea. Singura pe care o iubise vreodată. Nu mai era palidă, avea obraji roșii, respira prospețime. Părul auriu i se revărsa pe umeri. Cămașa de noapte de dantelă albă îi sublinia puritatea. Ochii verzi îi scânteiau încrezători. Contrastul cu Valerie era frapant.

– Trebuie să-ți spun... încep el cu jenă în glas, înainte de a ofta, ceea ce am de spus.

Degetele Virginiei se agățară imediat de cearșaf.

– Știam eu că ceva nu este la locul lui.

– Nu e treaba ta, spuse Trey așezându-se pe un scaun de lângă pat. Nu e vina ta. Este în parte a mea și a Valeriei Stewart. N-o cunoști... Încă un oftat. Dar, din păcate pentru noi, eu am cunoscut-o.

Cu cât vorbea, cu atât mai mult se încovoia pe scaun, parcă strivit de o povară imensă.

– Spune-mi și mie, spuse calm Virginie, care vroia să știe unde aveau să ducă toate astea, cu toate că avea un presentiment malefic.

– Ce-ai zice dacă nunta noastră ar întârzia șase luni?

– Atâta tot? exclamă tânăra femeie, ușurată. Mi-e indiferent, continuă zâmbind. Nu fi îngrijorat. Ar fi minunat să ne căsătorim la vară. Putem să ne schimbăm planurile. Te

iubesc. Dacă mă mărit cu tine săptămâna asta sau peste șase luni, nu e deloc o catastrofă.

Trey nu zâmbea și ea înțelese că nu-i spusese totul.

– Nu știi ce-i mai rău, o anunță cu blândețe. Trebuie să mă însor cu Valerie Stewart.

Era de o mie de ori mai rău decât își închipuisese. Prăbușirea unui vis, distrugerea unei fericiri pe care începea timid s-o accepte. Trecu un timp până să aibă puterea să întrebe:

– De ce?

– Ca să-mi scap doi veri de spânzurătoare.

Virginie ascultă îngrozită povestea teribilei uneltiri, care făcea ca viața ei alături de Trey să dispară în neant. El era coplesit, dar până la urmă, mult mai optimist decât ea. Virginie intuia că o femeie ca Valerie Stewart n-ar accepta atât de ușor să fie părăsită în câteva luni. Cineva destul de viclean ca să țină ostatic un Braddock-Black nu era chiar atât de naiv.

– Nu știu ce să fac... trase concluzia Trey, pe un ton mâhnit.

Se simțea deprimat, abandonat de noroc.

– N-ai de ales. Însoară-te cu ea. Eu și copiii o să ne întoarcem acasă și ai putea să vii pe la noi la vară. Încearca să-și păstreze calmul. Am să le spun copiilor...

Glasul i se frânse, înghiți în sec, apoi continuă, hotărâtă:

– Nu știu ce-am să le spun. Cred că te iubesc la fel de mult ca mine.

Inima îi bătea tare, gata să-i spargă pieptul. Trey se ridică în clipa în care-i văzu lacrimile apărând în ochi. O luă în brațe, o duse pe canapeaua de lângă șemineu și o țină lipită de el.

– Nu va dura decât câteva luni, îi murmură la ureche.

– O să vină vara înainte să ne dăm seama, mai spuse femeia cu obrazii plini de lacrimi.

– Nu plânge... nu plânge, o imploră Trey. Doamne! Nu trebuie să pleci, îi spuse tandru sărutând-o. N-ai niciun motiv.

Nu putea să suporte gândul că o va pierde, chiar și numai pentru șase luni.

– Nu-mi cere să rămân. Nu sunt în stare... Nu atâta timp cât ești însurat cu alta.

– E doar o ceremonie... Nu o căsătorie. N-o să locuiesc împreună cu ea.

– Nu... nu pot să rămân, șopti Virginie. O să ne întoarcem de îndată ce o să mă pot ține pe picioare.

– Cum vrei tu, fu de acord Trey care nu vroia să discute cu ea acum, dar n-o va lăsa să plece.

Într-un fel sau altul, va găsi o soluție s-o facă să rămână. Împrejurările îi veniră în ajutor lui Trey, care nu mai trebui să facă eforturi s-o convingă. Pe rând, toți copiii se

îmbolnăviră de febra pe care o avusese Virginie. Timpul trecu pe nesimțite.

Virginie abia băgă de seamă ziua când Trey o lăasă singură... să meargă să se însoare. Epuizată, tânăra femeie adormise în zori și el se dăduse jos din pat fără s-o trezească. Abia după-amiază— infirmierele primiseră ordinul s-o lase să doarmă— ea își dădu seama că în casă era o liniște neobișnuită. Înțelese imediat din ce cauză. Seara plânse, cu toate că vroia să se abțină și, când Genevieve o întrebă ce se întâmplase, se mulțumi să-i răspundă:

— Sunt obosită și vreau să ne întoarcem acasă.

Virginie preferase să nu le spună copiilor despre uneltirile diabolice ale Valeriei și ale tatălui ei. Le spusese că aveau să se întoarcă atunci când toți vor fi sănătoși și că Trey va veni să-i vadă la vară.

Biserica era arhiplină, cu toate că nu erau prea mulți invitați din partea familiei Braddock-Black. În schimb, Valerie le trimisese invitații tuturor, și nimeni nu vruse să rateze evenimentul. Fuseseră aduși o sumedenie de trandafiri albi și biserica părea un nor imaculat și parfumat.

Cele opt domnișoare de onoare alcătuiau un contrast izbitor cu tot albul, în timp ce mireasa era foarte elegantă în rochia de dantelă de Venetia, plină cu perle, care avea o trenă de câțiva metri. Trey se simțea ca un prizonier văzând toate astea.

Masa de nuntă fu de un lux grandios, cu zece bucătari francezi însărcinați cu bunul mers al lucrurilor. Șampania, și ea franțuzească, bineînțeles, curgea în valuri și toți invitații remarcară că Trey cam abuza de ea. Imediat după antreuri, orchestra începu să cânte dar, spre surpriza generală, ginerele refuză să deschidă balul dansând cu mireasa. Prefera să bea, în loc să danseze.

Părinții lui rămaseră exact cât să salveze aparențele. Se zvonea că Hazard nu vedea cu ochi buni această uniune. Bârfele spuneau că mireasa era însărcinată și se forțase mâna tânărului. Cu reputația lui, era un lucru de înțeles.

Avea în sfârșit să se astâmpere? se întrebau, curioase, numeroase femei care-i făcură avansuri în timpul balului, dar răspunsul era cât se poate de clar că nu. Și pe urmă, bineînțeles, avea o nouă cucerire care-l aștepta liniștită la ranchul familiei. Era un copil răsfățat.

Când cei doi proaspăt căsătoriți plecară în sfârșit pentru luna de miere, toată lumea remarcă expresia amenințătoare a lui Trey. Unul dintre invitați făcu remarcă:

-Valerie nu pare o fată cu cașul la gură ca să-și închipuie

că poate să-l păstreze doar pentru ea.

Vecinul lui răspunse:

– Da, minunăția aia mică pe care a cumpărat-o de la Lily trebuie deja să-l aștepte. Din fericire pentru cei doi, Trey nu-i auzi.

Prost dispus, ginerele o însoți pe Valerie până la casa pe care o cumpărase cu banii ei. În ceea ce o privea pe jigodia ipocrită de Valerie, ea își jucase bine rolul, afișând expresia radioasă a unei mirese inocente. După ce-i trimise la plimbare pe servitori, femeia se întoarse spre el într-un vârtej de tul.

– Dragul meu, scoate-ți paltonul și fă-te comod.

O luase de nevastă, dar rolul lui se termina aici.

– Nu rămân...

Nu avea niciun chef s-o atingă sau să-i suporte prezența. Valerie amuți pentru o clipă. Nu se gândise la varianta asta. Ajungând la sfârșitul a ceea ce-și propusese, se credea la adăpost de orice surpriză neplăcută.

– Bineînțeles că o să rămâi. Suntem căsătoriți. Aici e casa noastră.

– E casa ta, replică Trey cu o cruzime fățișă. Nu-i a mea. Să-mi spui când se va naște copilul.

Îi întoarse spatele. Femeia rămase cu gura căscată. În prima clipă, îi veni să urle, dar nu ajunsese până aici ca să-și piardă sângele-rece tocmai acum.

- Ce-o să le spun oamenilor?
- Să fiu sincer, draga mea, puțin îmi pasă, îi spuse din pragul ușii.

Trey se întoarse târziu la ranch. Furios, intră în camera întunecată. Până aici, reușise să salveze aparențele, dar deodată se prăbuși pe un scaun de lângă pat și începu să tremure. Încet, ochii i se obișnuiră cu întunericul și o văzu pe Virginie, adormită. Își îndeplinise ce-și propusese. Văzând-o pe femeia pe care o iubea, se simțea mai bine. Ea se întinse. O văzu deschizând încet ochii, pe urmă, făcându-i mari când îl văzu. Se ridică imediat.

- Trey! exclamă, veselă.

Instinctiv, vru să-l ia în brațe, apoi își aduse aminte de unde venea. Încremeni, întrebându-se ce căuta acolo, și dacă putea să pună mâna pe el. Era îmbrăcat, cu paltonul încheiat la toți nasturii, eșarfa răsucită în jurul gâtului ca și cum i-ar fi fost frig.

- E noaptea nunții mele, spuse bărbatul cu glas de gheață.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul Virginiei, urmată

curând de o alta. Sunt prostituată dacă iubesc un bărbat înșurat? se întrebă în sinea ei, dar în clipa următoare, nu-i mai păsa. Își deschise brațele.

– Mulțumesc, spuse cu blândețe bărbatul, venind spre ea.

Fără un cuvânt, o îmbrățișă, lăsându-se încălzit de trupul ei. Nici unul, nici celălalt nu mai rostiră un cuvânt. Era de-ajuns că se întorsese și ea îl primise.

În dimineața următoare, în Helena apărură un zvon persistent. Ginerile nu participase la noaptea nunții. Se întorsese la ranch. De bună seamă, Lily avea totdeauna marfă proaspătă! Majordomul lui Valerie și câteva subrete erau buni de gură, ca și alți câțiva angajați de la ranchul Braddock-Black.

Înainte de ora prânzului, Valerie primi un telefon de la o prietenă sinceră care vroia s-o țină la curent, "pentru binele ei", cu ceea ce se spunea în toate barurile, saloanele și cluburile din oraș. Având toată noaptea la dispoziție să găsească o explicație plauzibilă, Valerie răspunse fără să clipească. Spuse că apăruse o situație de urgență la ranch, și fusese nevoie de prezența lui Trey acolo. Nu, nu știa când avea să se întoarcă. Depindea de ceea ce se întâmplase. Ce se întâmplase? N-o mai interesase, în momentul în care Trey începuse să vorbească despre generatorul electric.

– Ei bine, da, continuă ea, nu era singurul în măsură să

ia decizii în problema apărută, dar știi cât se simte de răspunzător de îndată ce apare o problemă în familie... Da, bineînțeles că sunt fericită, Eunice. Tu n-ai fi, dacă te-ai mărită cu Trey?

Valeriei nu-i trebuiră decât câteva ceasuri ca să analizeze situația rivalei sale, și încă o jumătate de zi ca să pună la punct un plan de acțiune. Nu făcuse atâtea lucruri ca să se trezească acum cu un soț fantomă. Bineînțeles, avea bani, era doamna Braddock-Black, dar vroia și un bărbat, iar Trey era— avea destulă experiență ca să spună asta— cel mai bun partener pe care-l avusese vreodată și nu suporta să-l știe în patul unei prostituate.

Valerie se considera o femeie frumoasă, inteligentă, și totdeauna ajunsese să înfăptuiască ceea ce-și propusese. Chiar și Trey trebuise să se plece în fața ei. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu se va lăsa așa ușor. Nu era la fel ca alții. Era furioasă văzând că-i scăpa printre degete. Oare din cauza femeii ăleia sau doar pentru că nu-i plăcea că-l atrăsese în cursă? Se hotărî să înceapă să se ocupe de intrusă. În primul rând, trebuia să treacă la acțiune la momentul potrivit. Vroia să se vadă cu ea între patru ochi. Cum rivala ei nu părăsea niciodată ranchul, Valerie trebuia s-o găsească înainte ca Trey și părinții lui să vină în oraș pentru sesiunea parlamentară.

Trey ajunsese s-o convingă pe Virginie că nu era nevoie

să se întoarcă la ea acasă. Căsătoria lui nu era decât o ceremonie fără sens și nu schimba cu nimic viața lui cotidiană. Printre altele, era periculos să se întoarcă în munți, singură cu copiii.

– Te rog să rămâi, o implorase.

Șovăind între îndoială și speranță, acceptase până la urmă. Copiii avuseseră un rol determinant în luarea deciziei.

– E foarte bine aici! săriseră toți în sus, bucuroși. Să ne întoarcem la noi? Pe frigul ăsta?

Trey stătea la distanță de grupul copiilor. Deodată, micul Eduard venise în fugă la el smiorcăindu-se.

– Să-l părăsim pe tata Trey?

Se agățase atât de bine de el, încât acesta îl luase în brațe până la urmă, ciufulindu-i părul negru. Pe urmă se întorsese spre Virginie, cu un zâmbet timid.

– Atunci, s-a rezolvat?

Serile din săptămâna aceea, la întoarcerea lui Trey din oraș fură pline de voie bună, iar atunci când copiii se duceau să se culce, pentru cei doi se deschideau porțile paradisului.

Era luni dimineată, o zi frumoasă de iarnă, și Virginie contempla peisajul pe fereastră cu impresia unei mari satisfacții. Hazard și Blaze își petrecuseră duminica jucându-se cu copiii. Încă o dată, Trey remarcase ce bucuroși erau cei mici. Trey și părinții plecaseră foarte devreme. După-amiază urma să aibă loc un vot crucial și ei trebuia să ducă toată ziua o campanie îndârjită ca să-i convingă pe ultimii deputați nehotărâți.

Virginie și copiii erau încă în mica sufragerie când Timms, vizibil stânjenit, o anunță pe doamna Braddock-Brad. Bătrânul majordom o aprecia pe Virginie, care se arăta atât de atentă cu soția lui bolnavă de arterită. Încercase s-o oprească pe Valerie la ușă, dar nu reușise.

Aceasta, înfioată, era gata de luptă. Petrecuse o săptămână cumplită, în cursul căreia trebuise să se poarte frumos cu o sumedenie de curioși care o vizitau și o întrebau indiscreți despre soțul ei. Fusesse nevoită să suporte ironiile și rânjetele "prietenelor". Fusesse un adevărat coșmar căruia se hotărâse să-i pună capăt.

Timms nici nu terminase să-i spună numele că Valerie trecu pe lângă el intrând în încăpere. Ochii nou-venitei se opriră mai întâi asupra lui Guy.

— Țsta nu poate fi al lui Trey. E prea mare... Îl văzu pe Eduard. Ah, brunetul micuț trebuie să fie al lui Trey. O privi pe Virginie. Și al tău?

Asta trebuia să fie atracția pentru ea, își spuse Valerie în sinea ei. Au un copil împreună. Nu l-aș fi crezut niciodată atât de atașat de valorile familiei. Dar dacă un copil însemna atât de mult pentru el, o să-i facă ea unul.

Virginie se întoarse spre Timms, înlemnit în pragul ușii.

– Timms, te rog, vrei să-i duci pe copii de aici?

Tonul imperios și expresia trufașă începură să schimbe ideile preconceptuate ale Valeriei despre târfa bărbatului ei. Nu avea nimic în comun cu pensionarele obișnuite de la Lily. Nu părea a fi nici prostituată, nici țărăncuță. Și accentul pe care-l avea o făcea și mai stranie.

Virginie se ridică imediat după ce copiii ieșiră din cameră, punându-și mâinile pe masă ca să nu-i mai tremure. Parcă trăia un coșmar: stătea față în față cu soția lui Trey.

– Ce vrei?

Valerie o studie din cap pînă în picioare înainte de a-i răspunde:

– Vroiam doar să te văd, draga mea. Nu te zbârli. Amantele lui Trey se întâlnesc de multe ori. Am putea să fim prietene, trase concluzia ca o pisică stînd de vorbă cu o pasăre rănită.

– Nu sunt interesată de așa ceva și nu mă interesează trecutul lui Trey. Te rog să pleci!

Încerca să păstreze un ton liniștit în fața siguranței Valeriei, dar era greu. Femeia asta seducătoare îl cunoștea

pe Trey mai de mult și-i amintea cu cruzime reputația lui îndoielnică.

– Nu sunt binevenită în casa soțului meu? replică Valerie.
Îți faci iluzii, draga mea. Sunt soția lui.

Se uită drept în ochii amfitrioanei și adăugă cu blândețe:

– Îi port în pânțele copilul.

Cuvintele astea avură un efect nimicitor asupra Virginiei.

– N-am chef să stau de vorbă cu tine, iar Trey o să se întoarcă abia la cină. Te rog să mă lași în pace...

Începu să dea ocol mesei, dar cuvintele teribile prin simplitatea lor– îi port în pânțele copilul– i se învârtteau în cap.

– Nu cred că Trey o să vină astă-seară, declară Valerie ca și cum abia se gândise la lucrul ăsta. Mi-a cerut să-l aștept să cinăm împreună.

Minciuna asta îndrăzneată era menită s-o pună pe jar pe Virginie. Își făcu efectul.

– Imposibil. Nu vrea să te vadă.

– Dragă mea, cum poți să fii atât de naivă? mormăi Valerie. Așa spune el?

– ăsta-i adevărul.

Roasă de îndoiala care se strecura în ea, nu rostise cuvintele cu prea multă hotărâre. Valerie se întoarse spre fereastră.

– Aici, la țară, văd că poate să te păcălească ușor.

Batjocoritoare, o privi din nou. Trebuie să știi că Trey a fost mereu răsfățat în dragoste. Situația e simplă: ne vrea pe amândouă.

Stăpânindu-și impulsul de gelozie, Virginie răspunse, străduindu-se să-și păstreze calmul:

– Nu te-a văzut după căsătorie.

Valerie clătină din cap.

– Săraca de tine, lucrurile nu se petrec chiar așa cum crezi tu. Trece pe la mine în fiecare zi.

Virginie lăsa să-i scape un icnet, și Valeriei îi plăcu să răsucescă pumnalul în rană:

– Știi, bineînțeles, că viața amoroasă a lui Trey a fost mereu scandaloasă. Îl cunosc de multă vreme. Nicio relație a lui n-a durat prea mult. Trebuie să fii realistă. Te felicit pentru... durata legăturii tale cu el. Este un record, sunt sigură!

Destul! îi venea Virginiei să urle. Nu-i adevărat!

– Trey nu poate să te vadă, spuse ea, cu un nod în gât. În fiecare zi e la sesiune cu părinții și se întoarce aici în fiecare seară.

Valerie aruncă ostentativ un zâmbet neîncrezător.

– Draga mea, părinții lui Trey sunt în stare să facă orice pentru el. Dacă le spune ceva, sunt imediat de acord, dar în loc să participe la sesiune, trece în fiecare zi pe la mine... și trebuie să recunosc că petrecem clipe foarte plăcute.

– Minți!

Valerie își duse degetul arătător în dreptul buzelor, arborând o expresie gânditoare.

– Ia să vedem, vineri, Trey a purtat un costum albastru cu o cămașă gri raiată. Joi, era într-o ținută sport și și-a petrecut câteva ceasuri cu Judd Parker, să ia împreună masa de prânz...

Virginiei i se opri inima. Trey râsese de dejun și nepriceperea lui Judd la pocher. Trey îi spusese că-i propusese lui Parker să-i dea câteva lecții. Femeile nu erau acceptate la Montana Club, nu putuse să-l vadă întâmplător.

– Vrei să mai auzi ceva? continuă Valerie, triumfătoare, văzându-și interlocutoarea pălind. Marți și-a pătat cămașa cu supă. Sau asta a fost miercuri... Servitoarea a fost imediat muștrată, poți să fii sigură. În ziua de azi nu se mai găsesc servitori buni.

Ce avea să-i mai spună? se întrebă Virginie, furioasă. Își petrecuseră timpul unul în brațele celuilalt?

– Și dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Trey... chiar dacă astă-seară e mai greu, pentru că o să vină la mine la cină.

Valerie știa, de la tatăl ei, că un amendament de ultima clipă va fi depus la cameră, târziu, astă-seară. Sesiunea risca să se prelungească, așa încât nu-și asuma niciun risc declarând că Trey nu se va întoarce la cină. Și mai avea încă un atu în mânecă.

– De fapt, continuă femeia pe un ton neglijent, Trey a uitat asta la mine.

Scoase o pereche de mănuși din buzunarul capei. Cu o mișcare delicată din încheietură, le aruncă pe masă.

Dacă pentru toate celelalte se putea găsi o explicație, ultima dovadă nu putea fi pusă la îndoială. Trey le luase cu el în ziua în care-și pusese ținuta sport. Virginie ridică ochii spre femeia superb îmbrăcată, care era pe cale să-i năruiască viața. Soția lui Trey era mult mai frumoasă decât și-o închipuise. Fără să vrea, ochii Virginiei se întoarseră la mănușile indiene, care mai păstrau forma degetelor lui.

– Cred că nu te gândești că o să se însoare cu tine, spuse Valerie cu superioritate. Dragostea, cuvintele înflăcărâte, nu sunt decât un joc pentru el. Să nu crezi că ești prima, dar nu s-ar însura niciodată cu tine.

Cu toate insinuările și răutatea Valeriei, primul impuls era să-l creadă pe Trey, dar nu-și mai putea dezlipi privirea de la mănușile de pe masă. Nu putea să aibă încredere în el. Rușinea, suferința și furia se amestecau într-un vârtej de nestăpânit. Fusese atât de inocentă, atât de proastă. Trey căuta plăcerea și trecea de la o femeie la alta fără niciun scrupul. Ce proastă! Ce proastă am fost ! Repeta la nesfârșit cuvintele astea și nu se uita decât la perechea de mănuși și la buzele roșii ale Valeriei, care râdea de prostia ei. Brusc, îi veni să vomite și, ca să nu se fac de râs până la capăt,

Virginie își luă imediat tălpășița.

Valerie contemplă ușa pe unde dispăruse gazda înainte de a murmura :

– La revedere, țărăncuțo...

Virginie încuie ușa de la cameră și se duse în mijlocul ei, unde se opri tremurând. Își simțea pânțelele durând-o. Nu simțise de la bun început că fericirea era prea intensă ca să poată dura? Nu știuse că Trey nu vroia decât se se distreze?

O părăsise pentru Valerie... O părăsise. Nu putea să nu se înfioare, nu era în stare să gândească liniștită.

Nu se mișcase nici după câteva ceasuri.

– S-a terminat, șușoti ea. Totul s-a terminat.

Trey nu s-a întors la cină. Era cu Valerie...

Neavând niciun chef să mănânce, se duse totuși la masă, ca să fie cu copiii. Aceștia, deja puși pe gânduri de vizita Valeriei, o simțiră suferind și aduseră vorba că exista o doamnă Braddock-Black. Le datora o explicație. Le povesti pe scurt amenințarea împotriva verilor lui Trey și admise că acesta se însurase cu femeia pe care o văzuseră, dar căsătoria n-avea să dureze mult, adăugă, fără prea multă convingere și cu și mai puțină speranță. Și, pentru prima oară de când îl cunoștea pe Trey, le spuse copiilor că puteau să se întoarcă în Franța, ca să ceară moștenirea lui Guy.

– Căsătoria asta vremelnică ar putea fi momentul cel mai

bun pentru a pune la punct problema succesiunii tatei, declară sora mai mare, pe un ton cât se poate de liniștit, ca și cum un voiaj în Franța ar fi fost o soluție rezonabilă.

Copiii nu spuseră nimic. Cei mici nu cunoscuseră decât Lumea Nouă, iar Guy și Emilie nu mai aveau decât vagi amintiri despre țara unde se născuseră. Nimeni nu aduse vorba despre Trey, dar el era acolo, prezent în fiecare dintre ei.

– Trebuie să ne gândim, insistă Virginie într-o liniște apăsătoare.

Doar gândul ăsta o făcea să nu-și iasă din minți. Acum, datorită lui Trey, avea destui bani să se întoarcă în Franța. Începu să se gândească, asemenea unui copil care speră într-un miracol; dacă o iubea într-adevăr, dacă toate vorbele pe care le auzise nu erau decât o țesătură de minciuni ticluite de Valerie, dacă totul nu era decât o greșeală teribilă... atunci, se va întoarce la mine.

După ce-i culcă pe copii, continuă să se gândească la călătoria în Franța. I se părea că rămăsese singura soluție care-i mai rămăsese.

Dacă Trey se întorcea acasă astă-seară, era hotărâtă să-i explice calm că hotărâse, împreună cu copiii, să se întoarcă în Franța. Dar când veni în sfârșit, era foarte târziu și liniștea îi fusese măcinată toată seara de furie și ranchiună. Și-l închipuise tot timpul împreună cu Valerie.

Trey se apropie de ea scoțându-și haina de piele, cu magnificul zâmbet pe buze.

– Ți-am simțit lipsa, îi spuse înainte de a o săruta ușor pe obraz.

Încercă să-i răspundă cu un zâmbet, să aibă o expresie firească, dar era mai mult decât putea să facă.

– E târziu, spuse cu glas apăsător, deși-i venea să urle.

– Opoziția a depus un amendament la ora cinci, când multă lume plecase deja. Sperau s-o facă să treacă împreună cu partizanii lor care rămăseseră. Din fericire, s-a putut face o pauză și i-am adus înapoi pe ai noștri. Au pierdut cu două voturi. A fost un rezultat foarte strâns. A fost cât pe ce să pună mâna pe cinci mii de acri din rezervație.

Își aruncă vesta pe scaunul cel mai apropiat înainte de a se lungi în pat. Oftă din toată inima. Uneori, lupta asta permanentă pentru clanul lui îl extenua.

– I-am avut, spuse el în bătaie de joc.

Însă pentru Virginie aceste explicații păreau mai mult decât perfecte, ca și cum ar fi fost repetate.

– Valerie a trecut astăzi pe aici.

Bărbatul tresări violent.

– Ca să facă probleme, de bună seamă, mormăi el.

– Mi-a spus niște lucruri interesante despre...

– Să nu crezi nimic din ce spune, o întrerupse Trey. E cea mai mare mincinoasă.

– A spus că... Virginia se întrerupsese, șovăind... că ai fost pe la ea.

Trey se încruntă. Fir-ar să fie! Valerie începea să fie o adevărată belea. Chiar de mâine, o să ia măsuri împotriva ei.

– Știi bine că n-am mai văzut-o de la căsătorie.

– Ea nu spune același lucru, ba dimpotrivă, replică Virginia, furioasă.

El tresări din nou, neliniștit și stupefiat de tonul și de cuvintele ei. Se ridică.

– Vrei să spui că te îndoiești de mine?

Rezemat de tăblia patului, o privea atent. Virginia oftă.

– Povestea ei stă în picioare. Lăsa ochii în jos în fața expresiei lui acuzatoare. Mi-a spus despre dejunul tău cu Judd Parker... și despre pata de supă de pe cămașă. A adus și astea...

Îi arată mânușile care o chinuiseră toată ziua, privind chipul lui Trey.

– Fir-ar să fie! exclamă el.

Pentru Virginia, asta suna ca o mărturisire. Bărbatul se duse până la masă ca să atingă mânușile negre de piele. Îl îngrețoșa gândul că Valerie pusese mâinile pe talismanul lui.

– Cel puțin, jigodia asta le-a găsit. Trebuie să fi pus pe cineva să mă urmărească.

– Pare a fi ceva machiavelic, nu?

Doamne, îi venea să țipe, nu poți să găsești altceva mai bun? Te urmărește?

– Nimic nu e prea machiavelic pentru Valerie. N-are scrupule deloc. Mi-am pierdut mănușile astea săptămâna trecută. N-am mai văzut-o pe Valerie după nuntă.

Își luă mănușile și se duse spre anticameră, să le pună la loc. Uite cum pune capăt discuției, își spuse Virginie cu amărăciune. Subiectul este închis. Furioasă, se ridică la rândul ei și-l urmă.

– De fapt, n-are importanță unde-ai lăsat mănușile.

El se întoarse brusc.

– Ce vrei să spui? Întrebă cu multă blândețe.

– De câteva săptămâni, încerc să-ți explic că mă simt strânjenită aici. Vizita nevestei tale și povestea ei despre aventurile tale amoroase m-au silit să recunosc cât de mult...

– N-am avut nicio clipă impresia că ești strânjenită, replică bărbatul cu sarcasm, dar se poate să mă fi înșelat. Și n-am nevastă, e doar o asigurare pe șase luni că verii mei n-or să fie linșați. Nu vreau să mă cert cu tine. Vezi, ea chiar asta vrea... Să nu ne certăm. Tot ce am de făcut este să mai aștept câteva luni, până scap de ea.

Deodată, cuvintele astea păreau reci și egoiste, ca și cum nimic n-ar mai fi contat pentru el în afară de propriile sentimente. Virginie se întrebă atunci dacă nu va spune și

despre ea același lucru peste câțva timp. La urma urmei, cu șase luni înainte, cu siguranță că-i jurase Valeriei că o adora.

– Cred că eu și copiii o să plecăm pentru câțva timp.

– Nu vreau.

– Dar eu vreau!

Furia ei îl surprinse

– N-o lăsa să facă asta, spuse el pe un ton grav. Te rog, n-o lăsa. Tocmai asta își dorește.

Tânăra femeie și-o aminti pe Valerie, care spusese că le vroia pe amândouă. Îl iubea, dar nu era singura. Își mai aduse aminte și de discuția pe care o surprinsese la ranch între cele trei tinere. Trey era un bărbat cu succes la femei, la prea multe femei.

– Vreau să plec, repetă ea având impresia că se va năruie pe loc.

– Asta vrei? Întrebă el cu glas neutru.

Virginie șovăi, și această scurtă ezitare îl făcu pe Trey să-și piardă sângele-rece. Toată povestea cu Valerie, renunțarea la propria libertate ca să-și salveze verii, cele șase luni de captivitate la care consimțise față de "draga lui soție" ca să înceteze șantajul, impresia că se lăsase prins într-o capcană... toate astea răbufniră deodată.

– Nu știu ce să cred, spuse Virginie, cu sinceritate.

– Bine, spuse el sec. Atunci, crede-o pe o străină pe care n-ai văzut-o niciodată, despre care știi că e o mincinoasă.

Crede-o pe ea, nu pe mine. În orice caz, îți mulțumesc că ești sinceră. Nu credeam că dragostea ta poate fi atât de superficială. Îmi închipuiam că mă iubești.

– Te iubesc.

– Și eu la fel, doamnă, replică el înclinându-se, abătut. Acum, după ce ne-am declarat dragoste eternă, te rog să mă scuzi, dar am să mă retrag ca să dorm. Am avut o zi îngrozitoare și mâine o să fie și mai rău. Ah, bineînțeles, adăugă cu acreală, am uitat că mi-am petrecut ziua în brațele soției mele! Ei bine, orice-ar fi, scuză-mă că sunt obosit, noapte bună.

Capitolul 11

Trey se trezi dis-de-dimineată. În prezent, se pune problema rezervației de la Blackfoot, care era atacată. Doamne, nu se mai termina odată! În crepusculul dimineții, o sărută pe Virginie pe obraz, și zâmbi văzând-o dormind ca un copil. Îi lăsa un bilet pe pernă în care-i scria că o iubea mai mult decât pe Rally și pe Clover la un loc și diseară, când o să se întoarcă, va lămurii toate neclaritățile în legătură cu Valerie.

Trey avu o zi grea, așa cum se așteptase, dar acționă hotărât și reuși să rezolve lucrurile în folosul indienilor. Când Hazard îl felicită pentru energia cu care acționase, el răspunse:

— Trebuia s-o fac. Astăzi, trebuie să mă întorc devreme

acasă. Am de făcut și niște cumpărături. Pe mâine.

Cumpărături? se întreabă Hazard urmărindu-și cu privirea fiul, care cobora în grabă scara de marmură. Era ceva nou pentru el.

Era încă devreme când Trey ajunse la ranch. Încărcat cu cadouri pentru Virginie și pentru copii, fu întâmpinat de Timms, care părea surprins.

– Au plecat, domnule. Nu i-ați întâlnit la Helena? Miss Jordan și copiii au plecat la unsprezece, ca să vă întâlnească în oraș. Nu v-ați întâlnit?

Trey împietri.

– Cum a plecat?

– Cu trenul, răspunse Timms, neliniștit. Rudy i-a condus.

– El s-a întors?

Tonul lui Trey îl făcu pe majordom să transpire instantaneu.

– Da, domnule. S-a întors la ora patru.

– Trimite-l la mine, în bibliotecă.

Trey nu-și dăduse jos paltonul când Rudy intră peste câteva clipe în bibliotecă. Așezat la birou, părea o statuie.

– Unde ai dus-o pe miss Jordan? îl întreabă imediat, cu o privire împietrită.

– La magazinul general, la Irwin, domnule. A spus că de acolo trebuia să-i iau mai târziu.

– La ce oră?

– Când i-am lăsat acolo?

Trey încuviință din cap.

– La puțin după unu și jumătate, domnule.

Doamne, se gândi Trey. Trenul de la Union Pacifique pleca la Laramie la două și douăzeci. Nu putea să fi plecat. Era deja la ușă când își aduse aminte de Rudy.

– Mulțumesc, spuse el.

Se duse imediat în camera ei. Când văzu plicul așezat pe pernă, lângă biletul lui, îl cuprinse neliniștea. Se duse repede la pat, îl luă și-l citi imediat.

"Ne întoarcem în Franța, ca să recuperăm moștenirea lui Guy. O să-ți trimit adresa de îndată ce ne vom instala. Te iubesc. Virginie."

Și în post-scriptum, îi cerea să aibă grijă de animalele de la cabană...

Se întoarse la Helena cu speranța s-o mai găsească acolo. Un telefon ar fi fost de-ajuns, dar vroia să vadă el însuși cum stăteau lucrurile. Se duse direct la gară. Angajatul își aducea aminte foarte bine că vânduse bilete pentru New York unei femei tinere, însoțită de patru copii. Plătise cu aur.

Nu putuseră să aducă sacoșele de la fermă. Erau prea grele și mai îi avea și pe Emilie și pe Eduard. Dar Trey insistase să schimbe aurul ăsta, dorind să se simtă independentă față de rude. Ce prost fusese! Își spuse. Fără gestul acesta milos, încă ar fi fost cu el. Cel puțin era

mulțumit că avea bani de drum.

Ieși pe peron și privi calea ferată care se pierdea spre orizont. O blestemă pe Valerie. Pentru prima oară, vroia să omoare pe cineva.

– N-ai plecat pentru totdeauna... sălbăticiune mică, nu-i așa?

Însă fulgii de zăpadă nu-i dădură un răspuns care să-l liniștească.

Neputând să pornească în urmărirea Virginiei, se duse la părinții lui. Oftă când, văzând toate luminile aprinse, își dădu seama că ai lui aveau invitați. Se strecură pe ușa din spate și urcă direct în biroul lui. Se așază la masa de stejar masiv și, aruncându-și privirea pe un calendar, începu să numere șase luni. Oare în august trebuia să nască? Nu o întrebase, pentru că nu i se păruse important, dar dintr-o dată era ceva esențial. Puse mâna pe telefon, cerându-i operatoarei să-i facă legătura cu doamna Braddock-Black. Nu-i făcea nicio plăcere, dar trebuia să facă asta.

– Reședința Braddock-Black. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Trey o ceru pe Valerie și, când servitorul îl întreabă cine era, îi spuse numele. Interlocutorul își ceru mii de scuze. Și de ce nu? se gândi Trey, doar eu îl plătesc.

– Bună seara, dragă.

Fu gata să închidă telefonul când auzi vocea microasă,

însă vroia foarte mult să afle ce-l interesa.

– Când trebuie să naști? întrebă fără preambul.

– Oh, dragul meu, se pare c-ai uitat. Dar dacă nu vrei să afle toată lumea din oraș, n-ar trebui să vorbim despre asta la telefon.

Avea dreptate; operatoarele de la centrală nu pierdeau o vorbuliță din ce se discuta și nu vroia ca amănuntele acestei căsnicii să fie etalate în public.

– De acord, se mulțumi să răspundă înainte de a închide.

Se duse repede la Valerie, a cărei casă din cărămidă roșie se afla la o depărtare de câteva străzi. Îi ceruse un cec ca să și-o poată cumpăra. Cum era obsedat de Virginie, nici nu-i trecuse prin minte că Valerie ar fi putut să dea o recepție. Îi făcea plăcere să se etaleze, și acum avea mijloacele cu care să facă acest lucru. Refuzând să fie anunțat tuturor, îi spuse majordomului că vroia s-o întâlnească pe Valerie în fumoar. Începu să se plimbe nervos așteptând-o, și-și turnă un pahar cu whisky. Aruncă o privire la pendulă. Jigodia îl făcea să aștepte!

După trei pahare, ușa se deschise.

– Ce frumos din partea ta să vii să mă vezi, Trey!

– Să lăsăm temenele, Valerie. Am venit să aflu o dată.

Femeia intră și închise cu grijă ușa în urma ei.

– Parc-am înțeles că femeia pe care... o găzduiai a luat trenul să plece pe Coasta de Est. S-a plictisit sau nu i-a

plăcut izolarea de la ranch?

Se așternu tăcerea.

– Ești cea mai mare curvă, Valerie.

Acum era sigur că pusese oameni să-l urmărească, altfel cum putuse să ajungă așa de repede vestea la ea?

– Mereu ești focos, dragul meu.

– Ai grijă să nu te arzi dacă pui mâna pe mine. Valerie, de acum înainte, aș vrea să nu te mai apropii de prietenii mei.

– Avem atâtea prieteni comuni, dragul meu. Mă tem că e imposibil. Dar dacă vorbești despre micuța roșcată, înțeleg că orice vizită e imposibilă acum, nu?

Diamantele din șiragul de la gât îi sclipiră. Erau enorme.

– Valerie, ai grijă ce spui, pentru că sunt gata să te strâng de gât.

– Nu e genul tău, Trey. E mult prea cuminte. Până în primăvară, te-ai fi plictisit de moarte cu ea.

– O să mi-o plătești într-o bună zi.

– Ar trebui să-mi mulțumești, dragul meu, că te-am scăpat de târfa aia.

– Tu ești singura târfă pe care o cunosc.

– Dragul meu, uiți că te-am văzut ademenind jumătate dintre femeile din Montana...

– N-a venit ziua să vorbesc despre morală cu tine. Acum, nu vreau decât să-mi răspunzi la ce te-am întrebat și o să plec imediat.

– Judd Parker este aici, împreună cu Bo Talmadge. De ce nu-ți scoți paltonul să bei un pahar cu noi?

Valerie se simțea stăpână pe situație. Astăzi, obținuse o victorie importantă. O alungase pe mica prietenă a lui Trey, singura pe care o primise la el. Doar o vizită fusese de-ajuns s-o facă să-și ia tălpășița. Fusese surprinzător de ușor să scape de ea. Trey era mai greu de pus în genunchi, dar era optimistă.

– Ai avut parte de o ceremonie de nuntă, Valerie, dar asta a fost tot. Sunt niște limite pe care le am față de clanul meu. N-am de gând să particip la mica ta sărbătoare. Data nașterii, te rog.

– De ce vrei să știi?

Neîncrezătoare din fire, primul impuls era acela de a nu-i spune.

– Sunt pe cale să pun la punct calendarul obligațiilor mele mondene pe vara asta, draga mea. Trebuie să fiu acolo ca să-l întâmpin pe ultimul născut al familiei, replică el sarcastic.

– Nu știu dacă vreau să-ți spun.

Bărbatul făcea eforturi să nu se ducă la ea ca s-o strângă de gât.

– Ascultă, Valerie, copilul ăsta n-are nimic de-a face cu mine. Am acceptat să-l recunosc. Gata. Nu mă interesează cât mai durează sarcina. Nu mă interesează decât data

nașterii.

Pentru prima dată, Valerie Stewart nu putu să reziste să nu-i spună.

– Zece septembrie.

– Mulțumesc. Cunosc drumul până la ușă.

Dar ea nu se mișcă, blocându-i ieșirea. Trey ezită o clipă, abținându-se să n-o strângă de gât.

– Valerie, exagerezi! Dă-te la o parte!

O ridică de mijloc și o dădu la o parte fără menajamente. Deschise ușa cu piciorul și porni cu pași mari, trecând pe lângă majordomul rămas stană de piatră.

– Zece septembrie, își spuse oftând ușurat. N-o să dureze o eternitate!

Ridică fața spre cer, ca să simtă fulgii de zăpadă. Se simțea mult mai bine.

Întors în biroul lui, încercui pe foaia de calendar data fatidică.

– Libertatea... și Virginie, murmură.

Cu toată tristețea provocată de plecarea ei, respira mai ușor. Calvarul avea un sfârșit.

Pentru Virginie, voiajul fu un calvar. Mai întâi, zilele lungi și nopțile nedormite în compartimentul de tren. Copiii o copleșeau cu întrebări cărora trebuia să le răspundă. De ce plecaseră așa în grabă? De ce trebuia să reintre în posesia unui titlu? Și pe deasupra, de ce nu venise și Trey cu ei? De ce plecaseră pe furiș, fără să-i spună măcar la revedere?

Ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, Virginie era epuizată fizic și de multe ori îi era greață. După vizita Valeriei, își pierduse pofta de mâncare și ritmul regulat al trenului, credea ea, îi agrava disconfortul stomacal. Dar o dată instalată în cabina unui vapor pe care-l luară de la New York, situația nu se schimbă absolut deloc.

Zece zile mai târziu, culcată într-un pat de hotel din Le Havre, cu tava cu mâncare neatinsă alături, cu stomacul la fel de întors pe dos, începu să înțeleagă că mersul cu trenul și răul de mare nu erau de vină pentru situația în care se afla, constatare care o deprimă.

Era clar că era însărcinată. Și poate că nu erau doar Valerie și ea în situația asta. Câte femei din Montana rămăseseră însărcinate cu acest seducător neobosit? Dacă era să se ia după zvonuri, stabilise un adevărat record în domeniu.

Își dădu seama că acum se puneau o sumedenie de probleme, care nu erau deloc plăcute. Revenirea ei în lumea

bună avea să provoace un scandal imens; se întorsese contesa Jordan... tânără, nemăritată, dar însărcinată.

Însă dilema era mult mai puțin îngrijorătoare decât foamea de care avuseseră parte iarna trecută, își spuse, pragmatică. O poveste plauzibilă și banii lui Trey i-ar permite să evite orice neplăcere. Iată cum Virginie își inventă soțul care-i trebuia, moartea lui subită și tristul doliu...

Cu oarecare înflăcărare, se grăbi să-i informeze pe copii cum trebuia să spună că stăteau lucrurile. Nervoasă, le aștepta reacțiile.

– Hei! exclamă vesel Guy, cu un zâmbet panoramic. Voi avea un nepot, indian absaroke. Fiul lui Trey o să fie nepotul meu.

– Ar putea fi o fată, interveni imediat Genevieve. Virginie, vreau o nepoată!

Virginie nu putu să nu zâmbească, simțindu-și nervozitatea dispărând.

– Deocamdată ești văduvă, însă Trey o să vină la vară să te ia de nevastă, se amestecă în vorbă și Emilie.

– O să vină Trey, o să vină Trey, Trey, Trey... bombăni vesel Eduard, căruia nu-i păsa de povestea cu bebelușul. Vreau să-l văd pe Trey... vreau un ponei.

Într-adevăr, n-ar fi fost minunat dacă ar fi venit Trey? Dacă și-ar fi abandonat nevasta, pe toate celelalte femei, și

ar traversa oceanul ca s-o întâlnească din nou pe cea pe care o cumpărase dintr-un capriciu, într-un stabiliment? Nu, cu toate că ar fi vrut din toată inima, nu credea să fie posibil așa ceva.

De la Le Havre, Virginie trimise o telegramă verișoarei preferate, Adelaide. În cinci ani, multe putuseră să se schimbe. Adelaide poate nu mai locuia în Franța... Dar răspunsul ei veni în dimineața următoare. Era tot la Paris, devenise Alteță regală măritându-se cu prințul Valentin de Chantel și abia aștepta să-i revadă pe toți.

Adelaide, într-o extravagantă mantie de blană de vulpe albă, îi întâmpină la gară. După o lungă serie de îmbrățișări și felicitări reciproce, îi conduse în "castelașul" ei de lângă Notre-Dame, unde le puse la dispoziție cincizeci și patru de camere, cărora nu li se putea reproșa absolut nimic.

Noaptea, târziu, cele două verișoare se treziră în sfârșit singure. Adelaide, îi spuse încet, conspirativ:

– Și acum, povestește-mi totul. Valentin va avea grijă ca titlurile să vă fie restituite, nu-ți face probleme. Tata v-a căutat peste tot... dar parc-ați dispărut de pe fața pământului. Hai, povestește-mi, te ascult!

Virginie ezită, neștiind de unde să înceapă.

– Vorbește-mi despre soțul tău, murmură Adelaide, tumultuoasă ca de obicei. Era la fel de seducător ca Valentin al meu? Se întristă. Of, draga mea, e dureros...

Se aplecă spre ea s-o consoleze înainte de a-și relua expresia de conspiratoare. Nu se schimbase deloc: era la fel de vorbăreată ca atunci când erau copii. Deodată, în budoarul celei mai bune prietene, Virginie avu impresia că avea din nou cincisprezece ani. Pentru prima oară de când îl întâlnise pe Trey, se putea destăinui cuiva.

– După moartea mamei și a tatei, am întâlnit un bărbat. Absolut întâmplător... și... da, era mai seducător ca Făt-Frumos.

– Nu mai spune! reacționează Adelaide, captivată de poveste.

– Da, da! Avea părul negru ca noaptea și...

Înainte de a se termina săptămâna, prințul de Chantel, la cererea expresă a soției, îl angajase pe cel mai bun avocat din barou, maestrul Simoult, să se ocupe de restituirea bunurilor materiale și a titlurilor familiei Jordan. După o lună, lucrurile erau rezolvate, dar influența prințului fusese determinantă. Simoult demonștră cu elocvența lui cum se întâmplase, prin coruperea unor judecători, să se ajungă la condamnarea contelui Jordan.

O lună de procedură fu de-ajuns ca să se facă dreptate. Tânărul conte de Jordan reîntră în posesia bunurilor de care fusese depozitat, își recăpătă titlurile și poziția.

Virginie fu întâmpinată cu multă simpatie de vechii prieteni. Totuși, cu toată afecțiunea și amabilitatea lor, nu trecea nici-o zi fără să se gândească la golul pe care-l lăsase Trey în sufletul ei. Fără îndoială că avea să-l revadă, nu peste mult timp.

Dar speranța și realitatea sunt două lucruri diferite. Cum putea să-l anunțe că încă una din numeroasele lui amante era însărcinată? Alta îl silise deja s-o ia în căsătorie, din același motiv. S-ar fi simțit prins în capcană. După ce o vizitase Valerie, nu mai avea nicio îndoială că Trey era tatăl copilului ei. Ferm hotărâtă, încercă să-l alunge din gândurile sale și să fie pe de-a-ntregul contesa Jordan.

Timp de o lună de la plecarea Virginiei, Trey îi ceru poștaşului să se prezinte la el la prima oră. Pe urmă, într-o bună zi, nu-l mai interesă. Începu să vorbească puțin, nu se ducea să vadă pe nimeni, nu bea nicio picătură de alcool și refuza cu încăpățănare invitațiile prietenilor de a merge la

Lily. Toți vedeau ce efort făcea să nu vorbească despre Virginie, dar un lucru era clar: era nefericit.

În iulie, din proprie inițiativă, Guy îi trimise lui Trey o scrisoare, anunțându-l că era deja conte, și-l îmbrățișau toți. Din păcate, scrisoarea nu avu efectul scontat. Trey fusese dat peste cap de bucurie, însă scrisul de pe plic nu era cel pe care-l aștepta. După ce citi scrisoarea, își aduse aminte ce-i spusese Virginie despre copii: "Cred că toți te iubesc la fel de mult ca mine". Nu era adevărat. Era clar că îi simțeau lipsa mai mult decât ea. Virginie nu-i scrisese niciun cuvânt.

După un sfert de oră, puse șaua pe Rally, ca să se ducă în oraș. După vreun kilometru, se opri ca să-i lase pe Blue și Fox să-l ajungă. Le spuse rece că nu avea nevoie nici de prieteni, nici de gărzi de corp.

– Jake Poltrain este la Li Sing Koo și nu e în stare să amenințe pe nimeni. Atunci, lăsați-mă să stau câteva zile în infernul meu personal.

Li Sing Koo, discret ca de obicei, îl conduse pe Trey într-o încăpere mare drapată cu mătase.

– Vreți să aveți pe cineva companie? îl întreabă, impasibil.

Trey îi aruncă o privire fără expresie.

– O femeie, preciză chinezul.

– Nu.

Era ferm hotărât. Își scoase cămașa și pantalonii de piele, pe urmă și ghetele și se întinse pe cuvertura de mătase.

Amfitrionul îi aprinse pipa de aur. Trey se opri o clipă să-l privească pe Koo, care aștepta lângă ușă.

– Mulțumesc, Koo.

De îndată ce chinezul ieși, Trey puse biluța de opiu în pipă. De mult timp, își stăpânea exasperarea și furia. Acum, era hotărât să-și ofere plăcerea morbidă a uitării.

Întâmplător, în confortabilele saloane private ale lui Koo, Trey și Jake Poltrain se treziră la câțiva metri unul de celălalt. Jake își închipuia moartea lui Trey, în timp ce acesta o sortea infernului pe Virginie, cea pe care o interesaseră doar banii lui. Timp de o săptămână, cei doi și-o petrecură în cel mai luxos salon de fumat opiu din Helena.

Înțelegând nevoia fiului său de a fi singur, Hazard îl scuti de prezența gărzilor de corp. Cu toate astea, prezența la Koo a lui Poltrain solicita niște precauții. Li Sing Koo trebuia să găsească un înlocuitor pentru Blue și Fox, și Trey nu trebuia să se simtă jignit, așa că o gardă fu postată în permanență în fața ușii lui.

Cu toate astea, într-o noapte se întâmplă ceva neprevăzut. Copleșit de extazul pricinuit de opiu, Trey simți ceva care-l stânjenea. Împinse cu mâna și simți ceva lung și rece. Deschise ochi și văzu care era realitatea. Jake Poltrain îl domina, cu ochii scânteind de ură, și-i apăsa țeava pistolului în tâmplă. Ah, se gândi Trey ironic, coșmarul clasic...

– O să mori, mormăi Jake, o să te împușc.

Era ud learcă. O euforie exaltantă pusese stăpânire pe el. Pur și simplu deschisese ușa, traversase încăperea și pusese arma la tâmpla lui Trey: era prima lui încercare de când îl cunoștea pe Braddock-Black, și vroia să profite de ea.

– După aceea, am să te jupoi și o să-mi fac ghetete din pielea ta. Să vedem dacă milioanele lui taică-tău or să te scape, corcitură!

Trey izbucni în râs. Situația i se părea caraghioasă, ca o scenă de melodramă. Tremurând furios în fața unei asemenea indiferențe, Jake îi îndesă țeava în ureche.

– Deschide ochii, fir-ai al dracului!

După un minut, Trey deschise ochii și contemplă chipul desfigurat al lui Jake, simți atingerea fierului și se întrebă în sinea lui dacă dura când erai împușcat în cap. Gândul ăsta îl făcu să zâmbească.

– Fii liniștit, Jake. Nu-i greu să omori pe cineva. Prea iei totul în serios, asta-i problema ta. Uite-l pe Koo, el știe să ne facă să uităm partea serioasă a vieții. Nu-i așa?

– Koo e un vierme galben, cum ești tu un vierme roșu, mârâi Jake.

– Fii serios, nu-i frumos să vorbești așa despre gazdă. Koo îți aduce vise aurii și femei frumoase.

– Du-te dracu'!

– Îmi pare rău, bătrâne, murmură Trey închizând din nou ochii, cu un zâmbet încântat.

Jake Poltrain nu-i înțelegea felul de a glumi.

– O să te omor, o să te omor...

– N-o s-o faci, dacă continui să tremuri, Jake, spuse încet Trey întorcându-se pe parte cealaltă, să se culce.

Jake fremătă când văzu ce bine era făcut adversatul lui. De ce nu-l implora să-l lase în pace? Atunci, se gândi la femeia pe care și-o disputaseră la Lily.

– N-ar fi plecat dac-aș fi cumpărat-o eu, spuse cu un zâmbet răutăcios. Aș fi ținut-o încuiată tot timpul. Trebuie să fii prost ca s-o lași de capul ei. Nu poți să ai încredere în ele... se culcă cu orice bărbat.

Când Trey se întoarse, Jake simți o mare bucurie. Constată cu plăcere că ochii lui nu mai erau nepăsători. Erau larg deschiși și... furioși. O nimerise. Putea în sfârșit să se răzbune.

– Aș fi legat-o de pat și te asigur că mi-aș fi făcut de cap cu ea, continuă el.. Voi, pieile roșii, sunteți niște proști.

Deodată, Trey văzu pistolul pentru prima oară, la câțiva centimetri de capul lui. Violența sentimentelor îl scoase din letargie și începu să vadă clar cum stăteau lucrurile. Pistolul îi tremura celuiilalt în mână. Trase cu coada ochiului să vadă dacă erau singuri în cameră și dacă ușa era închisă. Se uită repede la Jake. Avea impresia că se trezise dintr-un somn de

zece ani.

Jake făcuse o singură greșeală. Vorbise despre Virginie și Trey nu putea să-l ierte. Da, acum trebuia să acționeze.

– N-ai fost în stare s-o ții la tine, continuă Jake. Dacă o văd după ce te omor, n-am să uit s-o sărut din partea ta.

Trey înțelegea că Jake era gata să-l împuște.

– Apasă pe trăgaci, Jake, spuse cu blândețe, pentru că doar așa o să poți să te apropii de ea într-o bună zi.

Deodată, în semiîntunericul din încăpere, Virginie îi apărură în fața ochilor.

– Nuuu! urlă, aruncându-se asupra lui Jake.

Trey izbi violent cu umerii picioarele adversarului. Nu mai avea nimic omenesc în el, devenise o mașinărie ucigașă. Chipul lui Jake deveni din roșu, albastru, apoi din ce în ce mai vânăt. Trey nu mai auzea nimic din horcăiturile adversarului, nu mai vedea nimic. Trebuia să-l omoare pe Jake Poltrain, să reducă la neant amenințarea pe care o reprezenta... Într-un târziu, îi dădu drumul. Poltrain nu mai mișca de mult. El se ridică, călcă în picioare trupul inert și se prăbuși în patul lui.

Rămase întins puțin pe spate, ca să-și tragă sufletul, după care începu... meticolos, pregătirile pentru o nouă doză de opiu. Se așeză cu capul pe pernă, și după ce trase de câteva ori, lăsă drogul să-și facă efectul. Mai întâi, văzu obișnuita lumină aurie, apoi apărură Virginie, zâmbitoare. Parcă-l

chema. Luă din nou pipa, ca s-o facă să se apropie și mai mult de el.

Koo, care avea el însuși grijă ca totul să fie bine, deschise încetișor ușa să arunce o privire înăuntru, căci parcă auzise ceva nelalocul lui. La prima vedere, era clar că Jake Poltrain era mort. Se uită cu luare-aminte și la celălalt. Trey era viu. Ieși din încăpere, închise cu grijă ușa în urma lui și trimise imediat să caute un doctor.

După o oră, Trey primise toate îngrijirile de care avea nevoie, și doctorul îl liniștise de nenumărate ori pe Koo: rana era superficială și Trey nu risca absolut nimic. Amfitrionul se hotărî în sfârșit să-i dea de veste lui Hazard despre ce se întâmplase... și-l așteptă, împreună cu gardianul, în fața ușii lui Trey.

Hazard, urmat de Blue și Fox urcă în grabă scările, urcând câte patru trepte.

– Cum se simte?

– Foarte bine, răspunse Koo. Jake Poltrain a murit. Nimeni nu știe, în afară de doctor și de mine.

Hazard intră singur în cameră. Închise ochii pentru o clipă; fiul lui nu murise, lăudat fie Cel de Sus. Auzind ușa, Trey se întoarse, și își văzu tatăl căruia îi zâmbi.

– Salut, tată.

– Ce mai faci?

Trey slăbise mult, avea o privire bolnăvicioasă. Cu toate

astea, stătea întins în pat liniștit, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ce mai faci? repetă blând Hazard.

– Foarte bine. Vrei să vezi ce opiu excelent are Koo?

Hazard clătină repede din cap în sens de negare.

– Mama abia așteaptă să te vadă. A fost îngrijorată. Ar vrea să te întorci acasă.

– Mă simt vinovat de moartea lui, începu Trey arătând spre trupul lui Poltrain... Dar el a început.

– Se pare că a fost o greșeală.

Trey se încordă încet, deschizând și strângând degetele. Își privi tatăl.

– N-am avut de ales... vroia să mă împuște.

– Probabil și eu aș fi făcut la fel, chiar fără să mai aștept să mă provoace.

Hazard nu-l scăpa din ochi. Singurul lui fiu trăia, și pentru asta și-ar fi vândut sufletul și ar fi omorât o duzină de indivizi ca Poltrain.

– N-am mai omorât pe nimeni cu mâinile mele... A spus niște lucruri despre Virginie.

– Îți lipsește...

Nu era o întrebare. Trey încercă să zâmbească.

– Mai mult decât aș fi crezut. Nu mi s-a mai întâmplat cu nicio altă femeie.

– Dacă vrei un sfat de la tatăl tău...

Trey își înălță umerii, resemnat.

– De ce nu? Săptămâna asta a fost un calvar.

– Du-te și caut-o! Așa am făcut eu cu maică-ta.

– Nu-i același lucru. Mama plecase pentru că te credea mort. E de înțeles. Virginie și-a dat seama că avea să piardă milioanele unui Braddock-Black. Tată, asta n-are nicio legătură cu dragostea. Am căutat toate explicațiile posibile... dar niciuna nu răspunde la întrebarea de ce nu mi-a scris. Ar fi putut să mai aștepte o zi. Ar fi putut să-mi spună la revedere. Ridică din nou din umeri. Nu, a vrut doar banii. Și Valerie i-a arătat că era gata să se ia la hartă cu ea ca să-și păstreze partea. Atunci, Virginie Jordan, ca o femeie pragmatică, a hotărât să plece de aici, ca să-și recupereze averea din Franța.

Se opri o clipă, apoi oftă:

– Mulțumesc, tată, că te gândești la mine, dar m-am gândit deja de o mie de ori. Nu există o altă explicație pentru tăcerea ei.

Tatăl veni aproape și-i puse o mână pe umăr.

– Să ne întoarcem, spuse cu blândețe. Mama ne așteaptă.

După cinci minute, se întâlneau cu Koo pe culoar.

– Ți-aș fi recunoscător dac-ai păstra discreția pentru cele întâmplate, spuse Hazard cu glas neutru.

– E de la sine înțeles, domnule Black.

Capitolul 12

La jumătatea lui septembrie, Trey fu chemat în grabă acasă. Valerie dăduse naștere unei fetițe. Copilul era vizibil metis și, de cum îl văzu, Valerie nici nu vru să pună mâna pe el. Dădu telefon la ranch să le spună că le trimitea bebelușul. Începură imediat să caute o doică și, înainte de sosirea copilului, Blaze puse să se facă ordine în camera acestuia.

A doua zi, când Trey dădu cu ochii de fetița culcată în leagănul roșu, fu imediat încântat. Îl privea cu ochii mari și gângurea veselă. Trey nu putea rezista farmecului surâsului unui bebeluș.

— E minunată, murmură Blaze cu mândrie. Rareori bebelușii zâmbesc așa.

– Uite că ai devenit bunică, o tachină Trey.
– Are nevoie de noi, răspunse Blaze, liniștită.
– Poate să conteze pe mine. Ce fermecătoare! Trey își trecu degetele prin părul negru. Are un nume?

– Nu încă... te așteptam pe tine.

– Valerie n-a...

Blaze clătină din cap.

– Jigodia naibii... murmură Trey.

– Femeia asta n-are pic de milă, fu de acord Blaze în timp ce micuța începea să plângă. Îi e foame...

Trey habar n-avea cum să îngrijească un copil, dar în zilele următoare, învăță cu o răbdare surprinzătoare. Petrecea ore întregi la căpătâiul fetiței adoptive. La insistența lui Hazard, micuța primi numele Belle.

– N-aveți decât să găsiți un al doilea prenume. Așa, o să fim chit, acceptă "nașul."

– Câtă generozitate!

– E una dintre principalele calități ale tatălui tău.

Iată cum acest copil nedorit, care schimbase existența lui Trey, a Virginiei și contul din bancă al Valeriei, deveni centrul atenției în ranch. Belle era pur și simplu minunată.

Contractul de căsătorie se termină când îi sărbătoriră împlinirea primei luni. În aceeași zi, Trey îi ceru Valeriei divorțul. Se duse la ea după-amiază, după ceai și înainte de cină, într-un moment când era aproape sigur că o găsea

singură. La intrarea lui Trey, proaspăta mamă rămase imperturbabilă.

– Nu cred că e o vizită mondenă, remarcă ea domol.

Trey era îmbrăcat cu o haină de piele și niște pantaloni de lucru prăfuiți.

– Deschidem o nouă galerie la mina de la Tracyville. Unii oameni trebuie să muncească pentru ca să poată trăi.

– Și alții nu... replică femeia cu ironie.

– În privința asta, suntem de acord.

Nu se mișcase din pragul ușii, neavând de gând să zăbovească nicio clipă în plus față de cât trebuia.

– De ce ești așa nervos, dragă Trey? Știu că poți să fii și mai bine dispus. Vino, ia loc!

– Vreau să divorțăm.

– Nu.

Glasul îi era calm, expresia liniștită în vreme ce-și lua un pahar cu vin de porto, așezat pe o masă de marmură, hidos sculptată în formă de lebădă.

– Nu? Ai vrea să mori?

– Îmi convine să fiu doamna Braddock-Black. Vinul e adus din Portugalia, vrei și tu?

El nu se așteptase la un asemenea refuz.

– Ai semnat un contract, replică bărbatul, glacial.

– L-am rupt.

– Nu fi proastă. Avem o copie.

Femeia afișa un zâmbet nevinovat.

– Voi spune că e un fals.

– Nu abandonezi niciodată, nu-i așa?

– Dar cine ar abandona într-o asemenea situație, dragul meu? Răspunsul meu este clar: nu!

Îi venea să-i tragă o palmă zdravăna ca să-i șteargă zâmbetul de pe față.

– Mereu ți-am subapreciat calicia.

– E șansa mea, mormăi ea.

– Nu e vorba de o partidă de șah, Valerie.

– Dar e un joc, nu, dragule? Întrebă cu asprime, ca și cum această eventualitate o excita.

– N-am niciun chef să mă joc cu tine. O vor face avocații mei. Lor le place asta.

Hazard vorbi a doua zi cu Duncan Stewart, amintindu-i că semnaseră câteva hârtii înainte de căsătorie. Duncan făcea pe timidul, care nu îndrăznea să ia o hotărâre fără fata lui.

– Să nu ne pierdem timpul, Duncan. De ce aveți nevoie, tu și Valerie, ca să plecați din Montana? Trimiteți o cifră și o

să vedem ce putem face.

Jocul începuse. Era vorba de o tocmeală. Duncan și Valerie credeau fără îndoială că ceruseră prea puțin la început, și aveau să mai umfle cifrele. Hazard nu vroia să aibă probleme cu Belle. Era dispus să le satisfacă cererile... până la un punct.

– Omoară-i! exclamă Trey dezgustat, într-o dimineață când Hazard citea pentru a treia oară scrisoarea pe care o avea în fața ochilor. Tocmeala asta o să devină eternă!

Duncan vroia acum să fie numit tutorele legal al fetei Valeriei. Hazard se strâmbă.

– Oamenii ca Stewart sunt mereu gata să se vândă. Trebuie doar să stabilesc prețul. Târguiala asta mă scârbește... Gata... Ce face Belle, în dimineața asta?

– Era cât pe ce să mă bat cu mama ca să-i dau să mănânce. Am câștigat, preciză el făcându-i cu ochiul. E o fetiță minunată.

Oricare i-ar fi fost dispoziția, când aducea vorba despre Belle, zâmbea mereu.

– Sunt fericit să aud că micuța noastră Sarah Bernhardt știe să te bine dispună, spuse Hazard, care zâmbea și el. E o binecuvântare pentru maică-ta... De atâta timp n-am mai avut un bebeluș în casă.

– Mama e într-adevăr fericită. Se ocupă de toate, și eu nu fac altceva decât să mă supun ordinelor ei, spuse Trey cu

tandrețe. Tată, n-ai teamă, totul o să fie bine. Mama face tot ce trebuie și știi cât e de încăpățânată când își propune ceva.

– Încăpățânarea maică-tii e deosebită, răspunse Hazard, sunt de acord cu tine... Ar putea să dea înapoi o armată întreagă cu o singură mână, dacă ar vrea.

Trey își contemplă tatăl: rostise ultimele cuvinte cu multă afecțiune.

– Mama și cu tine vorbiți serios, nu-i așa?

– Totdeauna... murmură Hazard. E prietena mea cea mai bună.

– Eu nu sunt în aceeași situație, replică Trey, sarcastic. Pentru Valerie, prietenia este același lucru cu un cec. Ascultă, vreau să am toată responsabilitatea copilului, indiferent cât ar costa.

– O să le dau toată mina Lost Creek...

– Un glonț ar costa mai puțin, spuse Trey zâmbind.

– E o idee, răspunse Hazard înălțându-și sprâncenele.

O idee pe care nu trebuiră s-o pună în practică. Cineva, lipsit de scrupule, trecu la acțiune, două săptămâni mai târziu. Viața dezonorantă a lui Duncan Stewart fu brusc curmată. Fiind intermediar pe lângă indieni, fusese acuzat împreună cu câțiva colegi de o fraudă imensă. În iulie, cincizeci de indieni muriseră pentru că mâncaseră carne stricată și alte două sute muriseră de foame iarna trecută în rezervația Black Earth, neprimind proviziile care le fuseseră

promise. Totul fusese plătit și guvernul trimisese carele, dar era un obicei să nu li se dea indienilor decât o parte infimă, și restul să se vândă cu un profit apreciabil. În felul ăsta își dobândise Duncan averea.

Fu găsit scalpat, având în gură o bucată de carne putrezită. Aparent, era vorba de o crimă a indienilor, dar Trey și Hazard remarcară imediat că scalpul fusese tăiat altfel decât o făceau indienii. Urmăriră ancheta îndeaproape. Foarte repede, șeriful renunță să-l caute de criminal; viața nu însemna mare lucru în locurile acelea și Duncan își făcuse prea mulți dușmani.

De fapt, asasinul lui trebuia să fie cineva pe care-l cunoștea bine, în care avea încredere, pentru că fusese împușcat de la mică distanță. În prerie, unde-i fusese descoperit cadavrul, ar fi fost imposibil cuiva să se apropie fără să-și dea seama, și Duncan n-ar fi lăsat niciun indian să se apropie fără să-l împuște. În general, era un tip realist.

Moartea aceasta schimbă radical situația Valeriei, care era înainte de orice o femeie practică. Helena devenea acum un oraș prea mic pentru gusturile ei. Se vedea deja făcându-și intrarea în lumea bună de la New York. Cu un cinism ostentativ, insistă să negocieze direct cu Trey. Ținea să-l vadă acceptându-i solicitările. Curios lucru, ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că refuzase să-și îndeplinească îndatoririle conjugale. Niciodată, n-o

respinsese niciun bărbat, și purtarea lui Trey o umilea. Era hotărâtă să-l facă să plătească scump. Cât despre fetiță, nici nu se mai gândea la ea, și-o ștersese din minte...

Îl aștepta pe Trey în salonul ei, o încăpere la fel de ridicol decorată ca și celelalte. După ce nou-venitul intră, amfitrioana clătină din cap în semn de salut și el făcu același lucru, înainte de a se așeza pe un scaun. Negocierile începură într-o atmosferă glacială.

– La New York de-abia s-a deschis sezonul, spuse ea. Atunci, dac-am putea să ajungem la o înțelegere chiar azi... N-aș vrea să pierd festivitățile care urmează.

Spunea asta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum tatăl ei n-ar fi fost asasinat, Trey nu s-ar fi ocupat de copilul altcuiva și ea n-ar fi avut o fetiță.

– Fetița e bine, replică Trey sec.

– Copiii nu mă interesează.

– Păcat că nu ți-ai dat seama mai devreme.

– Sunt sigură că ai tot ce trebuie pentru ea la ranch.

Trey nu continuă imediat, nevrând s-o facă să-și dea seama cât ținea la cea mică, pentru că ar fi încercat să profite.

– Frumos din partea ta că te gândești la viitorul ei, spuse până la urmă.

– Trey, dragul meu, ar fi trebuit să-ți joci rolul de soț.

– Nu sunt un actor talentat, Valerie, draga mea.

– O să fugi după curva aia imediat ce o să obții divorțul!
Pentru Valerie, femeiușca despletită era o enigmă. Ce avea în plus, față de ea? se întreba de luni de zile.

– Se spune că te-a castrat, murmură femeia, arțăgoasă.

– E o ipoteză pe care n-o s-o poți verifica niciodată. Cât despre ce am să fac după divorț, asta nu privește pe nimeni. Îți sugerez totuși să pleci de aici.

– Mă ameninți?

– Nu ameninț o femeie... Am spus femeie, nu doamnă...

– Reputația ta n-o să reziste după moartea a doi membri ai familiei Stewart. Nu era speriată, dar privea lucrurile cu sânge-rece. Nici tu nu ești un gentleman.

– Reputația mea n-o să te încălzească în groapă, Valerie.

– Tu l-ai omorât pe tata?

Trey o privi nedumerit: parcă îl întrebase cum era vremea astăzi.

– N-a trebuit s-o fac eu. Își făcuse prea mulți dușmani. Bine, acum că am terminat introducerea, ce-ar fi să-mi spui prețul, ca să terminăm.

Femeia ridică din umeri.

– Mi se pare că ar trebui să privim obiectiv situația. De exemplu, casa asta îmi aparține conform actelor.

– Valerie, am douăzeci și trei de avocați, care lucrează pentru mine. Dacăș fi avut chef de o discuție juridică, ți-aș

fi propus să ne vedem la birou... Să ne întoarcem la bani.

– Vreau o casă pe Park Avenue.

Știuse totdeauna să se adapteze.

– Încep să te recunosc. Sper numai să nu vrei să negociem pentru un permis de construire și despre planurile arhitectului.

– Am nevoie de o trăsură și de patru vizitii în livrele. Și de servitori în casă, bineînțeles.

– Valerie, nu mă interesează deloc mobilierul la care te gândești, numărul de servitori care-ți trebuie. Sincer să fiu, dacă ești atât de inteligentă cum îți place să crezi, ar trebui să te grăbești; din partea mea, ai putea să mori chiar mâine. Spune-mi prețul.

Amenințarea o făcu să-i spună suma cea mai mare la care se gândise. Așa trebuia să procedeze într-o negociere. Bineînțeles, el îi va propune o sumă ridicol de mică, și nu va ceda decât puțin câte puțin. Până la urmă, se vor întâlni la jumătatea sumei. Atunci, rosti cifra. Trey o privi îndelung, cu o expresie stranie.

– Sunt mulți bani, spuse până la urmă, cât se poate de liniștit. E nevoie să te implor?

Preț de o clipă, femeia se simți triumfătoare; parcă-l vedea în genunchi în fața ei, dar pragmatismul dădu la o parte închipuirile. Cât trebuia să cedeze?

– Răspune-mi, reîncepu el cu blândețe. Vrei să-ți sărut

picioarele ca să obțin divorțul ăsta?

Era ceva neliniștitor în glasul lui și, pentru prima dată de la începutul discuției, Valerie îl privi cu atenție.

– Nu, răspunse în sfârșit.

– ăsta era răspunsul corect, murmură bărbatul scoțându-și carnetul de cecuri din buzunar. O să ai banii, Valerie, dar dacă te mai apropii vreodată de un singur membru al familiei mele, am să te omor. Vorbesc serios. Îmi vine să te strâng de gât chiar în clipa asta. Aș face niște economii importante...

Ochii lui cenușii o făcură să se înfioare. Fără să-i mai aștepte răspunsul, scrise cifrele pe hârtia pe care o împinse spre ea, apoi se ridică.

– Aș fi fost gata să-ți dau mult mai mult, spuse cu un zâmbet malițios. Drum bun, Valerie.

Femeia luă fila de cec și el o citi ca pe o carte deschisă.

– Dacă-l rupi, nu-ți mai dau altul. Înțelese că nu glumea.

– Sper să n-o mai întâlnești niciodată, spuse, disprețuitoare, învinsă.

– O să fii mereu un parazit, Valery. Un parazit neînsemnat.

Și o lăsa fără replică.

Odată cu venirea toamnei, Virginie ieșea din ce în ce mai rar din casă, primindu-le doar pe prietenele cele mai apropiate, așteptând nașterea copilului. Cu cât se apropia ziua, se gândea tot mai mult la Trey. Era normal, pentru că orice femeie care se pregătește să devină mamă, nu poate să se gândească decât la tatăl copilului, dar o surprindea acuitatea sentimentelor față de el. Îl ura. Îl ura pentru că nu venise după ea. Cu toate astea, îl iubea. Era o experiență stranie să constate că ura și dragostea puteau să existe împreună, să se amestece extrem de complicat. De când plecase din Montana, nu avusese niciun moment de liniște.

Oare ce făcea acum? se întrebă pentru a nu știu câta oară. Se părea că putea să trăiască foarte bine fără ea. Îi trimitea coșuri cu flori noii amante? Îi cumpăra haine frumoase și bijuterii?

În aceeași clipă, contrar așteptărilor, Trey stătea singur, întins pe covorul gros de iarbă, avându-l ca tovarăș doar pe Rally, căruia îi vorbea despre ea.

– I-ar fi plăcut aici, spunea contemplând poiana de la malul râului. E ca la cabana de pe munte.

Își aduse aminte că Guy era acum conte, iar cabana de lemn nu mai era pentru ei decât o amintire neplăcută... la fel ca toți cei pe care-i cunoscuseră în Montana.

– Vezi, Rally, murmură el, Virginie Jordan nu-ți împărtășește gusturile pentru iarbă verde și aer curat.

După o lună, mult după miezul nopții, renumitul doctor care-i veghea sarcina, clătină trist din cap adresându-se Adelaidei:

– Nu mai e nimic de făcut.

În cameră, era o atmosferă apăsătoare. Virginie era în travaliu de o zi și jumătate, treizeci și șase de ore de dureri cumplite, de urlete și de agonie. Bebelușul nu era bine așezat în pânțele și doctorul se mărginea să repete:

– Natura își urmează cursul.

În momentul de față, pulsul tinerei femei devenea tot mai slab, iar țipetele și gemetele din ultimele ceasuri încetaseră.

– Nepriceputule! îl luă la rost Adelaide. Imbecilule! O să am grijă să-ți stric reputația!

Speriat, nefericitul își luă imediat tălpășița. Îngrozită, Adelaide trimise pe cineva s-o aducă pe Beatrice. Bătrâna ei doică îi fusese mai mult decât o mamă și, în momentele cruciale ale vieții, făcuse apel la ea.

După douăzeci de minute, bătrâna își făcu apariția și Adelaide izbucni în lacrimi.

– Ar fi trebuit să te chem mai devreme, îi spuse nou-venitei.

Beatrice o mângâie pe spate și-i spuse cu glasul calm pe care i-l știa de când era mică.

– Șșșt, fata mea, acum sunt aici și trebuie să fii tare. Spală-te pe mâini și ajută-mă!

Fără să-i mai aștepte răspunsul, Beatrice se duse la ligheanul de porțelan.

– N-avem nevoie de doctor. Bunica mea aducea copii pe lume încă înainte de a fi apărut doctorii.

– Slavă Domnului! spuse Adelaide, recăpătându-și încrederea.

– Domnul n-are niciun amestec în treaba asta, spuse bătrâna țărăncă. Nefericita asta și cu mine o să facem toată treaba. Dar dacă vrei să te rogi, roagă-te să nu-i crape pânțele.

Fu o operație înceată, delicată și dureroasă. Beatrice masa copilul nenăscut în sensul acelor de ceasornic, în timp ce Adelaide îi urma instrucțiunile împingând, ținând apăsât când i se spunea.

– Nu!Nu! țipă moașa când Adelaide slăbi strânsoarea și copilul alunecă în poziția inițială.

Tânăra izbucni în hohote de plâns.

– Termină, micuț, șterge-te la ochi și s-o luăm de la capăt, spuse Beatrice, care începea să se teamă serios

pentru viața Virginiei.

Pulsul era neregulat. Conracțiile slăbeau. Chiar dacă reușea să așeze copilul cum trebuia, mama poate nu va avea puterea să-l aducă pe lume.

– Hai, acum, ține bine! ordonă Beatrice.

După o oră, amândouă erau learcă de sudoare. Puțin câte puțin, reușiseră să-l aducă pe copil în poziția care trebuia. Slavă Domnului, Virginie rămăsese inconștientă tot timpul, dar în clipa în care conracțiile împinseră copilul, deschise ochii ca și cum ar fi înțeles că nu mai avea nicio clipă de pierdut. Trează pe jumătate, făcu un ultim efort insuportabil. Deodată, furios, un chip mic le apără în fața ochilor, minunat, cu toată furia lui.

– Trey! urlă femeia ridicându-se ca și cum ar fi văzut o fantomă. Să nu-i spuneți lui Trey!

Pe urmă, se prăbuși din nou. Delirează, își spuse Adelaide.

– Trey era numele calului bărbatului ei, îi explică tânăra femeie Beatricei, care ridicase ochii întrebători.

– Săracul copil, murmură moașa punând delicat palmele pe creștetul nou-născutului.

Îl scoase cu o tandrețe și o grijă infinită.

– O să ne ocupăm și de maică-ta. N-o să rămâi orfan, micuțule.

Băiețelul avea pielea închisă la culoare, părul negru, doi

ochi mari ca niște giuvaeruri cenușii și era zdravăn la trup. Adelaide se uită la bebelușul care semăna atât de puțin cu mama.

– Virginie a spus că tatăl lui era frumos și avea părul negru ca noaptea.

– N-a spus că era indian? I-ar fi plăcut un băiat așa de bine făcut.

Întorcându-se spre Virginie, care avea o paloare de moartă, îi întinse copilul Adelaidei și scoase o sticlută din sacoșa ei de răchită. Nu fu mulțumită decât după câteva minute.

– Gata, n-o să aibă hemoragie, spuse în cele din urmă... Copilul n-o să rămână orfan.

Când Virginie se trezi puțin mai târziu, Beatrice spălase deja copilul și-l înfășurase într-o pătură albă.

– Vreau să-l țin în brațe, ceru mama chiar înainte de a-și reveni complet.

– De unde știi că e băiat? o tachină Adelaide.

Beatrice îi aduse copilul.

Mama se ridică să-l privească și ochii i se umplură de lacrimi.

Nou-născutul o privea cu ochii lui Trey.

Cum puteau să semene atât? se întrebă, nedumerită. Îl mângâie cu blândețe și-l strânse în brațe.

– Te iubesc, îi șopti micuțului.

Într-o dimineată rece de decembrie, Trey intră în sufragerie ținând-o pe Belle în brațe.

– Unde te duci cu micuța?

– Mamă, după cum vezi... vrem să ne facem plimbarea călare de fiecare zi.

Amândoi erau bine înfășurați în blănuri.

– Îți dai seama ce frig e afară? exclamă Blaze întorcându-se spre Hazard, parcă cerându-i ajutorul, însă acesta se mulțumi să zâmbească și să spună:

– Vântul bate dinspre nord-est...

– Asta-i tot ce ai de spus? mormăi Blaze.

– Mamă, Bellei îi place să se plimbe călare și nu i se văd decât ochii din blană.

– Ești inconștient, bodogăni Blaze turnându-i ceai fierbinte într-o cană. Și dacă îngheață?

– Nu sunt inconștient, n-o să înghețe și chiar ea mi-a spus că vrea să iasă afară.

Trey bău repede cana și ieși pe ușă.

– Belle îi face bine, spuse Hazard după ce Trey plecă. Îl face să nu se mai gândească la Virginie.

– Știu, dar aş fi preferat să se joace în casă cu ea, astăzi. E așa frig afară, și Belle n-are decât trei luni.

– Când Trey avea trei luni, stăteam în tabără la mină, îi aminti Hazard. Și a supraviețuit.

Blaze zâmbi la rîndul ei.

– Ai dreptate... Îmi fac prea multe griji.

– Problema ta e că ai dat în mintea copiilor, spuse bărbatul cu tandrețe.

– Și cu tine, lucrurile stau la fel, Jon! Singura diferență esta că tu vorbești mai puțin.

A doua scrisoare a lui Guy le dădea vești banale, care îi părură lui Trey fantastice: ploua, Eduard crescuse, lua lecții de călărit, fetele erau bine...

La sfârșitul scrisorii, adăugase două fraze care-i tăiară răsuflarea cititorului: Virginie e bine acum. A fost cât pe ce să moară luna trecută.

Trey făcu un efort să-și revină în fire. Simțea o durere cumplită în piept. Cum putuse să fie bolnavă fără să știe el? Dac-ar fi murit, n-ar mai fi revăzut-o niciodată. Pentru prima oară după luni de zile, toate motivele întemeiate pe care le

avusese, păliră în fața simplelor cuvinte: A fost cât pe ce să moară...

Câteva ore mai târziu, în fața părinților, Trey declara cu un entuziasm tineresc:

– Lui Belle i-am spus deja: n-am să lipsesc prea mult. I-am explicat, dar nu cred că a înțeles mare lucru. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o iau cu mine, spuse, așezându-se pe brațul fotoliului pe care stătea mama lui, dar cunoscându-ți instinctul matern, și fiind un băiat înțelegător... am să fac cum spui tu.

Blaze și Hazard se uitară nedumeriți unul la celălalt.

– Dragul meu, începu Blaze, ce vrei să spui?

– Virginie a fost cât pe ce să moară, răspunse Trey. Mi-a scris Guy. Nu știu amănunte... dar m-am hotărât să mă duc la Paris.

– Când pleci?

– Într-o oră, răspunse Trey, ridicându-se. Am să vă dau de veste după ce o să ajung și spuneți-i și voi lui Belle că mă întorc repede. Ciao!

Era deja gata să iasă pe ușă când Blaze îl opri:

– N-ai nevoie de nimic, dragul meu?

– Nu, mamă, am tot ce-mi trebuie, răspunse, cu un zâmbet radios.

După ce ușa se închise în urma lui, Hazard mormăi:

– Era timpul...

– Timpul să facă ce? îl tachină Blaze.

– Era timpul să se ducă s-o caute. Am fost gata să plec eu, ca să-l scot din apatia în care zăcea.

– E la fel de încăpățânat ca tine, dragul meu, dar e o comoară, adăugă, îngăduitoare.

Hazard izbucni în râs.

– Bineînțeles, draga mea, e perfect... ca maică-sa.

Capitolul 13

Trecuseră două luni de când îl născuse pe Max, două luni în care se dedicase întru totul fiului ei. Îi scrisese lui Trey o sumedenie de scrisori ca să-i spună că avea un fiu— Maximilien Laurent Saint-Just de Jordan— care-i semăna leit, dar le rupsese pe toate.

De curând, începuse să primească vizite; era o hotărâre pragmatică, datorată în primul rând insistențelor Adelaidei, care trimitea invitații tuturor. Nu fusese greu deloc: admiratorii frumoasei "văduve" erau numeroși și entuziaști.

Îi fermecase pe toți bărbații, care-și aduceau aminte de o adolescentă slăbuță și regăseau acum o femeie cât se poate de frumoasă. Transformarea era surprinzătoare. În primul rând, erau seduși de indiferența cu care-i privea, pe care o

considerau o provocare. Bineînțeles, toți îi acceptau doliul, însă fiecare vroia să fie cel care să-i pună capăt.

Virginie era deci asaltată de cereri în căsătorie, cele mai multe sincere, din partea unor bărbați respectabili. Tuturor le dădea același răspuns politicos: doliul va dura un an, după care se va gândi serios la fiecare cerere.

Exact după două ore de la sosirea la Paris, Trey își făcu apariția în această atmosferă de competiție îndârjită. Trecuse doar pe la hotel să facă o baie și să se schimbe.

Nu era pregătit pentru splendoarea reședinței în care se găsea cea pe care o căuta. Trecând pragul ca să întrebe unde putea s-o găsească pe Virginie Jordan, i se răspunse că doamna Virginie Miles avea primire în salonul mare. Mâhnit, Trey se gândi că ar fi trebuit să se aștepte la asta...

Dar nu era la capătul surprizelor. Când ușile duble se deschiseră, avu impresia că primește o lovitură de ciocan în cap: Virginie era înconjurată de o adevărată haită! Parc-ar fi fost o regină tronând în mijlocul curții sale.

Vizibil surprinsă, Virginie tresări și-l privi cu ochi mari, devenind palidă. "A venit..." Se așternu o tăcere curioasă în

timp ce fiecare-i remarcă paloarea. Pe urmă, toate privirile se întoarseră spre ușă, spre bărbatul seducător postat acolo. Înalt, bine făcut, cu părul negru și lung, evoca splendoarea Vestului Sălbatic.

Deodată, timpul parcă se opri în loc. Reacția șocată a Virginiei era neobișnuită pentru o femeie care avea reputația că știa să-și păstreze sângele-rece. Cât despre Trey, deși părea nepăsător, se străduia să pară așa. Nu se aștepta la așa ceva. Nu era de mirare că Virginie nu-și dăduse osteneală să-i scrie, își spuse examinând mulțimea de pretendenți. Erau de toate felurile: înalți, scunzi, tineri, bătrâni, cu constituții atletice, plăpânzi... Dar toți erau bogați, fără îndoială.

– Bună ziua, domnișoară Jordan, spuse nou-venitul, ignorându-i cu bună știință statutul de femeie măritată. Păreți... în cea mai bună formă.

Nu se vedea că fusese cât pe ce să moară, în urmă cu două luni.

Insolența lui o făcu să se înroșească. Îl recunoștea. Încerca să insinueze cu neobrazarea obișnuită că ar avea drepturi asupra ei.

La fel ca Virginie, ducele de Vec reacționează rău la tonul posesiv al lui Trey.

– Să-l dau afară pe bătăranul ăsta?

– Nu-i nevoie, Etienne, răspunse cea întrebată, liniștită

să constate că vocea îi era calmă, cu toată frământarea interioară. Domnul Braddock-Black și cu mine ne cunoaștem de multă vreme și sunt obișnuită cu felul lui de a vorbi.

– Oricum, n-ai fi în stare, replică liniștit Trey apropiindu-se de duce.

Acesta sări imediat în picioare, dar înainte să spună ceva, Virginie îi așează o mână pe braț.

– Nu, Etienne...

Privirea lui Trey se opri o clipă asupra mâinii, înainte de a se uita la chipul mândru al ducelui.

– Ești la ordinele ei, Etienne? Întrebă cu și mai multă insolență.

– Poartă-te cum trebuie, Trey. Nu suntem la Lily, replică direct Virginie.

Femeia făcu un efort considerabil să-și stăpânească furia. El o cercetă cu o încetineală ostentativă.

– Recunoaște că te poți înșela; o femeie în mijlocul atâtor bărbați...

Lily nu însemna nimic pentru duce, dar intui că ceva nu era în regulă. Făcu un pas spre Trey. Strângându-l cu toate puterile, Virginie îl imploră cu un murmur:

– Te rog, Etienne. Pentru mine...

Nu vroia să înceapă o ceartă între cei doi bărbați. Ducele, întorcându-se spre ea, se înclină și se duse înapoi la locul

lui pe sofa.

– Am putea să stăm de vorbă despre prietenia noastră cu contesa într-un moment mai potrivit, spuse el, zâmbind dar cu ochi de gheață. În particular. Rămâi mult timp la Paris?

– Atât cât trebuie... răspunse Trey provocator.

– Ce naiba! exclamă Virginie, exasperată. Niciunul dintre voi n-are niciun privilegiu asupra mea. Eu singură am să iau hotărârea pentru relațiile mele, încheie femeia, cu o sinceritate neobișnuită în acele locuri.

Trey își reveni primul în fire și spuse:

– Am nevoie de un pahar, mormăi cu o expresie scârbită.

Căută cu privirea ceva de băut. Luă o sticlă de coniac și un pahar, se așează pe un scaun departe de mulțime și începu să bea liniștit, ca și cum ar fi traversat special Atlanticul pentru așa ceva. Nu mai făcu nici o mișcare toată după-amiaza, nu luă parte la nicio discuție, privindu-i indiferent pe invitați, în timp ce golea sticla.

Ducele de Vec se mulțumea cu apă minerală. Tulburarea lui era vizibilă. Nu reușea să se liniștească și fiecare se întreba cine-și va pierde primul stăpânirea de sine.

Virginie n-avea niciun interes să înceapă un scandal. Avea o altă grijă. Se apropia ora când trebuia să-l alăpteze pe Max și o irita faptul că cel mic avea să înceapă cât de curând să plângă. Până la urmă, făcu un semn cu mâna spre pendulă și, în scurt timp, cei mai atenți invitați plecară. Trey nici nu

se clinti, ferm hotărât să rămână. Ducele părea hotărât să nu-l lase singur cu ea, dar îi promise să-l întâlnească din nou seara, la operă.

– Ești sigură că totul o să fie bine? întrebă ducele, îngrijorat de americanul care băuse o sticlă de coniac.

– Sunt sigură, Etienne, mulțumesc. Și încă o dată mulțumesc pentru Tunisie.

Ducele se înclină galant și plecă, după ce Virginie îi zâmbi, liniștită.

– Cine e Tunisie? întrebă îngrijorat Trey, imediat ce ușa se închise în urma ducelui.

– Dumnezeule! exclamă, iritată. Dacă vrei să știi, Tunisie nu-i o sclavă, ci o iapă arabă. Ești mulțumit?

– Uite că l-ai lăsat pe sărmanul Clover. Te-ai descurcat totdeauna, murmură bărbatul contemplând salonul luxos. Prețurile trebuie să fie mult mai mari aici, nu-i așa?

Virginie tresări și furia pe care și-o stăpânise toată după-amiaza izbucni:

– Acum, nu mai am probleme cu banii. Te rog să pleci.

Îi privea colierul de perle de la gât.

– Dacă o să continui tot așa, în curând o să ai nevoie de bani.

– Nu știu dacă are rost să-ți explic, dar toate astea sunt ale lui Guy. Toate i-au fost restituite odată cu titlul.

– Sper că averea e considerabilă. Ai nevoie, dacă vrei

să-ți salvezi reputația de femeie care întreține un harem de bărbați...

– Gata, termină!

Cum îndrăznește, tocmai el, să-i dea lecții de morală?

– Te doresc, îi spuse liniștit.

Femeia tresări, dar își reveni repede.

– Îmi pare rău, dar nici nu se pune problema. Te rog să pleci, trebuie să mă îmbrac. Diseară, mă duc la operă. E Manon.

– Manon, opera mea preferată. Nu mă inviți și pe mine?

– Nici nu mă gândesc, răspunse hotărâtă, cu degetele înfipite în brațul fotoliului. Sunt sigură că o să găsești o altfel de distracție. Nu ți-ai adus nevasta cu tine?

– Din fericire, acum sunt singur. Dar unde e domnul Miles? întrebă Trey nonșalant.

– Nu există niciun domn Miles, replică femeia pe același ton.

El își înălță sprâncenele.

– De ce l-ai inventat?

Virginie șovăi. Nu vroia să-i spună nimic despre existența lui Max.

– Prefer să se creadă că sunt văduvă...

– Ah da, văduva veselă! i-o tăie el. Îmi închipui ce avantaje poți avea din asta. În definitiv, cu nevoile tale...

– De ce trebuie să faci asemenea conotații la tot ce spun?

Închisese ușa, ca să nu-i audă servitorii ce vorbeau.

– După ce am văzut aici, în după-amiaza asta, nu-ți înțeleg ipocrizia. De fapt, îți admir abilitatea. Toți tipii au plecat de aici convingși că au o șansă la tine.

– Ai venit să-mi dai lecții de viață?! Tocmai tu, care ai fost armăsarul de la vest de Mississippi!

– Pentru un bărbat, e altceva. Noi avem mai multă libertate.

– Cu atât mai bine pentru voi, dar pot să te asigur că nici eu nu sunt lipsită de libertate.

Deodată, veni lângă ea, dominând-o cu înălțimea lui.

– Nu vreau să par trivial, draga mea, dar o asemenea libertate la o femeie are consecințe fizice.

Virginiei i se puse un nod în gât. Oare știa de Max?

– Când ai venit la Paris? îl întreabă brusc.

– În după-amiaza asta. Pot să trec pe la tine diseară, după spectacol ca să am parte puțin de libertatea ta?

Nu, hotărî femeia contemplându-i ochii lunguroși, nu știa nimic despre Max. Nu se gândea decât să-și satisfacă poftele trupești.

– Mă tem că o să fiu prea ocupată diseară.

– Atunci, mâine? Fără îndoială că ești foarte ocupată, dar pot să te răsplătesc substanțial. Care sunt tarifele aici, la Paris?

Copleșită de furie, femeia se înroși până în albul ochilor.

- Din păcate, prețul meu e mult prea mare pentru tine. Bărbatul păru surprins, apoi schiță un zâmbet.
- Pot să-mi ofer orice femeie de pe continent, draga mea, știi bine.
- Atunci, petrecere frumoasă, domnule Braddock-Black! Întorcându-i repede spatele, ieși din cameră. Se refugie în prima încăpere liberă; trântind ușa, se rezemă cu spatele de ea.
- Ți-arăt eu ție, Trey! mârâi printre dinți.
- Bătaia pendulei îi aduse aminte că Max avea nevoie de ea. Încet-încet, reuși să se liniștească, să și-l alunge pe Trey din minte. Cel puțin, își spuse satisfăcută, fusese cât se poate de limpede: îl făcuse să înțeleagă că totul se terminase între ei.

În dimineața următoare, el se întoarse. Era în sufragerie, jucându-se cu copiii, dar îi acorda cea mai mare atenție lui Eduard. Peste tot erau pachete desfăcute, bucăți de panglici colorate printre bijuterii, rochii, cutii de colorat, jucării și o mândrețe de șa, care trebuia de bună seamă să fie pentru Guy. Băiatul îi cerea lui Trey să vină cu el la grajd:

– Trebuie să vii, Trey. Lasă-l în pace pe Eduard. E rândul meu!

– Calul tău poate să mai aștepte, interveni Emilie. Trebuie să-mi vadă mai întâi noua rochie de bal. Trey, e prima mea rochie de bal... din dantelă fină și mătase albă. Parc-aș fi...

– O prințesă din poveste, continuă Trey zâmbind.

– Da, așa e! E chiar așa! Și Virginie spune că aș putea să mă coafez cu părul ridicat, pentru că e o petrecere în familie și...

Ușa se trânti violent și toată lumea se întoarse ca s-o descopere pe Virginie stând în prag. Purta o rochie sobră, de mătase gălbuie. Trey îi remarcă pieptul impozant și atribui acest lucru unui croitor priceput. Efectul era în orice caz sesizabil, trebui să recunoască.

– Virginie, uite cine-a venit! exclamă Guy.

– E nemaipomenit, nu? Trey e în vacanță și a venit să ne vadă!

Genevieve era în culmea extazului.

– Uite, uite noua mea bonetă! exclamă Emilie. Trey spune că e foarte șic!

Toți erau cât se poate de bucuroși, dar Virginie fu impresionată văzându-l pe Eduard, care parcă se lipise de el. Îi simțiseră lipsa. Vorbeau tot timpul de el până când într-o bună zi, acum câteva luni, nu-i mai lăsase să-i

rostească numele.

– Nu mai vreau să vă aud rostindu-i numele, ne-am înțeles?

Surprinși și jigniți, toți lăsaseră capetele în jos și o ascultaseră... mai puțin Eduard. Prea mic să înțeleagă cum stăteau lucrurile, el continuase să pună întrebări despre Trey.

Acum, puștiul se ținea hotărât de el, privind-o temător pe Virginie, care avea lacrimi în ochi.

– Bună dimineața. Te trezești târziu aici, la Paris, remarcă Trey cu blândețe.

– Nu se trezește niciodată devreme, nu-i așa, Virginie? interveni Guy, cu un efort să-și liniștească sora, pe care o simțea nervoasă.

– Are nopțile cât se poate de ocupate, remarcă Trey, pe un ton neutru.

Femeia n-avea de gând să-i dea explicații. Dacă se trezea mai târziu, era din cauză că noaptea se trezea de câteva ori să-i dea lui Max să sugă. De altfel, de-abia îl culcase în pătuțul lui.

– Te-ai trezit foarte devreme, replică ea. Parisul nu ți-a oferit nicio distracție, noaptea asta?

– De fapt, nici nu m-am culcat încă.

Pe Virginie o cuprinsese furia când se uită mai bine la el și-l văzu că era obosit și îmbrăcat la fel ca aseară. Răspunse

cu un calm aparent:

– Sper că te-ai distrat bine.

– Mulțumesc, foarte bine. Și tu?

Aceeași neobrăzare dintotdeauna.

– Am ocupații plăcute în fiecare noapte...

Ochii bărbatului scânteiară de furie.

– De acum încolo, or să fie și mai și, murmură amenințător.

Virginie trebui să se sprijine de ușă ca să nu mai tremure. Avea palmele umezite.

– Trey trebuie să vină să-mi vadă rochia de bal, rupse Emilie tăcerea stânjenitoare.

– Foarte bine, prințeso, reacționează Trey imediat. Du-te s-o cauți, ca să mi-o arăți. Și dacă-mi spui ce pietre prețioase preferi, am să-ți cumpăr un colier. O domnișoară trebuie să aibă un colier la prima ieșire.

Când zâmbi, Virginie își aduse aminte de seara în care o întrebase ce flori îi plac.

– Oh, Trey! E adevărat? O să-mi cumperi diamante? exclamă Emilie, gata să leșine. Chiar e adevărat?

– Emilie, ai grijă ce spui! decretă Virginie, văzându-l pe Trey acceptând. Bineînțeles că n-o să-ți cumperi diamante!

– Nu-i adevărat! o înfruntă Emilie. A spus că o s-o facă, dacă vreau diamante...

– Gata, prințeso, du-te să-ți iei rochia, propuse Trey pe

un ton îngăduitor. Am să discut amănuntele cu sora ta.

Dar îi aruncă o privire complice Emiliei. Aceasta, încântată, țâșni pe ușă afară.

– Nici vorbă de așa ceva, declară Virginie de îndată ce puștoaica ieși.

– O clipă, spuse calm Trey. Copii, dacă-l pregătiți pe Eduard, am o trăsură care ne așteaptă să mergem la grădina zoologică.

Înainte ca Virginie să poată protesta, Eduard tăbări pe Trey, bătând din palme.

– La elefanți! La elefanți!

– Ah, Virginie, începu Guy, am putea să-l luăm...

– Grăbiți-vă să vă pregătiți dacă vreți să mergeți, i-o tăie imediat Virginie de teamă să nu aducă vorba despre Max.

Îngrozită, se întoarce spre Trey.

– Păi... mă duc să-i ajut. Știi și tu, paltoanele și toate celelalte...

Lui Trey i se trezi o vagă bănuială în fața acestei acceptări așa de grăbite, dar ridică din umeri, încântat să le facă plăcere copiilor.

De îndată ce fură pe hol, Virginie îi opri pe Guy și pe Genevieve și decretă cu glas șuierător:

– Nicio vorbă despre Max, ne-am înțeles? Spuneți-i asta și Emiliei. Am să vă explic mai târziu care e situația.

O priviră toți uimiți, dar glasul îi tremura ca atunci când

le ordonase să nu mai rostească numele lui Trey, și știa că n-avea niciun rost să mai insiste.

– Eduard poate să... începui Guy.

Virginie clătină din cap.

– N-o să spună ceva clar, pentru numele lui Dumnezeu, dar dacă vorbește despre Max, faceți-vă că n-ați auzit nimic.

– De acord, Virginie, acceptă Guy. Dacă așa vrei, așa o să facem. O să-i spun și Emiliei. Nu-ți face griji, nimeni n-o să vorbească despre Max.

– Bine, atunci grăbiți-vă să vă puneți paltoanele pe voi.

Se rezemă cu spatele de perete și închise ochii. N-o să meargă, își spuse, îngrozită. Cineva o să rostească numele lui Max și atunci... Cum să le ceară copiilor să-și țină gura?

Își aranjă părul cu gesturi nervoase, verifică dacă-și încheiasse bine rochia după ce-i dăduse lui Max să sugă. Pe urmă își înălță bărbia și se pregăti să-l înfrunte pe bărbatul care putea să-i năruiască viața. Se întoarse în sufragerie, unde-l găsi acolo unde-l lăsase. Începu imediat:

– Nu vreau să-i cumperi diamante Emiliei. Nu vreau să... nu vreau nimic!

Făcu un gest spre cadourile împrăștiate pe jos.

– De ce nu? Îi iubesc pe copii ăștia.

Era prea obosit ca să se certe și era deodată convins că ar fi trebuit să vină mai de mult la Paris. Dacă nu pentru ea, măcar pentru copii. Dezorientată pentru o clipă, femeia își

reveni foarte repede.

– Pentru că nu vreau!

– E ridicol ce spui.

Femeia fierbea de furie. Deodată, îl privi mai atent, remarcându-i cearcănele de sub ochi, cravata desfăcută, cămașa cu câțiva nasturi descheiați. Chiar pantalonii ținutei de seară erau șifonați și avea... cizme. Cizme de cow-boy la ținuta de seară!

– Chiar trebuie să te plimbi cu cizme de cow-boy aici, la Paris? Întrebă, necruțătoare.

– Port mereu cizme sau mocasini, răspunse cel întrebat cu îngăduință.

– Te-ai distrat bine cu ea? Întrebă femeia nemaiputând să se abțină.

Trey nu dormise toată noaptea, dar spre deosebire de ceea ce credea Virginie, nu-și petrecuse noaptea în brațele unei femei. Era prea obsedat de Virginie, și nici alcoolul nu reușea să-l mai liniștească. Cu o trăsură, mersese la Pigalle, sperând să-l găsească acolo pe Erik Sattie, vechiul lui prieten. În zadar. Luase la rând toate cluburile, dar fiecare i se părea mai lugubru decât cel dinainte. Femeile ușoare care se legau de el i se păreau de-a dreptul hidoase. Se hotărâse până la urmă să facă o plimbare pe jos prin Paris până în zori, când ajunsese în fața hotelului ei. Înainte de a intra în hotel, trezise niște negustori ca să cumpere cadouri

pentru copii.

Acum, era supărat pe Virginie că-l acuza, că nu-i simțea suferința. Iată de ce o minți, sperând s-o faci să sufere la rândul ei:

– N-am închis un ochi toată noaptea. A fost nemaipomenită. Dar tu? Cum le explici copiilor haremul pe care-l ai? Știi ce ai făcut noaptea asta?

– M-am întors de la operă la miezul nopții.

– Ah... dormeau deja. Te-ai orientat.

Așadar, văduva veselă petrecuse o parte a nopții cu un bărbat. De ce era atât de surprins? Cunoștea foarte bine cât de înfocată era în pat. Cum putea să pară așa de tânără, de proaspătă, de nevinovată, ca o floare de primăvară în lumina dimineții... Chinuit de gelozie, bărbatul adoptă un ton autoritar pe care nu-l mai folosisese niciodată cu o femeie până atunci:

– Nu te aștept prea mult.

Ce arogantă pe capul lui...

– Nu poți să mă forțezi.

Bărbatul zâmbi.

– N-o să trebuiască...

Siguranța lui, ținuta neglijentă, farmecul nepăsător, toate astea o iritau extraordinar, dar femeia știa că avea dreptate. Doar cu o privire, putea s-o faci să freamăte de dorință. Cum era posibil ca toți bărbații care-i dădeau târcoale să

nu-i stârnească niciun interes?

– Aș vrea să nu mai vii pe aici, declară Virginie.

– Ar trebui să supunem la vot ce vrei tu, și cred c-o să am câștig de cauză.

Femeia se înroși ca racul.

– Trey, nu poți să dai buzna în viețile noastre așa!

Trey îi zâmbi indulgent.

– Așa crezi?

Și cu un gest suplu se ridică, se duse la ușă și ieși.

Capitolul 14

Cât lipsiră Trey și copiii, în timpul ceaiului, Virginie se gândi că el putea să descopere în orice clipă adevărul în legătură cu Max. N-ar fi însemnat mare lucru pentru el. Dacă ținea seama de spusele Arabellei McGinnis, lui Trey Braddock-Brad puțin i-ar fi păsat de băiatul lui... dar se temea să nu afle ceilalți că o cumpărase într-o casă de rendez-vous. Nu știa cum ar fi putut să trăiască mai departe.

Când Trey apără puțin mai târziu, însoțit de toți copiii, o întrebă:

- Astăzi nu ai... harem?
- Ceaiul s-a terminat la ora șase, răspunse femeia, aparent nepăsătoare.
- Aha, "ceai" se cheamă? întrebă el ironic.

Din fericire, Eduard îl trase furios de mânecă. Bărbatul se aplecă să asculte ce vroia să-i șușotească cel mic la ureche. Ceilalți copii își înconjurară sora cea mare și-i povestiră ce făcuseră în cursul zilei. Avu ocazia să asculte o descriere amănunțită a fiecărui animal de la grădina zoologică și o lungă înșiruire a calităților lui Trey. Virginie îi ascultă cu politețe înainte de a le aduce aminte că nu peste mult timp trebuia să cineze.

– Mulțumiți-i lui Trey, și duceți-vă sus să vă pregătiți pentru masă.

Urmă o discuție animată despre ziua următoare și ce aveau să mai facă împreună. Pe urmă, după ce îl sărutară pe obraji pe Trey, copiii plecară sus țipând:

– Pe mâine, la zece! Să nu uiți!

După plecarea lor, se așternu o liniște deplină.

– Mulțumesc că ai fost drăguț cu ei, spuse Virginie cu răceală.

– Plăcerea a fost de partea mea..

– Sunt sigură că știi drumul spre ieșire...

Trebuia să se ocupe de Max, înainte de masă.

– Cum? Nu mă inviți și pe mine la cină? reacționă bărbatul, ostentativ scandalizat.

– Nu, nu te invit, replică gazda, fără pic de amabilitate.

– Cât timp crezi c-o să mă mai respingi?

Era lângă ea. Foarte aproape. Femeia avea impresia că se

sufoca.

– Cât voi putea de mult.

– Cred că-ți dai seama că n-o să dureze o veșnicie. Și nu uita că n-o să poți avea în permanență copiii pe lângă tine...

– Pleacă de aici! ordonă amfitrioana. Ieși din casa mea!

Cu un zâmbet sardonice, bărbatul se înclină, conștient de tulburarea pe care i-o pricinuisese.

– La revedere, draga mea. Pe cât se poate de curând...

Când ușa se închise în urma lui, Virginie se prăvăli pe un scaun. Rămase așa câteva minute, incapabilă să facă vreo mișcare, să-și stăpânească bătăile puternice ale inimii. Reveni la realitate abia când auzi servitorii punând masa pentru cină. Își aduse deodată aminte că Max o aștepta.

– Îmi pare rău, spuse intrând în camera copilului. A fost ceva lume și a trebuit să...

Nu reuși să termine ceea ce începuse să spună, pentru că îl descoperi pe Trey ținându-l pe Max în brațe.

– Ce faci aici? îl întrebă pe intrus după ce-și recăpătă glasul.

– Vorbesc despre Montana cu băiatul meu.

Deodată, era gata să-i ierte totul Virginiei.

– Nu e copilul tău!

Era o sentință de gheață și definitivă, rostită cu atâta hotărâre, încât păru să oprească timpul în loc. Trey îl privea încântat pe Max, care îi gângurea în brațe.

– E băiatul meu.

– Dovedește-o.

Se așternu o tăcere sinistră.

– Scorpie cu inimă de gheață. Vorbea încet, ca să nu-l deranjeze pe bebeluș, însă pe un ton neînduplecat. Vroiai să-mi iei băiatul?

– Credeam că erai prea ocupat cu prietenele... și cu ceilalți copii.

– Nu trebuie să mă justific în fața ta. Cât despre copilul Valeriei, nu este al meu.

– Atunci, ceilalți?

Bărbatul făcu ochii mari.

– Cum așa, ceilalți?

– Ceilalți copii.

– Nu știu despre ce vorbești...

– Arabella susține contrariul.

– Cu toate că vrea să pară expertă, Arabella nu știe nimic despre relațiile mele personale și despre presupușii mei copii.

Vocea îi devenise distantă, glacială.

– Știam că ai să negi, insistă Virginie, așa cum ai făcut-o și cu Valerie. Nu vrei să-ți recunoști copiii.

– Dar nu pe al tău, replică sec bărbatul. Uite, adăugă ridicând mâinile spre chipul lui, uite de ce bebelușul este al meu. Are pielea și părul meu, oricine poate să vadă. O știi și

tu foarte bine.

– Nu știu nimic, replică mama, prost dispusă. De fapt, nu știu nimic despre tine... în afară de faptul că ești un amant talentat.

Interlocutorul o privi din cap până-n picioare.

– Eu sunt pe cale să-mi dau seama că te cunosc și mai puțin, domnișoară. Ceaiurile din fiecare după-amiază mă surprind. Admiratorii trag la sorti cine va fi alesul din fiecare seară? Trebuie să fie epuizant să satisfaci atâția bărbați împătimiți.

– Pentru mine, nu sunt decât niște prieteni, dar cred că nu știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

– Știu ce înseamnă prietenia, draga mea! Cândva, am fost și eu prietenul tău. Și-mi amintesc foarte bine cum îți plăcea să-ți arăți prietenia... îmi aduc aminte de fiecare amănunt.

– Nu sunt așa!

– Atunci, de bună seamă, ești o actriță grozavă, pentru că părea să-ți placă totul.

– Bădăran arogant!

– Ba dimpotrivă, domnișoară. Sunt la fel ca ceilalți; îți cer cu umilință favorurile. Întâmplător, sunt și tatăl copilului tău... Asta o să mă avantajeze la tragerea la sorti?

Dezorientată, furioasă, rămasă cu gura căscată. Îi trebuiră câteva clipe să-și recapete glasul.

– Pleacă de aici! Îi porunci.

Trey își privi afectuos băiatul.

– Nu.

– O să chem servitorii!

Niciun servitor nu se impusese în fața lui Trey.

– O să chem jandarmii!

– Dacă vrei tu... Cred că drepturile de paternitate sunt recunoscute în Franța.

– Blestemat să fii! exclamă femeia, cu servitori sau nu, cu Max sau fără.

Trey rămase nepăsător.

Chipul lui Max se crispă auzind țipetele mamei și, după câteva clipe, începu să plângă zgomotos.

– Vrea să mănânce, spuse mama, nervoasă.

Făcu un pas șovăitor, temându-se că Trey nu i-l va da pe Max. Întinse brațele spre copil și așteptă, neliniștită. Trey ezită o clipă apoi, după ce sărută bebelușul pe frunte, i-l dădu.

– Acum, te-aș ruga să ne lași singuri... începu femeia, liniștită, avându-l pe Max în brațe.

Neluând-o în seamă, Trey se așeză pe scaunul cel mai apropiat.

– N-am de gând să plec, răspunse calm. Crezi sau nu, e primul meu copil. Cum îl cheamă?

– Max, răspunse mama după câteva clipe de șovăire.

– Cum ai găsit numele ăsta?

Avea glasul blând, cu toate țipetele copilului flămând. Se rezemă de spătarul scaunului, încrucișându-și picioarele.

– E un nume din familie, explică femeia așezându-se pe un balansoar în fața lui.

Ar fi preferat să-l vadă plecând, dar știa că era hotărât să rămână până la capăt. Nervoasă, începu să-și descheie rochia.

– Ce-ai făcu cu Nanny?

Nanny era o scoțiană ce ar fi înfruntat pe oricine cu mâinile goale... chiar pe Trey.

– A plecat?

El se mulțumi să-și înalțe sprâncenele în fața unei asemenea naivități, privind cu încântare scena care se desfășura în fața lui. Mama și copilul. Copilul lui... Era sublim. Trebuia să facă eforturi să rămână așezat pe scaun, să nu se ducă să-i îmbrățișeze pe amândoi. Deodată, în camera liniștită în care nu se auzeau decât lipăiturile sugarului, Virginie lăsă repede ochii în jos spre copil, ca să scape de privirile insistente ale lui Trey.

– Nu vreau să mai ieși cu alți bărbați, declară deodată cu glas înăbușit.

Mama închise ochii. De ce vorbea așa?

– Nici eu nu vroiam să ieși cu alte femei, răspunse în cele din urmă, nesigură.

– N-am mai ieșit cu nimeni, spuse cu blândețe.

Nu-i spuse că petrecuse o săptămână în infernul opiului, că evitase compania oricărei femei din cauza ei, că rătăcise singur toată noaptea pe străzile Parisului... din cauza ei.

Dar imaginea lui Trey în brațele Valeriei o hărțuise de multe ori pe Virginie.

– Nu te cred. Când s-a născut copilul?

– Pe paisprezece septembrie. E fată. Valerie mi-a lăsat-o mie. N-a vrut-o. Are pielea prea închisă la culoare.

– Unde este? Întrebă Virginie, cu senzația că se îneacă.

Copilul trebuia să fie al lui pentru că se ocupa de el. Ar fi procedat așa cu copilul altuia?

– La Washington, cu ai mei. Belle o să fie prima femeie președinte al Statelor Unite, dacă ar fi după mama... Belle și Max ar putea să fie prieteni, să știi, continuă schițând un zâmbet.

Virginie făcu un efort să reziste tandreții zâmbetului său.

– Nu va merge! replică femeia cu atâta violență, încât Max se smuci înainte de a continua să sugă.

– Ba da, o să meargă!

– Nu! Pleacă de aici! ordonă, furioasă. Vreau să pleci și să nu te mai întorci niciodată!

Surprins de violența ei, Trey își aminti imediat că Virginie Jordan își făurise o nouă viață aici, o viață nouă, fără el.

– Îmi vreau băiatul.

– Am să lupt până la ultimul franc. Este al meu.

– E al nostru, contraatacă el cu o expresie dură.

– Niciodată!

El izbucni în râs.

– Niciodată? Nu crezi că e puțin cam târziu, draga mea? Haide, te-ai priceput mereu la negustorie... Care e eufemismul ce desemnează haita de bărbați care îți face curte?

– Ar trebui să-l știi. Nu ți-au lipsit niciodată femeile, nu-i așa?

– Hai să evităm cuvintele jignitoare. Să le spunem doar "prietenii tăi". Tot ce-ți cer este să fac parte din jocul ăsta de societate și să pot să-mi petrec timpul cu fiul meu. Am să plătesc pentru acest privilegiu.

– Și dacă spun nu? Întrebă, răutăcioasă.

– Ei bine, atunci, dacă toată lumea te consideră o văduvă "prietenoasă", nu văd de ce ai refuza "prietenia" mea? Așază-l pe Max în pătuț, să încuiem ușa și să încercăm patul lui Nanny. Rămâne să hotărâști dacă vrei franci sau dolari.

Mitocănia lui era de neînchipuit.

– Prefer să te duci să te culci cu alta, replică femeia, tremurând de furie.

– Cu tine vreau să mă culc, spuse bărbatul zâmbind șăgalnic.

– Așteaptă-ți rândul, dragul meu, răspunse pe același ton

micos. Sunt foarte solicitată.

– Ceea ce înțeleg foarte bine, răspunse el privindu-i sânii dezgoliți.

– Nu te-ai schimbat deloc!

– Ei bine, nici tu. În afară de sânii ăștia minunați. Mama natură te-a răsfățat, draga mea.

– Poți să te uiți cât vrei, dar atâta tot.

Dacă-și închipuia că era de vânzare, era hotărâtă să-i arate că nu i s-ar vinde lui! Se priviră drept în ochi.

– Nu te pune cu mine, Virginie! Eu nu pierd niciodată. Ai face bine să nu uiți asta.

– Întotdeauna e loc pentru un început, replică, microasă.

– Îmi amintesc de prima dată cu tine.

Avu satisfacția s-o vadă înroșindu-se. Ea își acoperi sânii ca și cum o țesătură fină ar fi putut să facă să-i dispară tulburarea. Clipele acelea de încântare erau pe veci gravate în memoria ei.

– A trecut mult timp, spuse în cele din urmă.

Bărbatul se ridică brusc și veni spre ea, dominând-o cu înălțimea lui.

– Prea mult timp, nu-i așa? Și n-am de gând să aștept să-mi vină rândul. O să vin la tine. O să intru în camera ta... și sunt ferm hotărât să mă culc cu tine. Încuie-te de două ori dacă vrei, Virginie, dar o să vin.

Tremură încă mult timp după ce el ieșise din cameră.

Zilele următoare, Trey fu în permanență acolo, ieșind la plimbare cu copiii, așteptând în camera lor de fiecare dată ce mama se ducea acolo, strecurându-se pe nesimțite în viața lor. Dar cum să le refuze copiilor plăcerea pe care le-o aducea? Nu-i mai văzuse de luni de zile atât de fericiți.

Max era și el acum împreună cu ceilalți copii. Orice ieșire ar fi organizat, Trey îl lua pe el într-o mână, pe Eduard în cealaltă, și plecau toți râzând și bătând din palme fericiți.

Dar într-o sâmbătă— Nanny avea o jumătate de zi liberă și copiii se jucau fiecare în camera lui— Trey și Virginie se treziră singuri cu Max în camera copiilor. Mama îi dădu sân copilului, sub privirea atentă a lui Trey, așezat într-un fotoliu. Uneori privirile li se întâlneau și Virginie întorcea prima capul, să nu vadă dorința arzătoare care sclipea în ochii lui cenușii.

— Ce-o să fac cu tine? întrebă el deodată în semiîntunericul camerei.

Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea și râse blând, ca pentru a le alunga.

– Dacă vrei, poți să mănânci cu noi. Cred că Max a adormit.

Era prima dată când îl invita de când venise. El acceptă, fără să tragă prea multe speranțe.

La masă, în timp ce copiii se amuzau ca de obicei, Trey se dovedi prietenos, dar păstră o oarecare distanță față de ei. Abia se atinse de mâncare, refuzând antreurile, uitând de carnea de vițel. Cât despre Virginie, și ea își pierduse pofta de mâncare. Inima îi bătea așa de tare în piept, încât era sigură că ceilalți o auzeau. Erau prea aproape unul de altul. De fiecare dată când ridica privirea, o întâlnea pe a lui. Cina le aminti amândurora de mesele vesele din cabana înzăpezită.

Guy trebui să-l întrebe pe Trey de două ori dacă luase bilete la circ. Când acesta auzi până la urmă întrebarea, se mărgini să încuviințeze clătinând din cap.

– Desert, domnule?

Trey tresări și refuză automat.

– Trebuie să mănânci! decretă Emilie.

– Am mâncat deja înainte de a veni.

– Ba nu, ai fost cu noi.

Își aduse aminte că nu mâncase. Băuse prea mult în ajun, cu Satie, la Chat Noir, și nu mâncase nimic toată ziua.

– E spumă de ciocolată, Trey! insistă Emilie.

Bărbatul capitulă. Servitorul îi aduse o porție și luă o

înghițitură.

– Delicioasă, îi spuse Emiliei care-i aștepta reacția.

Cât despre Virginie, șovăia să trimită copiii la culcare. Nu știa ce va face dacă va rămâne singură cu Trey. Haide, liniștește-te, își spuse în sine ea, și-i zâmbi Genevievei care tocmai termina de povestit o istorioară.

– Genevieve, ai un farmec deosebit când povestești.

Toți copiii îl priveră satisfăcuți.

Trey se uită la pendulă și făcu semn să i se umple paharul cu vin.

În cele din urmă, după două ore, copiii fură trimiși la culcare. Nu fără a solicita înainte, fiecare un pupic de la Trey.

El și Virginie se treziră deodată singuri, pe culoar în fața camerei lui Guy. O tăcere stânjenitoare parcă deveni eternă. În cele din urmă, ridică ochii spre el ca să-i lase jos imediat. Avea o privire arzătoare.

– Eu... aș face mai bine... să mai trec o dată să-l văd pe Max, bombăni mama.

O luă la fugă pe culoar până la camera lui Max, rugându-se Celui de Sus ca Trey să plece. Însă după ce văzu că Max și Nanny adormiseră, îl întâlni din nou pe culoar.

– Doarme?

Ea încuviință clătînând din cap, nefiind în stare să rostească un cuvânt.

– Și Nanny?

– Și ea, murmură cea întrebată.

– Toată lumea doarme, trase concluzia. Nu pleci nicăieri astă-seară? Întrebă atât de încet, încât abia îl auzi.

Ea înghiți nervoasă înainte de a clătina din cap. Părea deodată atât de înalt, atât de puternic. Îi venea să urle, să... Dar se mărgini să înceapă să numere modelele de frunze de pe covor.

– Unde e camera ta? o întrebă încet.

– Nu! icni femeia, cu pumnii strânși.

– Ai o seară liberă...

Nu-și termină fraza...

– Nu, te rog...

Dar asta semăna mai degrabă a o implorare decât a un refuz.

– Te rog să pleci...

– Da, spuse el și o sărută.

Fu un sărut tandru, ușor ca o petală de trandafir, dar când Virginie îl cuprinse cu brațele de gât, o sărută cu o asemenea sălbăticie, încât nu putu să nu țipe. Egoist, n-o luă în seamă, desfătându-se cu gustul buzelor ei, cu parfumul de liliac, cu rotunjimile trupului și, mai mult decât orice, fu mulțumit de supunerea ei. Deodată, se îndepărtă:

-Care e camera ta?

Femeia avea impresia că se topea.

– N-ar trebui să fii aici, șopti, făcând apel la bunul lui simț.

– Știu. N-o să dureze mult.

Parcă înnebunit, captivat, se agăța de fusta ei încercând să i-o ridice. Mâinile își croiau deja drum printre jupoane și dantele și, în loc să fie revoltată de purtarea lui, era încântată. Încântată și scandalizată de grosolănia lui.

– Nu, Trey! exclamă, alarmată. Nu aici... servitorii... copiii.

– Unde, atunci?

– Acolo, răspunse Virginie nefiind în stare să respingă patima care o cuprindea.

Arătase ușa camerei sale. Imediat, Trey o ridică în brațe, deschise violent ușa și o închise cu piciorul. O duse direct la pat unde o lăsă jos. Cu o frenezie de neînchipuit, îi ridică fustele, și fără nicio altă pregătire, profită de ea.

Termină repede. Nicidecum satisfăcut, furios încă, se dădu la o parte. Își prinse mâinile după ceafă, ca să nu se mai miște în timp ce simțea trupul agitându-se. Avea necaz pe Virginie. Nu fusese niciodată atât de egoist cu o femeie. Niciodată...

Întorcându-i spatele, femeia plângea în tăcere. Nu-i venea să creadă: o împerechere rece, fără niciun pic de sentiment... Se depărtaseră complet unul de celălalt, ca niște străini. Mai rău, parcă erau dușmani. Bărbatul pe

care-l avea acum lângă ea nu mai semăna deloc cu cel pe care-l cunoscuse altădată. Era nemilos, dur, neiertător. Nu mai vroia să împartă nimic cu el. Deodată, se ridică, însă mâna lui Trey o opri, prinzând-o de încheietură.

– N-am terminat...

– Te rog, Trey, nu așa, îl imploră.

Văzu ceva straniu în ochii lui, parcă o teroare. O teroare dezgustătoare, bestială. Dar asta nu dură decât foarte puțin, încât se întrebă dacă nu i se păruse.

– De ce nu? Ești liberă, astă-seară. Sunt amantul tău de sâmbătă seara. Dă-mi un pic din faimoasa și generoasa ta... ospitalitate. Sunt la fel ca ceilalți, să știi.

– Nu am un alt bărbat, replică, dornică să pună capăt acestui joc lamentabil. Adevărul este că ești singurul bărbat cu care am făcut vreodată dragoste.

– Încântătoare minciună... Spune-mi, joci și cu ceilalți jocul ăsta al inocentei ofensate?

– Ce vrei de la mine? Întrebă, istovită.

– Mi-ar plăcea să mă culc cu tine timp de o săptămână... Pe urmă, o să vedem. Ce zici de asta?

– Începi să semeni cât se poate de bine cu armăsarul Trey Braddock-Black. Și asta nu mă interesează absolut deloc.

Femeia încercă să se elibereze, însă o ținu pe loc fără nicio problemă.

– Nu cred că am nevoie de aprobarea ta. Poate ar fi interesant să te leg de patul meu două săptămâni, ca să văd dacă reușesc să-mi aduc aminte tot ce-ți place.

– Îmi pare rău dar, cu Max, n-am timp.

– N-o să fie nevoie să te dezleg ca să-i dai sân.

– Monstrule! Aici nu ești în Montana, ca să faci legea!

– Dacă vreau să te fur astă-seară, am s-o fac, și nimeni n-o să mă împiedice. Înțelege? Cât să găsesc o doică să alăpteze copilul, nu-i nicio problemă. Nu fi așa naivă: am destule mijloace.

– Ai face-o? întrebă ea, făcând ochii mari. M-ai întemnița?

– Poate. Vino aici și o să stăm de vorbă.

– Te dis-pre-țu-iesc! spuse femeia accentuând fiecare silabă.

– Puțin îmi pasă, câtă vreme ești a mea.

– N-am să fiu a ta de bunăvoie, rosti disprețuitor.

Bărbatul zâmbi sardonice.

– Să vedem dacă putem îndrepta lucrurile. O prinse de braț și o trase violent spre el. Dezbracă-te! De luni de zile nu te-am mai văzut în pielea goală.

Virginie încercă să se împotrivească, însă o strânse și mai tare, până îi dădură lacrimile. Deodată, era epuizată. Bărbatul îi dădu drumul.

– Aștept... Începe prin a-ți desface părul.

Dându-și seama că era în stare de orice, își scoase

pieptenele de sidef.

– Da, sire. Ce mai pot să fac pentru Alteța Voastră?

– Multe altele, draga mea, murmură alene. O să punem la probă docilitatea ta și imaginația mea... la momentul potrivit.

– Nu vreau să fiu tratată ca o...

– Femeie ușoară? sugeră bărbatul, batjocoritor.

– Exact! Nici vorbă despre așa ceva!

Își ținea pieptenele în mână ca pe o armă.

– Credeam că rolul ți convine de minune, draga mea doamnă Miles. Cu un harem ca al tău, cu siguranță n-am să fiu primul cu niște gusturi deosebite.

Femeia îi aruncă pieptenele în față, dar el îl prinse din zbor.

– Tu hotărăști... doamnă Miles.

Desfăcându-și părul, îl lăasă să-i cadă pe umeri înainte de a începe să-și descheie rochia. Și-o dădu jos încet de tot.

– Chiar ai de gând să joci comedia asta până la capăt? Aș prefera ca totul să se petreacă mai agreabil. Dar Parisul te-a făcut mai puțin înțeleghătoare.

– Într-o zi, ai să-mi plătești, rosti calm tânăra femeie.

"Am plătit deja," îi venea lui să spună. "Din cauza ta am petrecut zece luni de iad".

– Acum ești mulțumit? îl întrebă când nu mai avu nimic pe ea.

Trey ridică o sprânceană batjocoritoare.

– Nu chiar. Știi bine că în jocurile amoroase, satisfacția vine mai târziu. Dar constat cu interes că tu reacționezi deja.

– Nu-i adevărat!

– Nu? Atunci explică-mi asta...

Făcu un gest nepăsător către pieptul ei. Virginie lăsă ochii în jos ca să-și descopere sfârcurile întărite. N-avea ce să facă, simțurile reacționau.

– Mi-e frig, atâta tot, răspunse, încercând să pară la fel de indiferentă ca el. Bărbatul se așeză pe marginea patului, trăgând-o lângă el.

– Să vedem dacă reușesc să te încălzesc, spuse punându-i două degete pe sfârcuri.

Umilită de valul de plăcere care o străbătea, se înroși... lucru pe care bărbatul îl remarcă imediat.

– Ce actriță minunată!... Atâta pudoare și modestie... după tot ce-am făcut...

Totuși, această aparentă naivitate îl excita și îl înfuria pentru că se gândea la toți bărbații care aveau de câștigat de pe urma ei.

Femeia încerca din tot sufletul să-și stăpânească trăirile care o puneau pe jar. Îl ura pe bărbatul de lângă ea, pentru aroganța, insolența și egoismul lui, însă plăcerea îi trezea fiecare fibră a trupului, îi aprindea fiecare picătură de sânge.

– Te rog, Trey... nu mai pot... te rog... vino...

Continuară jocul din ce în ce mai împătimiți și ajunseră la extaz amândoi o dată, iar Virginie strigă din toată inima înainte de a se prăbuși peste el.

Cufundându-se în părul-i mătăsos și parfumat, o strânse în brațe. Ținând-o așa, făcând dragoste cu ea, Trey avea impresia că se întorsese acasă. Virginie îi simțea inima bătând la unison cu a ei, la fel de sălbatică, de neîmblânzită. Uitase tot ce se întâmplase înainte, păstrând în ea doar senzația de căldură și liniște pe care o simțea în clipa asta. Deodată, vru să-i simtă pielea lipită de a ei. Îi descheie cămașa și-și strecură mâna pe dedesubt ca să-i mângâie pieptul musculos.

— Scoate asta...

Când îi răspunse "nu" din principiu, neplăcându-i să primească ordine, Virginie murmură:

— Te rog...

Îl mângâie pe lobul urechii înainte de a-i explica de ce trebuia să se dezbrace. Bărbatul se răzgândi imediat și o ajută să-i scoată hainele.

Făcură din nou dragoste cu o frenezie sălbatică, ca și cum nu se mai puteau sătura unul de celălalt, ca și cum ar fi vrut să aibă totul imediat. Izbucnirea finală îi cuprinse pe amândoi în același timp, lăsându-i epuizați, cu trupurile lipite unul de celălalt.

Când Virginie deschise în sfârșit ochii, Trey îi avea

închiși, și respirația încă îi era neregulată. Se simțea împlinită. Cum crezuse că putea să trăiască fără el? Deodată, pe scară se auzi glasul unui bărbat tulburat de băutură:

– Îți spun clar, ce naiba, vreau s-o văd!

Glasul majordomului răspunse ceva ce nu putură să înțeleagă niciunul. Trey înțepeni ca un cadavru. Fără să spună un cuvânt, se răsuci, gata să se dea jos din pat.

– Nu te duce, îi șopti tânăra femeie.

Era același glas care-i ceruse să rămână în noaptea aceea de la Lily.

– Se pare că ești așteptată, spuse el cu răceală, și eu mai am alte treburi de făcut în noaptea asta.

Dându-se jos din pat, se duse către un lighean dintr-un colț, muie un prosop în apă și se șterse.

– Nu știu despre cine a fost vorba, spuse Virginie, jignită de furia lui. Dar acum a plecat. Te rog să rămâi.

Trey își adună hainele înainte de a o privi.

– Nu pot.

– Îmi pare rău, spuse ea cu blândețe.

El închise repede ochii, ca să nu cedeze tentației de a o cuprinde în brațe. Își puse pantalonii pe el.

– I-am promis ducesei de Soissons să trec pe la balul ei.

Până la apariția bețivului de pe culoar, uitase complet de această promisiune.

– Vrei să mai stăm de vorbă? întrebă Virginie

ridicându-se în capul oaselor.

– N-are rost... replică el direct, deși îți mulțumesc sincer că mi-ai acordat un pic din timpul tău, domnișoară Jordan.

Își trecu o mână prin păr ca să-l aranjeze înainte de a-și lua haina, de unde scoase un portofel lung de piele, din care luă un număr considerabil de bancnote pe care le așeză pe masa de toaletă.

– Să-mi spui dacă nu e de ajuns. Nu cunosc prețurile tinerelor mame, dar îmi închipui că sunt destul de mari. Avocații mei vor lua legătura cu tine despre fiul meu și te sfătuiesc să fii cooperantă. Îți spun prietenește: dacă vrei să-mi iei copilul, am să te distrug!

Virginie păli. N-o amenințase niciodată așa, nu crezuse că i s-ar putea întâmpla asta. Glasul lui Trey nu mai fusese niciodată atât de amenințător.

Chinuit de patima care-l mistuia, evită s-o privească pentru ultima dată. Pentru că o mai dorea, pentru că nu s-ar fi săturat niciodată de femeia asta, nu-i spuse noapte bună...

Nici unul nici celălalt nu avură parte de o noapte liniștită. Frământat la culme, Trey hotărâse să se întoarcă în America și toată noaptea și-o petrecu plimbându-se nervos prin camera lui. Virginie, cu inima sfâșiată, nu putu să doarmă nici ea. Răsăritul soarelui îl prinse pe bărbat cu un coniac în față.

Capitolul 15

Trey făcu apel la recepționarul hotelului să-i facă rost de două bilete ca să plece la New York. Odată ce luase hotărârea asta, spera să plece chiar în ziua aceea. Din păcate, nu se putea decât a doua zi. Îi mulțumi funcționarului și începu să înjure imediat după ce închise ușa. Își mai turnă un coniac. Voiajul la Paris fusese o greșală, în afară de faptul că aflase de existența fiului său.

După ce-și termină coniacul, ieși să trimită o telegramă părinților, ca să le dea amănunte în legătură cu întoarcerea lui. Se întoarse la hotelul Athenée și se duse direct la bar, unde-l întâlni pe Sam Chester, îmbrăcat de seară. Trey se gândi că astăzi i-ar fi foarte bine să se afle în compania unui compatriot. Și era clar, până acum băuse mai puțin decât

Sam.

Se duseră împreună la Jockey Club, ca să mai treacă timpul. Vorbiră despre o sumedenie de lucruri lipsite de importanță și pe măsură ce trecea timpul, Sam insista să meargă la serata dată la salonul Le Notre.

– Nu poți să ratezi așa ceva, Trey. Au cele mai bune vinuri din tot Parisul.

– De ce nu, Sam? E ultima mea noapte la Paris, de ce nu? repetă Trey.

Se terminase cu Virginie... În sfârșit! Era o femeie altfel decât celelalte. Deodată se simțea foarte bătrân, epuizat.

După o dimineață petrecută plângându-și singură de milă, Virginie își luă inima în dinți și-și spuse că a durat destul. Trebuia să înceapă să trăiască din nou. Așa că, atunci când îl văzu pe Etienne venind, îl întâmpină încântată. Ducele Etienne le Vec își prelungi vizita și, după tot ce se petrecuse noaptea trecută, fu un personaj plin de farmec, astfel încât, nu peste mult timp, Virginie ajunsese la concluzia că o vizită la Le Notre, pe care o plănuiseră de câteva zile, ar fi fost mijlocul cel mai potrivit pentru a-l uita pe Trey. În definitiv, acesta își dăduse arama pe față arătându-și adevăratele sentimente...

În noaptea aceea, hotărî să pună capăt burlăciei prelungite, fidelității greșit înțelese pentru un bărbat care nici nu știa ce însemna acest cuvânt. Cu Etienne, ar fi fost în

siguranță; n-ar fi vorba nici de melancolie, nici de inimă frântă. Era pregătită să ia un asemenea angajament. Pentru moment, vroia doar să și-l alunge pe Trey din minte.

Ca să-și arate noile intenții, abandonase rolul de văduvă și purta o rochie de mătase roșie, ornată cu dantelă neagră și câțiva metri de panglică argintie. Era o rochie extravagantă, care se potrivea perfect cu starea ei sufletească și cu farmecul lui Etienne. Avea trandafiri în păr și în decolteul generos. Când ajunsese în sala de bal, la brațul ducelui de Vec, o liniște agitată arăta că toți înțeleseseră că cineva câștigase marele pot.

– E îndrăzneată, remarcă o femeie.

– E și mai frumoasă ca maică-sa, fu de acord cea de lângă ea.

– Crezi că de Vec o să fie serios de data asta?

Se uitară atent la perechea cea mai fermecătoare a seratei.

– În orice caz, este altfel ca de obicei. Isabelle a fost foarte rece cu mine adineauri când i-am spus că, pentru prima oară, bărbatul ei prefera să danseze, în loc să se instaleze la o masă de joc.

– Ai dreptate. Parcă nu dansează niciodată.

Virginie îi zâmbi partenerului.

– Îmi place să dansez, Etienne. Ești un partener ideal.

O sclipire amuzată se putu citi pentru o clipă în ochii

ducelui.

– Îmi place să dansez cu tine, răspunse el.

Șampania o făcea sclipitoare și frumoasă. Îi venea s-o sărute. Trandafirii i se potriveau de minune.

– Ce facem noi n-o deranjează pe soția ta? întrebă Virginie care descoperi prezența Isabellei.

– De ce ar deranja-o ? întrebă ducele, absent.

La rândul lui, remarcă venirea unui bărbat înalt, bine făcut, cu părul negru și lung.

– Isabelle și cu mine ne înțelegem foarte bine. Sunt sigur că n-o deranjează.

Relațiile cu soția lui erau cât se poate de clare: el plătea facturile, ea creștea copiii. Dacă vroia să-i spună ceva, îi comunica prin intermediul unui servitor. Totul era cât se poate de civilizat. Etienne îl privea pe Trey Braddock-Black peste părul roșcat al Virginiei. Nu... nu era singur, acum se ocupa de el o femeie frumoasă care-l bătea cu evantaiul pe umăr. Clothilde de Chimay. Da, avea cu cine să se distreze. Americanul putea să-i lase în pace.

Pe măsură ce timpul trecea, Virginie era convinsă că luase hotărârea cea mai potrivită. Se distra din plin. Etienne era atât de captivant, încât nu se gândi niciodată la Trey. O să fie ușor, până la urmă, își spuse, ușurată.

Convingerea asta fu serios zdruncinată câteva minute mai târziu, când îl văzu pe Trey aplecat peste umărul gol al

unei blonde superbe. O străbătu un fior când și-i închipui pe Trey și pe Clothilde în același pat, imediat după terminarea dansului, și ceru șampanie.

– Două cupe, te rog, spuse schițând un zâmbet vag.

Când Etienne le aduse, perechea lui le dădu peste cap unul după celălalt.

– Dansul m-a făcut să-mi fie sete, atâta tot.

– Mai vrei o cupă? o întrebă galant.

– Da, te rog.

Bău și a treia cupă, cu aceeași ușurință.

Mult mai târziu, când se pregăteau să plece, Trey se apropie de Virginie și de duce. Toată seara știuse bine de prezența ei, și era valabilă și reciprocă. Cu toată hotărârea lui, nu era în stare să plece în America fără să-și ia rămas-bun. Îl chinuia ideea de a n-o mai vedea niciodată.

– Bună seara, le spuse el, cu ochii ațintiți asupra Virginiei.

– Nu știam că ești un client obișnuit de la Le Notre, declară ducele.

– Nu sunt.

Trey n-o scăpa din ochi pe tână femeie. Virginie își strângea evantaiul de pene ca să nu-și lase mâinile să tremure. Gânditor, ducele îi privi atent pe Virginie și pe Trey. Își dădea seama de situația încordată din privirile lor arzătoare.

– Am să plec dimineață, începui Trey, cu fălcile încleștate. Atunci... la revedere. Spune-le copiilor că am să le scriu.

Vocea îi era gravă și perfect controlată. Virginie își simți inima oprindu-se, dar n-avea de ales, trebuia să-i răspundă politicos:

– Drum bun! Copiii vor fi încântați să primească vești de la tine.

Așadar, astă-seară era rândul ducelui, își spuse Trey cu amărăciune. Se înclină repede în fața însoțitorului Virginiei și repetă cu un zâmbet încântător:

– La revedere.

Femeia nu fu în stare să-i zâmbească la rândul ei.

– La revedere, îi murmură, privindu-l cum se îndepărta.

Frumoasa Clothilde îl aștepta. Etienne îi așează capă de blană pe umeri. Doamne, cât suferea...

Virginie urcă în trăsură lui Etienne și, când o cuprinse pe după umeri, îl lăsa să facă asta, încrezătoare în puterea lui. Avea nevoie de el astă-seară, ca să nu-și piardă mințile. Buzele lui Etienne erau moi și calde. La început o sărută ușor, dar când sărutul lui deveni mai exigent, deodată o cuprinse panica. Bărbatul o înțelese imediat.

– Ești prea frumoasă, murmură amabil. Iartă-mă, micuț, dacă sunt așa de grăbit.

– Nu, Etienne... eu sunt de vină.

– E prima oară după moartea soțului?

Îi puse mâna lui caldă pe umăr. Avea glasul mângâietor. Femeia încuviință clătinând din cap. Chiar dacă Trey nu era soțul ei, ar fi fost prima oară cu un alt bărbat.

– Haide, draga mea, avem toată noaptea în față. O strânse lângă el. Spune-mi, ți-a plăcut balul? În orice caz, bucătarul e de nota zece.

Însoțitoarea îi zâmbi.

– Etienne, îți mulțumesc că ești atât de înțelegător... Da, m-am simțit foarte bine.

Poate nu va mai avea parte de aceeași patimă nebună pe care o trăise cu Trey, însă Etienne îi oferea o tandrețe pentru care multe femei ar fi invidiat-o...

Braț la braț, urcară scara de marmură având grijă să nu trezească servitorii. Intrând în dormitorul ei, Virginie râdea încetisor de o nouă glumă a lui Etienne.

– Frumos din partea ta, remarcă sărutându-l pe obraz, să spui că aș putea să fiu prietenă bună cu mama ta.

– I-ai plăcea foarte mult. Mamei îi place să se bucure de viață. Nu-și petrece timpul cultivând trandafiri, crede-mă.

– Ar trebui s-o întâlnesc într-o bună zi, declară Virginie, amuzată.

Uitase deja de timiditate. Cu inima ușoară, era din nou sigură că găsise un partener ideal cu care să se distreze. Pentru prima oară în viață se simțea artificială. La câteva săptămâni după ce-l născuse pe Max, verișoara Adelaide o

îndemnase să-și găsească un amant. În seara asta, avea de gând să-i urmeze sfatul. Măinile, așezate pe pieptul lui Etienne, îi tremurau în timp ce o cuprindea o tulburare. Vru să-și vină în fire, spunându-și că nu mai era o copilă. Bărbatul care o ținea în brațe era capabil s-o facă fericită, să-l alunge pe Trey din mintea ei, s-o facă din nou să simtă plăcerea.

Cu toate astea, când Etienne începu s-o sărute pe gât, se simți cuprinsă de teamă. Nu sunt pregătită, își spunea, agitată. Nu pot... nu pot. Gâfâind, îl respinse.

– Nu-ți fie frică, draga mea, murmură el trăgând-o din nou aproape. Nu-ți fac niciun rău. Sărută-mă, dragă, și am să-ți arăt...

– Domnule duce, pot să vă solicit câteva minute din timpul dumneavoastră?

Această voce familiară, înfiorător de calmă, o îngheță pe Virginie. Trey, cufundat într-un fotoliu de lângă fereastră, se ridică încet și ieși din umbră. Deloc stânjenit, cu un zâmbet pe buze, cu haina și cămașa descheiate, lăsa impresia că se simțea în largul lui. Privirile li se întâlniră și singurul lucru la care se gândi Virginie fu: cum de era atât de frumos?...

Ducele înțelese imediat sensul acestei priviri. Americanul se schimbase. Acum părea cât se poate de hotărât să se bată pentru o femeie. Asta îi aducea aminte de vremuri de mult apuse. Cu o înțelegere de care rareori dădea dovadă și cu

aplomb, ducele se înclină elegant.

– Da, bineînțeles, domnule Braddock-Black. Unde? În bibliotecă sau în trăsura mea?

– În bibliotecă, răspunse Trey fără s-o scape nicio clipă din ochi pe Virginie.

Etienne se înclină galant spre ea.

– Scuză-mă, draga mea, e un scurt interludiu.

– Trey! țipă femeia revenindu-și în fire. Cine te crezi?

– Sunt un prieten, spuse sardonice. Un prieten foarte bun.

– Bădăran încrezut!

– Șșt, dragă, replică el scurt. Caracterul tău poate să-l sperie pe Etienne.

– Fir-ai să fii de...

Etienne fu cel care o întrerupse:

– Dragă mea, mă întorc imediat după ce am să pun lucrurile la punct cu domnul Braddock-Black.

Era cât se poate de liniștit.

Cei doi bărbați, înalți și bruneți, se înfruntau în bibliotecă.

– Aș putea să te împușc, spuse Trey încet.

– Ai putea să încerci... replică ducele scoțându-și haina și așezându-o pe un scaun.

Trey îl examinează pe bărbatul care răspunsese atât de calm, cu glas neutru.

- Sunt tatăl copilului ei.
- Știu din prima clipă în care te-am văzut, semănați ca două picături de apă.

Etienne cunoștea reputația lui Trey față de femei. În decursul precedentelor lui vizite, se zvonea că se culcase cu cele mai frumoase femei din Paris. Îl surprindea faptul că un asemenea bărbat se arăta atât de interesat de copilul lui.

- Nu e de-ajuns să fii tatăl, continuă ducele binevoitor. Vreau să știu dacă Virginie te vrea și ca să fiu sincer, nu mi se pare că se întâmplă așa ceva. Poate n-ai știut s-o convingi?

Trey se gândi la noaptea precedentă și își stăpâni o grimasă. Ducele avea fără îndoială dreptate; era cu siguranță greșeala lui. Dar și ea era de vină, cu purtarea de curtezană și mulțimea de admiratori de care-i plăcea să se vadă înconjurată.

- Fir-ar a naibii de situație! mârâi Trey. Am nevoie să beau un pahar.

Se duse la o masă pe care erau câteva sticle, pe urmă aruncă o privire spre ducele care-l privea amuzat.

- Sper să nu ne duelăm astă-seară. Ce-ar fi să bem un pahar?

Câteva clipe mai târziu, se așezaseră la masă, cu două pahare cu coniac în față.

- Îmi cer scuze, începu Trey. Am impresia că mă port ca un imbecil. Nu știu ce are în ea... Zâmbi. Nu vreau să te

plictisesc înșirându-ți lista cu calitățile ei. Sunt convins că le-ai descoperit și dumneata. E o femeie neobișnuită.

– Este prima femeie pentru care am vrut să divorțez de Isabelle, răspunse ducele gânditor. Între mine și nevastă-mea n-a fost niciodată vorba de dragoste, e doar o conveniență, dar niciodată nu m-am gândit să mă mut la alta... înainte de a o întâlni pe Virginie.

– Ar fi trebuit să te împușc în clipa în care ai intrat în budoar.

Ducele schiță un zâmbet peste pahar.

– Înțeleg. Și eu am tras odată în cineva... nu din dragoste, ci din gelozie. Eram foarte tânăr.

– Sunt gelos pe fiecare bărbat care pune ochii pe ea, mărturisi cu amărăciune Trey.

Etienne era un om pragmatic și de mult imun la ravagiile dragostei.

– Îți pare rău? întrebă cinic Trey. Doar regretele ne mai rămân de la ea.

Cu toată amabilitatea lui, ducele se mărgini să-i zâmbească și-l lăsă să se descurce singur. Trey abia îi remarcă plecarea.

După câteva minute, ușa bibliotecii se deschise violent și în prag apără Virginie.

– Dacă-ți închipui că ai dreptul să te amesteci în viața mea, Trey... începu foc-și-pară înainte de a remarca în

sfârșit absența ducelui. Unde-i Etienne?

– A plecat.

– L-ai amenințat?

– Firește.

Glasul lui avea ceva nefiresc și femeia își dădu seama.

– De ce? Întrebă pe un ton șovăitor.

Trey oftă din toată inima.

– Habar n-am.

Băuse prea mult și nu mai avea mintea limpede. Își masă tâmpilele.

– Da, știu, începu foarte încet. Pentru că vroiam să-l împuşc dacă puneă mâna pe tine.

Se duse spre fereastră ca să privească grădina care arăta jalnic.

– Ce vrei? De ce-ai venit astă-seară? Întrebă femeia punând mâinile pe masă ca să nu-i mai tremure.

Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

Trey se întoarse spre ea. Părea epuizat. Lumina flăcărilor din șemineu scotea în evidență că era tras la față.

– E insuportabil, șopti în cele din urmă, să te știu cu alți bărbați. Ceea ce simt... e înfiorător.

Pentru prima oară, Virginie îl vedea întru totul lipsit de aroganță. În adâncul sufletului, îi apărură o scânteie de speranță.

– Știu ce simți. Pentru mine e același lucru cu Valerie, cu

Arabelle, cu Clothilde la Le Notre, astă-seară... cu toate celelalte, termină într-un murmur imperceptibil.

Ridică privirea și o privi lung, ca și cum ar fi vrut să alunge toate neînțelegerile care le otrăveau dragostea.

– Ai putea...

Se apropie de ea și desluși zâmbetul ce i se năștea pe buze.

– Ai putea să renunți la haremul tău?

– Dacă nu erai atât de cinic, m-ai fi crezut. Nu mai este nimeni altcineva.

– Ducele... îi aminti, țăfnos.

– E răspunsul la bun-rămasul tău de aseară... și la superba Clothilde, răspunse, geloasă.

– Am sărit din trăsura ei ca să iau o birjă și să vin aici.

Venise până la urmă la ea, în momentul în care pierduse orice speranță.

– Îți vrei băiatul?

– La fel de mult ca pe tine, răspunse cu blândețe.

O mângâie pe obraz.

– Vreau să fiu cu amândoi. Mă dorești și tu?

– Acum?! îl întrebă femeia, în culmea fericirii.

El se uită la încăpere și făcu semn spre o banchetă.

– Aici mi-ar conveni de minune.

– Te previn că te iubesc atât de mult încât aș putea să fac o nebunie.

– Atunci, ar fi mai bine să încui ușa.

"Mă iubește". Era tot ce putea să gândească ducându-se automat la ușă. Îl urmă și ea.

– Dar tu ai putea să renunți la haremul tău?

Bărbatul încuie ușa înainte de a se întoarce spre ea. I se tăiase răsuflarea.

– Acum, spune-mi, insistă femeia.

– Nu e niciun harem. După tine, n-am mai avut nicio femeie. Am trăit... un infern. Ești visul care a devenit realitate.

Izbucni în râs și o sărută pe nas.

– Te ador.

– Sper să fiu singura.

– Ești, ai fost și vei fi. E destul de clar, sau vrei o declarație scrisă?

– Ar fi bine să mă iei în căsătorie.

Fu rândul lui Trey să ia o expresie năucă.

– Cine a vorbit despre căsătorie?

– Vrei să-l chem înapoi pe duce?

– Atunci, mâine, la ora zece? Ți convine?

Era radios.

– Perfect, răspunse Virginie, încrezătoare. Te iubesc mai mult ca orice.

O sărută foarte tandru, de parcă ar fi făcut-o prima oară.

– Vino, murmură Trey, să ne întoarcem acasă.

– La ranch?

El clătină din cap în semn că nu.

– Nu, în munți, să fim împreună. Am să construiesc o casă mai mare.

– Cu balcon.

Trey fu de acord.

– Și o verandă.

O sărută pe ochi.

– Și camere pentru copii. Crezi c-or să accepte să se întoarcă acolo?

Virginie pufni în râs.

– A trebuit să-i silesc să plece.

– Bine, atunci camere pentru fiecare copil și tot ce mai trebuie.

Se aplecă să o sărute drăgăstos.

Ușa bibliotecii rămase încuiată până a doua zi, la ora zece.

Sfârșit